

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Burroughs_E_R-Tarzan-19.pdb

PDB Name: Tarzan 19
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzanovo pátrání

Edgar Rice Burroughs

Kněžna Sborovová

"Drahoušku Jane, ty tu znáš každého, že?"

"To jistě ne, Hazel. Ale tady v Savoji sotva může jeden druhého přehlédnout."

"Kdo je ta žena u druhého stolu po mé pravé ruce? Ta, co mluvila tak otevřeně. Má v sobě něco nenuceného. Jsem si jista, že jsem ji už někde viděla."

"Možné to je. Pamatuješ na Kitty Krauseovou?"

"Ale ovšem! Už si vzpomínám. Ale to už je starší dáma!"

"Ano, mezi námi je rozdíl jedné generace. Ale Kitty na to nedbá a snaží se, aby na to nedbali ani ti kolem."

"Měla za muže Peterse, bavlnového krále, ne?"

"Ano. A když zemřel, zanechal jí spoustu miliónů. Ještě se jich ani nedotkla. Ta ubožačka ani neví, jak je bohatá."

"Ten mladík, co je s ní, to je její syn?"

"Syn?! To je její nový manžel!"

"Manžel? Což už není dost stará na to, aby..."

"Ovšemže je. Ale on je kníže a ona byla vždycky ctižádostivá."

"Ano, vždycky jí záleželo na postavení. Díky Petersovým miliónům se dostala vysoko - až mezi aristokraty starého Baltimoru."

"Ale je to dobrá duše, Hazel. Mám ji opravdu ráda. Pro přátele by udělala všechno na světě. Ať je jakákoli, má dobré srdce."

"Vždycky, když o někom slyším, že má dobré srdce, musím..."

"Pst! Právě přichází!"

Postarší žena, doprovázená svým mužem, jim běžela vstříc.

"Miláčku Jane!" volala. "Jak ráda vás vidím!"

"Také já vás ráda vidím, Kitty. Pamatujete se na Hazel Strongovou?"

"Strongovi z Baltimoru? To je překvapení! Musím vám představit svého muže. Kníže Sborov. Alexeji, to jsou mé nejlepší přítelkyně, lady Greystoková a slečna Strongová."

"Už lady Tenningtonová," opravila ji Jane.

"Ale to je skvělé! Tak tedy lady Greystoková a lady Tenningtonová, drahý Alexeji."

"Teší mě," zavrčel mladík s nuceným úsměvem, měře upřeným pohledem pňvabnou tvář lady Jane.

"Nezůstanete s námi?" zeptala se lady Greystoková. "To víte, neviděli jsme se s Kitty celou věčnost!"

"Ano, je to tak! Alexeji, miláčku, sedni si tady."

"Už rok jsem o vás neslyšela, Kitty. Jen jsem tu a tam našla něco v novinách."

"Pak o nás musíte být dokonale informována," poznamenal Sborov s lehkým nádechem ironie.

"Máme spoustu výstřižků. Některé jsou příšerné!" řekla kněžna.

"Ale nechala sis je všechny!" upozornil kníže.

"Ovšem," připustila kněžna. "Za slávu a postavení se musí platit. Ale ti novináři jsou někdy opravdu hrozní!"

"Co jste dělala celý rok?" ptala se Jane. "Vrátila jste se do Londýna? Mám za to, že jste tam dlouho nepobyla!"

"Ne, strávili jsme celý rok na kontinentu. Měli jsme se báječně, vid', Alexeji! Setkali jsme se v létě v Paříži. A můj drahý Alexej mě zcela okouznil. Nikdy nekladl zbytečné otázky, že, drahý?"

"A proč bych měl, miláčku?"

"Vzali jsme se a vydali na cesty," pokračovala kněžna.

"A teď se konečně usadíte," dodala Jane.

"Ale co vás nemá, drahoušku! Nikdy byste neuhodla, co máme v plánu! Pojedeme do Afriky!"

"Do Afriky?! To je velmi zajímavé," vmísila se Hazel. "Afrika! Kolik vzpomínek to ve mně vyvolává!"

"Vy jste byla v Africe, lady Tenningtonová?" divila se kněžna.

"V jejím samém nitru. Kanibalové, lvi, sloni - prostě nač si vzpomenete!"

"To je skvělé - a zároveň to nahání hrůzu. Tady Jane ví o Africe všechno!"

"Ale kde, Kitty!"

"Ale jistě dost!" podotkla Hazel.

"Pořád méně," opáčila Jane. "To manžel tráví v Africe většinu času. Chystám se za ním."

"Ale to je báječné!" zvolala kněžna. "Můžeme cestovat společně."

"To je skvělý nápad, drahá," vmísil se kníže a tvář se mu rozjasnila.

"Bylo by to krásné," řekla Jane, "ale já cestuji hluboko do vnitrozemí, a myslím, že vy..."

"My též," doplnila ji Kitty.

"Ale Kitty, nevíte, o čem je řeč. Tam by se vám nelíbilo. Žádné pohodlí - jen špína, hmyz, divoši a spousta šelem."

"Ale drahá, my... Smím prozradit lady Greystokové naše tajemství?"

Kníže pokrčil rameny. "Proč ne? Jen nevím, bude-li ji zajímat!"

"Jednou možná ano. To víš, miláčku, všichni stárneme."

"Sotva tomu uvěří," zamumlal kníže.

"Cos říkal, drahý?" zeptala se kněžna.

"Myslím, že lady Greystoková bude náš příběh pokládat za báchorku."

"Teď už mi ho musíte vyprávět," prohlásila Jane. "Jsem opravdu zvědavá."

"Ano, vyprávějte!" podpořila ji Hazel.

"Dobrá, drahoušku. Uvidíme, co vy na to. Minulý rok jsme strávili spoustu času v letadle. Bylo to nádherné. Oba létání milujeme, a tak jsme před týdnem koupili v Paříži nový stroj. Letěli jsme s ním do Londýna. Chtěla bych vám něco povědět o našem pilotovi. Je to Američan. Hodně toho zažil."

"Myslím, že takovým jako on se v Americe říká gangsteři," míní kníže.

"Máš na mysli člověka mimo zákon?" ptala se kněžna.

"Prostě podvodníka," dodala Hazel.

"Ať je to kdokoli, nemám ho rád," uzavřel kníže.

"Musíš ale připustit, drahý, že je velmi dobrý pilot. Počíná si opravdu skvěle. Byl v Africe a má odtud spoustu zážitků. Když tam byl naposledy, vydal se po stopě starého šamana, který prý zná tajemnou formuli, jež vrací mládí a prodlužuje věk. Setkal se s člověkem, který ví, kde stařec žije. Je to kdesi ve vnitrozemí. Ani jeden z nich ale nemá dost peněz, aby mohl zorganizovat výpravu, která by po něm pátrala. Američan říká, že starcovo kouzlo dokáže zachovat mládí na tak dlouho, jak si kdo přeje. Není to úžasné?"

"Myslím, že ten chlap je šejdík," míní kníže. "Přemluvil mou ženu, aby výpravu financovala. Možná že nás zavede do vnitrozemí, podfízne nám krk a oloupí nás."

"Miláčku, jsem si jista, že se mýlíš! Brown je ztělesněná oddanost!"

"Může být. Ale stejně nechápu, proč mě chceš vláčet do Afriky. Hmyz, špína... a nemám rád lvy."

Jane se dala do smíchu.

"Můžete strávit v Africe celý rok, a lva neuvidíte. A na hmyz a špínu si zvyknete!"

Sborov se zašklebil. "Dávám přednost Savoiji," řekl.

"Pojedete s námi, drahoušku, že?" naléhala Kitty na lady Greystokovou.

"Opravdu nevím," váhala Jane. "Především nevím, kam máte namířeno."

"Poletíme do Nairobi. Tam pořídíme vybavení na další cestu. Chcete-li putovat kdekoli po Africe, musíte nejprve do Nairobi."

Jane se usmála. "Dobrá, pojedu tedy tam. Lord Greystoke už mě bude očekávat."

"Tedy ujednáno. Není to báječné?"

"Mám sto chutí jet také," řekla Hazel.

"Bylo by skvělé mít vás s sebou," ujistila ji kněžna Sborovová. "Máme letadlo pro šest lidí. My jsme čtyři. S pilotem a sluhou nás bude šest."

"A co můj sluha?" namítl kníže.

"Nebudeš ho v Africe potřebovat, drahý. Dostaneš malého černého chlapce, který bude prát, vařit a ponese ti pušku. Četla jsem o tom v povídkách o Africe."

"Je to od vás milé," vmísila se Hazel, "ale bohužel nemohu jet. Není o čem mluvit. Bunny a já plujeme v sobotu do Ameriky."

"Vy ale pojedete, Jane, že?"

"Snad, stačím-li se včas připravit. Kdy vyrážíte?"

"Chtěli jsme příští týden, ale pokud..."

"To bude v pořádku."

"Jsme tedy domluveni, drahoušku. To je báječné. Odlétáme z letiště v Croydonu."

"Ještě dnes pošlu lordu Greystokovi telegram. V pátek pořádám party na rozloučenou pro manžele Tenningtonovy. Vy i kníže Sborov musíte být při tom!"

Zvuk silnější než bouře

Pán džungle se zvedl z lůžka pokrytého travou a vklíněného mezi dvě silné větve pralesního velicíka. Bylo tu docela pohodlně. Paprsky ranního slunce ozařovaly jeho bronzově opálenou postavu, hledající cestu hustým listovím. Malý Nkima sebou hnul a probudil se. S výkřikem vyskočil synu divočiny na ramena a objal jej kolem krku.

"Sheeta!" vypískl. "Chystá se skočit na malého Nkimu!"

Tarzan se usmál. "Nkimovi se něco zdálo," řekl.

Opičák vzhledl vzhůru do větví a pak stočil zrak dolů na zem. Sotva zjistil, že žádné nebezpečí nehrozí, počal křepčit a vyskat. Náhle jej syn divočiny zarazil a zbystřil pozornost.

"Sheeta se blíží," zašeptal. "Přichází proti větru, přímo k nám. Není cítit, ale kdyby Manu měla uši jako Tarzan, slyšela

by ho."

Malý opičák nastražil slechy. Konečně se pružné, žlutohnědé tělo obávané šelmy prodralo porostem a oba je uviděli.

"Sheeta není na lovu," poznamenal Tarzan. "Nasytil se a teď nemá hlad."

Na ta slova počal Nkima šelmě spílat a častovat ji těmi nejhoršími přídomek. Velká kočka se zastavila a pohlédla vzhůru. Když spatřila Tarzana a Manu, vycenila tesáky a výhružně zavrčela. Ale o víc se nepokusila.

Vědom si bezpečí na Tarzanově rameni, počal být Nkima znovu útočný. Vřeštěl na svého úhlavního nepřítele a nadával mu, seč mohl. Když zjistil, že Sheetu zůstává netečný, seskočil Tarzanovi z ramene na keř plané révy, utrl jeden z trsů a metl jím po leopardovi. Naneštěstí zasáhl Sheetu přímo do hlavy. Šelma zařvala, otočila se a vyrazila ke stromu, kde se malý provokatér skrýval. Nkima vypískl hrůzou a vyšplhal na jednu z tenkých větví na samém vrcholku, kam za ním Sheetu nemohl. Tarzan se usmál a pohlédl dolů. Vydal pronikavý skřek, na nějž šelma odpověděla hlasitým zamručením. Pak se otočila a zmizela v pralese.

Pán džungle byl právě na cestě z neznámých končin, na hony vzdálených od jeho domova. Slyšel podivné zvěsti a chtěl zjistit, co je na nich pravdy. O tomto kraji hluboko ve vnitrozemí, uprostřed pustiny, kam vkročilo jen pár odvážlivců a odkud se nejdříve již nevrátil, kolovaly mezi domorodci tajuplné historky, přijímané jako svědectví o neodvratnosti Osudu. V poslední době se tu počalo ztrácet stále více mladých dívek, a to dokonce i v osadách, jež ležely v úctyhodné vzdálenosti od oně tajemství opředené krajiny.

Když se Tarzan pokoušel odhalit příčinu těchto zvláštních jevů, narazil na strach a pověřivost černochů. Tajemné síly, která jim odnášela mladé dívky, se báli natolik, že raději Tarzanovi vše zamlčovali a odmítali mu jakkoli pomoci. Nakonec je syn divočiny opustil a ponechal jejich osudu. Proč také ne? Tvor, vychovaný v džungli, nepokládá život za nic mimořádného. To, že mu byl dán a jednou skončí, je dílem náhody a nezbyvá než se s tím smířit. Milovat a zabíjet je tu stejně přirozené jako jíst či spát.

Záhada sama však Tarzanovi nedoprávala klidu. Mladé dívky mizely, jako by se po nich zem slehla. Nezůstala po nich jediná stopa. Jejich osud byl zahalen rouškou tajemství. Marně se Tarzan snažil upnout na jiné myšlenky. Vždyť ta věc se ho netýká, a pak - lze vůbec všem těm historkám věřit?

Vznášel se větrovím, napínaje všechny smysly. Poté, co Sheetu zmizel v džungli, mu bylo jasné, že šelma je více nepronásleduje. Kdesi v dále zařval lev a vzápětí zatroubil slon Tantor. Svěží ranní vánek a vůně milovaného pralesa - to vše přivedlo Tarzana do povznesené nálady. Kdyby nebyl zpola šelmou, snad by si zpíval, prožívaje čirou radost ze života. Leč tvorové, kteří vyrostli v divočině, se tak nechovají. Dokáží skrývat své city. Projevují se tiše, ať je jejich rozpoložení jakékoli, a činí tak po celý čas, jenž je jim Osudem vyměřen.

Poskakuje vedle svého pána, jednou blíž a podruhé dál, doprovázel jej malý Nkima. Když se cítil v bezpečí, neskryl posměšky na každého, kdo mu přišel do cesty. Náhle se Tarzan zastavil, zavětril a zbystřil pozornost. V té chvíli se mu Nkima vyhoupl na ramena.

"Lidé," řekl Tarzan.

Malý opičák nasál vzduch. "Nkima necítí nic," zavrčel.

"Ani Tarzan," dodal syn divočiny. "Tarzan je slyší. Co se to děje s Nkimovými ušima? Že by již byly staré a hluché?"

"Nkima už je také slyší. Tarmangani?"

"Ne, Gomangani. Tarmangani vydávají jiné zvuky. Jsou hluchí. Gomangani chodí tišeji."

"Zabijeme je!" navrhl opičák.

Tarzan se usmál. "Je dobře pro celou džungli, že nejsi silný jako Bolgani, gorila. Ale možná že kdybys byl, nebyl bys tak krvežíznivý."

"Uf, Bolgani!!!" mručel pohrdavě Nkima. "Schovává se v křoví a prchá, sotva něco zaslechne."

Syn divočiny odbočil doprava a obešel nebezpečnou oblast širokým obloukem. Konečně dosáhl místa, kam Usha, vít, zanesl pach neznámých lidí.

"Gomangani," opakoval.

"Mnoho Gomangani," upřesnil opičák. "Jejich jako listů na stromě. Pojďme pryč! Zabijí malého Nkima a snědí ho!"

"Není jich mnoho," nesouhlasil Tarzan. "Ne víc než prstů na mých rukou. Jsou to nejspíš lovci. Pojďme blíž!"

Brzy byl pán džungle černochům na dohled. Jejich výpary cítil stále pronikavěji.

"Jsou to přátelé," řekl. "Waziriové."

Tiše se k nim blížili, až předešli čelo zástupu, krácejícího stezkou. A tehdy Tarzan promluvil v jejich řeči.

"Muviro!" oslovil prvního. "Co přivedlo mé děti do těchto končin, tak daleko od rodné země?"

Černoši se zastavili a zvedli zraky na strom, odkud hlas vycházel. Nikoho neviděli, ale toho, kdo k nim promluvil, poznali okamžitě.

"Oh, Bwana! Je dobře, že jsi přišel!" zvolal Muviro. "Tvé děti tě potřebují."

Tarzan seskočil na zem. "Někdo mým lidem ublížil?" zeptal se, sotva se černoši shlukli kolem něho.

"Buiru, moje dcera, zmizela," řekl Muviro. "Odešla sama k řece, a tehdy ji viděli naposled."

"Možná že Gimla, krokodýl..." napadlo Tarzana.

"Ne, nebyl to Gimla. U řeky byly ještě jiné ženy. Buiru k jejímu břehu ani nedošla. Slyšeli jsme, Bwana, podivné historky, a máme strach o naše dívky. Je to záhada, Bwana. Kolují různé zvěsti o Kavuru. Možná to byli oni. Proto je hledáme."

"Jejich země je daleko odtud," potřásl hlavou Tarzan. "Vracím se z kraje, který je od Kavuru jen pár mil, ale lidé, kteří tam žijí, jsou zbabělci. Báli se mi říci, kde Kavuru najdu, přestože se jim dívky ztrácejí od nepaměti."

"Muviro je najde," ujistil Tarzana černoch. "Buiru byla dobrá dcera. Nebyla jako ostatní dívky. Najdu ty, kdo ji unesli, a zabijí je."

"A Tarzan ti pomůže," dodal syn divočiny. "Našel jsi stezku únosců?"

"Taková stezka není," opáčil Muviro. "Proto vím, že jsou to Kavuru. Nezanechávají po sobě stopy."

"Mnozí z nás si myslí, že jsou to démoni," doplnil jeden z bojovníků.

"Muži nebo démoni, najdu je a zabiji," opakoval Muviro.

"Pokud vím," pravil Tarzan, "Bukonové žijí Kavuru nejbližší. Přišli o spoustu dívek. Nepomohli mi však. Báli se. Přesto se vypravíme nejdříve k nim. Půjdu napřed. Za tři nebo čtyři dny tam dorazíte za mnou. Možná že zatím zjistím víc."

"Když je Velký Bwana se mnou, jsem opět šťastný," vyznal se ze své náklonnosti Muviro. "Vím, že Buira bude nalezena a že se mi vrátí. A ti, kdo ji unesli, neujdou trestu."

Tarzan pohlédl do mraků a zavětral. "Blíží se bouře, Muviro. Přichází z míst, kam Kudu, slunce, uléhá ke spánku. Budete muset jít proti ní. Zdrží vás."

"Ale nezastaví, Bwana," ubezpečil syna divočiny náčelník.

"Ne," potvrdil Tarzan. "Musel by to být někdo silnější než Usha, vítr, a Ara, blesk, aby zastavil Wazirie!"

"Usha už zahaluje tvář Kudu závojem mraků," upozornil Muviro.

Obloha se vskutku zatáhla hustými mračky. Kdesi daleko západním směrem silně zahřmělo. Pán džungle jen mlčky přihlížel tomuto přírodnímu divadlu. "Bude to silná bouře," opakoval. "Podívejte, jak jsou mraky vyděšené. Prchají jako stádo buvolů, protože se bojí boha hromu, který je pronásleduje."

Vítr nyní počal bičovat vrcholky pralesních velikánů. Hřmělo zblízka a stále častěji. Mračna ještě více zhoustla a džungli zahalila černá tma. Blesky křížovaly oblohu. A pak se spustil liják. Těžké kapky ohýbaly větve stromů. A nad tím vším kvílel Usha, vítr. Muži se tiskli k sobě, čelíce dešti a vyčkávající, až běsnění živlů pomine. Seděli tak dlouho a bouře dál zuřila s neztenčenou silou. Vtom syn divočiny zbystřil pozornost a také několik černochů se zvedlo a upřelo zraky k obloze.

"Co je to, Bwana?" zeptal se jeden z nich, notně vyděšen. "Co to na nebi tak vrčí a sténá?"

"Zní to jako letadlo," odpověděl Tarzan. "Ale jak se proboha ocitlo v těchto končinách?"

Když došel benzín

Kníže Alexej vnořil hlavu do pilotovy kabiny. Jeho tvář, notně sinalá, vyjadřovala neklid. "Hrozí nám nějaké nebezpečí, Browne?" vykřikl, snaže se přehlušit sykot výfuku a ryk vrtule. "Myslíte, že nás odtud dostanete?"

"Proboha, zavřete zobák!" odsekl pilot. "Mám snad málo potíží, abych poslouchal každých pět minut vaše pitomý otázky?"

Muž v sedadle za pilotem vypadal nakvašeně.

"Neměl byste takhle mluvit! Není to zdvořilé!"

"Blbosti!" sykl Brown.

Kníže klesl do sedadla. Cítil, že jeho majestát byl uražen. Vtom do letadla udeřil prudký poryv větru a smýkl jím na bok.

Kníže rázem přešel hněv a vystřídal jej strach.

"Připoutej se, miláčku," radila kněžna. "Není vyloučeno, že se každou chvíli převrátíme. Už jsi někdy zažil něco tak hrozného? Kéž bychom sem nikdy nebyli přišli!"

"Také si to myslím," zavrčel kníže. "Nelíbilo se mi to od začátku. A jestli ještě někdy vkročím na pevnou zem, první, co udělám, bude, že zastřelím toho nestydatého chrapouna."

"Myslím, že bychom měli jeho chování prostě přehlížet. Nese veškerou odpovědnost. Musí mít pořádně pocuchané nervy. A přes to všechno musíš uznat, že je skvělý pilot. Anette! Mou čichací sůl! Určitě omdlím!"

"U čerta! To je výlet!" ulevil si Sborov, aby se vzápětí obrátil na Jane. "Kdyby nebylo vás, drahá lady, zbláznil bych se tady. Zdá se, že jste jediná, kdo zachovává klid. Nemáte strach?"

"Ovšemže mám. Létáme v téhle bouři už celou věčnost. Ale vzrušovat se kvůli tomu k ničemu nevede."

"Jak to ale máme dokázat?"

"Podívejte se na Tibbse," řekla Jane. "Nehne brvou. Je klidný jako opravdový Angličan."

"Tibbs není člověk," opáčil Sborov. "Nemám rád tyhle anglické komorníky. Nemají srdce ani cit."

"Drahoušku," vmísila se kněžna. "Myslím, že je dokonalý. Pravý gentleman."

Blesk pročísl oblohu, zaburácel hrom a letoun se naklonil na křídlo. V příští chvíli se počal řídit k zemi. Anette vykřikla a kněžnu obestřely mráčky. Letoun ještě jednou zavířil vzduchem, než jej Brown znovu srovnal.

"Hrome!" ulevil si.

"Moje slova," dodal Tibbs.

Kněžna Sborovová klesla do sedadla. Její čichací sůl byla rozsypána po podlaze. Klobouk se jí svezl do čela. Vlasý měla rozcuchané. Kníže neučinil nic, aby jí pomohl.

"Měla byste se postarat o kněžnu, Anette," řekla Jane. "Myslím, že to potřebuje."

Nedostalo se jí však odpovědi. Ohlédla se, aby zjistila, co je toho příčinou.

Dívka byla v bezvědomí.

Jane potřásla hlavou. "Tibbsi!" zvolala. "Pojďte sem a postarejte se o kněžnu a o Anette!"

Tibbs odkvačil do kabiny a Jane usedla vedle pilota.

"Naposledy to bylo zlé. Myslela jsem, že je s námi konec. Vedl jste si skvěle, Browne!"

"Díky," opáčil Brown. "Bylo by snazší, kdyby ostatní byli jako vy. Lezou mi na nervy. Ačkoli, ten Anglán není špatnej. Asi mu ani nedochází, že by se měl bát."

"Máte s letadlem samé potíže."

"Je to tak," souhlasil. "Nechtěl sem to ostatním říkat. Byli by jako potrhli. Máme moc bagáže. Říkal sem starý dámě, abysme se něčeho zbavili. Vzala snad úplně všechno kromě kuchyňského dřezu. Nemůžu pořádně stoupat. Nad mraky se nedostanu. Ani nevím, kde sme a kam míříme. A tady v Africe sou všude zatraceně vysoký hory!"

"To vím," přitakala Jane. "Musíme mít alespoň představu, kudy dál. Máme kompas a známe rychlost větru."

"To jo," souhlasil. "Měli sme kompas. Ale teď je v háji."

"Chcete říci, že..."

"Že letíme naslepo a bez kompasu."

"To není dobré, že, Browne?"

"To teda ne."

"Co budeme dělat?"

"Kdybysme se dostali do zavazadlového prostoru, můžem něco vyházet," odpověděl pilot. "Ale to teď nejde."

"A zatím můžeme kdykoli narazit do skály, je to tak?"

"Přesně tak. Nebo nám dojde benzín a zřítíme se. A to není o nic lepší než narazit do skály."

"Existuje způsob, jak z toho ven?" zeptala se Jane. Její hlas zněl klidně a v očích neměla ani známku strachu.

"Mám jistě plán," řekl Brown a otočil se k ní s pobaveným úšklebkem na rtech.

"A to?"

"Měli bychom vyhodit něco zbytečného. Jen kníže váží sto padesát liber. To by mohlo stačit."

Jane odvrátila tvář, zakrývající úsměv.

"Myslel sem, že vás by mohlo něco napadnout," pokračoval Brown.

"Neměli bychom si z něčeho takového tropit žerty," opáčila Jane.

"Nemůžu si pomoci," odpověděl Brown. "My Amíci máme prostě smysl pro humor."

"Máme opravdu málo benzínu, Browne?"

"Koukněte," ukázal na měřidlo na palubní desce. "Vydržíme nanejvýš hodinu."

Potřásla hlavou. "To nevypadá dobře, že? Bude lépe, když ostatním neřekneme, jak na tom doopravdy jsme. Nedokáží si sami pomoci."

"To je fakt," souhlasil. "Můžou se jen modlit."

"Bojím se, aby k tomu brzy nedošlo. Co budete dělat? Oblětovat kolem, dokud nedojde benzín?"

"To ne. Jestli v týhle šedivý peřině nenajdu do půl hodiny díru, budu muset dolů. Když se to podaří, snad objevím místo k přistání. Ale nejdřív musím najít tu díru!"

"Jane! Jane!" ozval se náhle z kabiny srdceryvný hlas. "Miláčku, kde jsme? Myslím, že tu všichni zemřeme!"

Jane se ohlédl. Tibbs právě sbíral zbytky čichací soli a podával je kněžně. Anette se probrala z mrákoty a počala usedavě vzlykat. Kníže seděl vzpřímen, s tváří popelavou strachy a oroseným čelem.

Pohlédl na Jane. "Je nějaká naděje?" zeptal se. "Co říkal Brown?"

"Bude to v pořádku, pokud najde cestu z mraků," odpověděla. "Právě ji hledá."

"Kdybychom měli dobrého pilota, nikdy bychom se do něčeho podobného nedostali," zavrčel kníže. "Říkal jsem, Kitty, abys najala zkušeného francouzského pilota! Tihle Američané nevědí o létání zhora nic!"

"Zdá se, že ten chlap nikdy neslyšel o bratrech Wrightových a Lindberghovi!" procedil Brown skrz zuby.

"Zapomeňte na to," vmísila se Jane. "Všichni máme pocuchané nervy a nedokážeme se kontrolovat."

"O vás to ale moc neplatí," podotkl Brown.

"Situace je prostě taková," pokračovala Jane, "a my tomu nepomůžeme. To, že se snažím být klidná, neznamená, že nemám strach."

"Ste správná ženská," pochválil ji Brown. "A máte kuráž. Řeknu vám, že se rozhodně necejtím jako školačka, která de na svý první rande. Je spousta věcí, který bych dělal radši, než havaroval někde v Africe!"

"Co říkal?" vmísil se Sborov. "Že spadneme? Vidiš, kam jsi mě dostala, huso!" vykřikl na svou ženu, pln hněvu. "S tím svým omlazováním! K čertu! Teď ti nepomůže ani plastická operace!"

Kněžna vzdychla. "Proč, Alexeji?" zaštkala, aby se vzápětí dala do usedavého pláče.

"Proč jsem sem jen jezdila," naříkala Anette. "Nechtěla jsem. Mám strach. Nechci zemřít. Proboha, zachraňte mě!"

"Zkuste čichací sůl, madam," navrhl Tibbs.

"Bezva společnost!" poznamenal Brown. "Možná si myslej, že se dobře bavím!"

"V nebezpečí myslíme vždycky především na sebe," řekla Jane.

"To je fakt. Ale já teď myslím i na vás, Anette a Tibbse. Vás bych rád zachránil. Pokud de vo ty dva, nejradši bych je shodil z letadla. Ale někde sem čet, že sou na to zákony."

"Určitě jsou," potvrdila Jane. "Ale teď vážně, Browne. Nejdůležitější je, jak se odtud dostat."

"To je první kloudný slovo, co sem tu slyšel," opáčil pilot. "Určitě to nějak zkusím. Všecko závisí na tom, co se děje dole. Jestli sme dost vysoko, máme šanci. V to jediný doufám."

"Já také," přitakala Jane.

"Pokusím se sestoupit. Pomalu puďu dolů."

"Sto padesát mil za hodinu."

"V týhle rychlosti vejšku neztratíme."

Letoun narazil na spodní vítr a snesl se o několik desítek stop níže, divoce komíhaje. Výkřiky kněžny a její komorné se mísily se Sborovovými kletbami. Jane vzrušeně oddechovala.

"Rychlost byla správná," řekla. "Teď ještě zbývá někudy prorazit."

Chvilí bylo ticho. Pak se znovu ozval Janin hlas.

"Podívejte, Browne! Stromy! Jsme pod mraky!"

"Jasný. A na pět set stop máme rezervu, ale..."

Pohlédla na něho tázavě. "Nejsme na tom o mnoho lépe, že? Kolik máme benzínu?"

"Tak na patnáct, dvacet minut. A nemusím snad říkat, že... Ale snad to nebude tak horký!"

"Všude samý les," upozornila Jane. "Není tu kde přistát."

"Musíme najít otevřený prostranství. A nemusí to být zrovna letiště v Croydonu!"

"A když ho nenajdeme?"

Pokrčil rameny. "Budeme muset přistát na stromech. Snad aspoň někdo přežije." Obrátil se do kabiny. "Tibbsi, sedněte si a připoutejte se! Dejte si před sebe podušku! Za několik minut se pokusím přistát. Řeknu vám kdy. Když si přikrežete obličej, neublížíte si!"

Nikdo neodpověděl. Kněžna štkala a Anette tiše vzlykala.

"Je silný vítr," poznamenala Jane. "Podívejte, jak se vrcholky stromů ohýbají!"

"Jo," utrousil Brown. "Ale to nám může pomoci. Vítr nám sníží rychlost. Jestli se mi podaří zachytit ocasní plošinou o strom, bude přistání snadno."

"Víte, že vrcholky stromů mohou být i sto stop nad zemí?"

"Vím," potvrdil. "Ale nemyslím, že proletíme skrz ně. Sou příliš hustý. Jestli dosednem lehce, křídla a trup se zachytějí a zadrží nás. Myslím, že by to mohlo vyjít."

Letoun se chvíli vznášel několik stop nad korunami pralesních obrů. Po otevřeném prostranství či alespoň průseku nebylo nikde ani stopy.

"Došel benzin," oznámil Brown. Vypnul zapalování a otočil se do kabiny. "Držte se!" pokynul. "Budeme přistávat."

V Udalově osadě

Letoun se blížil k zelenému koberci hustého listoví. Okna kabiny byla bičována přívalem lijáku. Blesk přetřel potmělou oblohu zakrytou černými mračky. Vzápětí mocně zahřmělo. Brown vedl svůj stroj přímo do spárů vichřice. Silný vítr pomáhal letadlu držet výšku. Pilot sklonil před v ostrém úhlu dolů. Sotva letoun dosedl na vzedmuté větve, ozval se praskot dřeva. Ryk bouře a lomoz, způsobený nárazem, se mísil se zoufalými výkřiky pasažérů. Konečně bylo po všem a stroj znehybněl.

Chvilí bylo ticho. Brown se naklonil k ženě po svém boku. "Ste zraněná?" zeptal se.

"Myslím, že ne," odpověděla. "Jen trochu v šoku. Bylo to hrozné, že?"

Brown se otočil do kajuty. Čtyři cestující tu viseli na svých bezpečnostních pásech, očividně vyděšení.

"Vzadu všechno v pořádku?" otázal se. "Co vy, Anette?" Z jeho hlasu zněl upřímný zájem.

"Ach, mon dieu!" vzdechla francouzská dívka. "Jsem skoro mrtvá."

Kněžna Sborovová zalapala po dechu. "Byla to hrůza!!! Proč pro mě nikdo nic neudělal? Proč mi nikdo nepomohl?"

Anette! Alexeji! Kde jste? Umírám! Kde je má čichací sůl?"

"Ta ti jistě pomůže!" zavrčel kníže s ironií v hlase. "Hotové šílenství! Je to zázrak, že jsme naživu! Kdybychom měli francouzského pilota, nikdy by se nic takového nestalo!"

"Nebudte blázen!" namítla Jane. "Brown si počínal skvěle!"

Kníže se naklonil k Tibbsovi. "Proč jste něco neudělal? Vy Angličané a Američané jste všichni stejní! Chtěl jsem francouzského sluhu!"

"Ano, pane," řekl Tibbs. "I mě mrzí, že ho nemáte."

"Dobrá, buďte zticha a udělejte něco!"

"Co mám udělat, pane?"

"Proboha! Jak to mám vědět? Ale něco udělejte!"

"Promiňte, pane, ale nejsem ani kamzík, ani opice. Když uvolním bezpečnostní pás, spadnu vám na hlavu!"

"Počkejte okamžik," vyzvala ho Jane. "Zjistím, co se dá dělat."

Zbavila se pásu a vyšplhala do kabiny. Ač byl letoun silně nakloněn, nebylo to pro ni nic těžkého. Brown ji mlčky následoval.

"Jste opravdu zraněná, Kitty?" zeptala se kněžny.

Jsem roztržena ve dvě. Mám zlámaná všechna žebra."

"Dostal jste nás do pěkné kaše, Browne!" zaskřípal kníže. "Tak teď nás z ní vytáhněte!"

"Poslouchejte," opáčil Brown. "S váma sem skončil a nebudu vás dál poslouchat. Jak se dostanu na zem, víckrát s váma do letadla nevlezu! Nejsem za vás odpovědný."

"Slyšelas, Kitty?" vybuchl kníže. "To zůstaneš sedět a necháš sluhu, aby se mnou mluvil tímhle tónem? Jestli ho ihned nepropustíš, udělám to sám!"

Brown prudce vydechl. "Vy byste mě rozesmáli! Nenajal ste si mě na celý život, vy skrčku! Nestojíte ani za to, abych se s váma rozčiloval!"

"Nebudte drzý!" vykřikl kníže. "Zapomínáte, kdo jsem!"

"Ne, nezapomínám, kdo ste. Nejste nic. V zemi, odkud pocházíte, se za knížete pokládá každá drožka!"

"No tak," vmísila se Jane. "Nechte toho! Raději mi pomozte zjistit, není-li někdo opravdu zraněn."

"Dostaňte mě ven," prosila kněžna. "Už to tu nevydržím!"

"Nebylo by rozumné pokoušet se teď dostat ven," mínila Jane. "Podívejte, jaká je tam bouře. Dokud nepřestane, jsme v letadle v bezpečí."

"Nikdy se odtud dolů nedostaneme. Jsme až na vrcholku!"

"Nebojte se," řekl Brown klidným hlasem. "Najdem způsob, jak odtud, jen co se bouřka uklidní. Letadlo určitě nespadne. Uděláme, co říká lady Greystoková, a počkáme, dokud nepřestane pršet a vítr se neutiší."

Tibbs vyhlédl z okna. "Nezdá se, že by se obloha někde protrhávala," pravil.

"Tyhle bouře na rovníku končí často stejně nenadále, jako začínají," upozornila Jane. "Možná že do půl hodiny bude po všem a vysvitne slunce. Stalo se tak už mnohokrát."

"Nikdy nepřestane pršet," kvílela kněžna. "Vím to! A i kdyby, nedovedu si představit, jak slezeme dolů. To je hrozné!"

Kéž bych tu nikdy nebyla!"

"Lamentovat teď není k ničemu," opáčila Jane. "Co musíme udělat, je pokusit se v klidu přečkat bouři a pak najít způsob, jak dolů. Prosím vás, Browne, vezměte dvě podušky a položte je pod kněžnino sedadlo. Uvolníme jí pás a pak si bude moci sednout a opřít se o stěnu kabiny."

"Pomohu vám, lady," nabídl se Tibbs, sotva se vyprostil z pásu a sklouzl dopředu.

"Ostatní by měli udělat totéž," mluvil Brown. "Odepněte pásy, sednete si a opřete se o sedadlo před váma."

S námahou a náležitým slovním doprovodem zaujala kněžna Sborovová konečně pohodlnější pozici. Zbylí pasažéři následovali jejího příkladu. A pak nezbylo než čekat, až se bouře utiší.

Tarzan a Waziriové se choulili pod stromy jeden k druhému, hledající útočiště před bouří a vyčkávající, až její běsnění ustane. Bojovat se zuřícím živlem by se v té chvíli odvážil toliko šílenec!

Hodnou chvíli slyšel Tarzan odkudsi shora hukot leteckého motoru. Bylo mu jasné, že stroj krouží kolem. Nakonec ryk ustal.

"Bwana," oslovil syna divočiny Muviro, "tam nahoře nad mraky byli lidé?"

"Ano," potvrdil Tarzan. "Nejméně jeden. Nad mraky, nebo v nich. Ať tak či onak, nechtěl bych být na jeho místě. Les se táhne mnoho dní pochodu do všech stran. Jestli hledal místo k přistání, pochybuji, že ho našel."

"Je dobře být na zemi," řekl Muviro. "Nemyslím, že by si bohové přáli, aby lidé létali jako ptáci. Kdyby tomu tak bylo, dali by jim křídla."

Malý Nkima se přitiskl úžeji ke svému pánu. Byl promočený, zkrehlý a mrzutý. Svět mu připadal černý a budoucnost neradostná. Měl pocit, že už nikdy nebude světlo. Byl však příliš zničený a nešťastný, aby si stěžoval. Ale náhle bylo všechno jinak. Vítr se opřel do stromů v posledním poryvu. Slunce se prodralo mračny a džungle se znovu probudila k životu.

Syn divočiny vstal a setřásl vodu, podoben velkému lvu.

"Nyní půjdu do Ukeny a promluví s Bukeny," řekl. "Snad mi prozradí, kde žijí Kavuru."

"Jsou způsoby, jak je přimět mluvit," dodal Muviro.

"Ano," potvrdil Tarzan. "Jsou."

"Pojďme tedy do Ukeny," pokračoval Muviro.

"Když mě tam nenajdete, bude to znamenat, že hledám Buiru. Budu-li vás potřebovat, pošlu Nkimu, aby vás přivedl."

Bez dalších slov vyhoupl se Tarzan do větví a zmizel v džungli, míře na západ.

Mezi Bukeny kolovaly podivné zvěsti, které dorazily až ke kmenům Uziri. Byly to historky o Kavuru, tajuplných bílých lidech, které nikdy nikdo neviděl, a kdo je viděl, nepřežil, aby o nich mohl vyprávět. Domorodci v nich viděli demony s rohy a oasy. Nebo tvory bez hlav. Většinou však byli líčení jako divocí běloši, kteří chodí polonazi a žijí jako barbaři.

Podle jedné pověsti jsou to samé ženy, podle druhé samí muži. Tarzan však věděl, co dokáže lidská obrazotvornost.

Proto tomu, co slyšel, věřil jen z polna. Vždy dával přednost možnosti o všem se přesvědčit na vlastní oči. Věděl, že muži mnoha kmenů kradou ženy, ty však bylo možno kdykoli spatřit. Ženy, které unášeli Kavuru, už nikdy nikdo nespatřil, a tak byl syn divočiny ochoten připustit, že existuje kmen, který žije v nějaké odlehle pevnosti a ze záhadných důvodů unáší mladé dívky. K většině ostatních legend však neměl valné důvěry. Jedna z nich hovořila o tom, že Kavuru zůstávají věčně mladí. To neznělo pravděpodobně, jakkoli pán džungle věděl, že černý kontinent byl vždy dějištěm záhadných a neuvěřitelných událostí.

Cesta do země Bukenů byla dlouhá a úmorná. Prales byl bažinatý a vlhký, a navíc zahalený do husté mlhy. Toho si však syn divočiny sotva všiml. Chlad, horko a nebezpečí byly pro něho stejnou samozřejmostí jako pro normálního smrtelníka bezpečí a pohoda. Dokonce ani v útlém dětství si nikdy nestěžoval. Ať byla příroda drsná, či pohostinná, přistupoval k ní stejně.

Ještě do setmění se mu zdařil lov. Čerstvé maso ho posílilo. Té noci ovšem spal v chladu a vlhku. Než se rozednilo, byl na nohou. Snědl porci z včerejšího úlovku a znovu se vydal na cestu. V žilách se mu rozproudila krev a cítil se svěží.

Zato Nkima byl nešťastný. Chtěl se vrátit domů, a místo toho putoval kamsi do neznáma. Láteřil a nadával. Když ale vyšlo slunce a zahřálo jej, rázem pookřál. Poskakoval po stromech a hledal někoho, komu by ukázal svou sílu.

Ráno třetího dne dorazil Tarzan k osadě Udala, náčelníka Bukenů. Sotva černoši spatřili vysokého, bronzově opáleného bělocha s malou opičkou na rameni, shlukli se kolem něho, hlasitě pokřikující jeden na druhého. Znali ho, neboť je před nedávným navštívil. I když se ho nebáli, pověsti o mocném bílém obru, jež sem pronikly až z kraje Waziriů, je naplňovaly posvátnou úctou.

Nevěnuje jim valnou pozornost, Tarzan zamířil rovnou k Udalově chatrči. Starý muž seděl ve stínu vysokého stromu a rozprávěl s několika stařešiny kmene. Bílého obra viděl přicházet hlavní ulicí. Netvářil se nijak přívětivě.

"Mysleli jsme, že Velký Bwana odešel a už se nevrátí," řekl. "Teď je tady. Proč?"

"Aby si promluvil s Udalem."

"Už s Udalem mluvil. Udalo mu řekl všechno, co ví."

"Tentokrát mu Udalo poví víc. Poví mu, kde leží země Kavuru."

Stařec zneklidněl. "Udalo neví," prohlásil.

"Udalo neříká pravdu. Žije tu celý život. Kavuru unesli mnoho dívek jeho kmene. Každý ví, že není tak hloupý, aby nevěděl, kam byly dívky odvedeny. Bojí se, co by mu Kavuru provedli, kdyby přivedl své muže do jejich osady. Ale nemusí se bát. Kavuru nemusí vědět, jak je Tarzan objevil."

"Proč chceš jít do země Kavuru? Jsou to zlí lidé!"

"Řeknu ti proč," opáčil Tarzan. "Buiru, dcera Muvira, náčelníka Waziriů, zmizela. Muviro si myslí, že ji unesli Kavuru."

Proto Tarzan, který vede Wazirie v boji, musí jejich osadu najít."

"Nevím, kde leží," opakoval Udalo.

Zatímco hovořili, shromáždili se kolem bojovníci z celé vesnice. Mlčeli, jen pevněji sevřeli oštěpy. Udalo vypadal neklidně. Očima těkal z místa na místo. Jako by cítil nebezpečí. I malý Nkima měl tytéž pocity. Trásl se a tiskl ke svému pánu.

"Co to znamená, Udalo?" zeptal se Tarzan, ukazuje na válečníky stojící okolo. "Přišel jsem v míru promluvit si s tebou jako s přítelem."

Udalo si odkašlal. "Od chvíle, co jsi přišel, bylo vyřčeno mnoho slov. Moji lidé si pamatují, co slyšeli o Kavuru. Říká se, že jsou to běloši, kteří chodí polonazi jako ty. O tobě nevíme nic. Jsi cizinec. Mnoho mých mužů si myslí, že jsi Kavuru a že jsi nás navštívil jen proto, abys unesl naše dívky."

"To je hloupost, Udalo," namítl Tarzan.

"Moji lidé si nemyslí, že je to hloupost," zavrčel náčelník. "Přišel jsi do Udalovy země znovu." Pomalu vstal. "Už neodvedeš žádnou naši dívku!" řekl.

Na ta slova hlasitě zatleskal a vzápětí se bojovníci vrhli na Tarzana.

"Lev se blíží!"

"Už to nevydržím," sténala kněžna. "Myslím, že mě to zabije. Je tu zima. Jsem celá zkřehlá."

"Jakým právem si zrovna ty stěžuješ?!" obořil se na ni kníže. "To tys nás sem dostala, ty a tvůj pilot!" Poslední slovo pak pronesl s nepokrytým opovržením.

"Poslouchejte," vmísila se Jane. "Vy všichni vděčíte Brownově chladnokrevnosti a umění za to, že jste naživu a v pořádku. To, že z nás nikdo neutrpěl zranění, je skoro zázrak. Troufám si říci, že najdete sotva jednoho pilota ze sta, který by něco takového dokázal!"

"Promiňte, že vyrušuji," poznamenal Tibbs. "Pokud já mohu něco říci, přestalo pršet."

"A svítí slunce," dodala Anette, neskrývající radost.

Jane otevřela dveře a shlédla dolů. "Jsme jen asi padesát stop nad zemí," oznámila. "I když cesta dolů nebude snadná, jiného nezbývá."

"Co to děláte, drahoušku?" nechápala kněžna, sotva si Jane počala sundávat boty a ponožky.

"Chci se tu porozhlédnout. Zkusím se dostat k zavazadlům. Budeme odtud potřebovat nějaké věci. Obávám se, že dole to nebude příliš pohodlné. Tady je zima, ale tam bude ještě ke všemu vlhko."

"Smím-li něco navrhnout, mohli bychom rozdělat oheň," řekl Tibbs.

"Všechno kolem je mokré, ale možná se to podaří. Škoda, že nám nezbyl benzín. Hodně by nám pomohl."

"Trochu ho zůstalo na dně palivový nádrže," upozornil Brown.

"Proč si ale sundáváte boty a ponožky?" nechápala kněžna.

"Je to jediný způsob, jak šplhat po stromech, Kitty."

"Ale drahá, snad nechcete lézt po stromech?!"

"Ovšemže ano. A vy budete muset udělat totéž, chcete-li se odtud dostat."

"Ale drahoušku, to nedokáží! Nic takového prostě nesvedu!"

"Pomůžeme vám, bude-li třeba, a uvidíte, že se vám nic nestane. Rozhlédnu se tady, Browne, a vy zatím s Tibbsem odmontujte záchranné pásy a svažte je dohromady. Spustíme po nich kněžnu a potom zavazadla."

"Radši nechte mě, ať se tu podívám kolem," navrhl Brown. "Mohla byste spadnout."

Jane se usmála. "Jsem zvyklá, Browne," uklidnila ho. "Možná že pro vás by to bylo nebezpečnější než pro mě."

Vkročila na nalomené křídlo a vyhoupla se na nejbližší větev.

"Proboha, spadnete!!!" zvolal Brown.

"Buďte opatrná, madam. Nebo se zabijete." Také Tibbs neskrýval obavy.

"Drahoušku, vraťte se!" zaťkala kněžna.

Anette vykřikla a skryla tvář v dlaních.

"Drahá lady, pojdte zpátky! Říkám vám, pojdte zpátky!" volal kníže.

Jane jim však nevěnovala pozornost a několika skoky proběhla k zavazadlovému prostoru. Nebyl uzamčen, a tak snadno otevřela dveře.

"Měli jsme z pekla štěstí!" vykřikla. "Je tu jedna zlomená větev. Ještě že neprozrazila kabinu!"

"Všechno je zničeno?" ptal se kníže.

"Ne. Něco se rozbilo, ale myslím, že většinu zachráníme. Ráda bych zachovala krátké kalhoty. Košile jsou většinou potrhané. A tady je můj vak! Počkejte okamžik! Jen se převléknu a budu pokračovat."

Otevřela vak a vyňala několik svršků. Pak seskočila na nejbližší větev a zmizela kdesi pod letadlem.

"Zdá se," poznamenal Brown obdivně, "že je na stromech jako doma! Nikdy bych to do ní neřek!"

Kníže se doplížil k místu, odkud viděl z letadla. Brown s Tibbsem zatím odepnuli pásy a spojili je dohromady.

Sborov pohlédl dolů a otrásl se. "Musí to být dobrých sto stop!" pravil. "Nevím, jak to dokážeme. Větev jsou vlhké a budou klouzat!"

"Sundejte si boty a ponožky jako ona," radil Brown.

"Nejsem opice."

"Ne?"

"Smím-li navrhnout, pane, upevníme vám pás kolem těla a spustíme vás dolů," dodal Tibbs.

"Ten pás udrží sto liber," řekl Brown. "Je na to vyzkoušený. Vás unese, ale zbavte se titulu. Ten jedinej má na vás nějakou váhu!"

"Nechte si své drzé poznámky," zavrčel kníže. "Ještě slovo, a..."

"A co?" zeptal se Brown.

"Vy dva, přestaňte se hádat!" vmísila se kněžna. "Cožpak nemáme jiné starosti?"

"Drahá, nepřu se se sluhy," odsekl kníže povýšeným hlasem.

"Za první," opáčil Brown, "nejsem váš sluha. A za druhý - uděláte líp, když toho včas necháte. Neznám větší potěšení, než vám dát jednu do nosu!"

"Jestli na mě vztáhnete ruku, tak..."

"Co? Zastřelíte mě?" zeptal se Brown. "Asi bych vám měl připomenout, co ste zač. Ne víc než mizerná štěnice. I když s titulem."

"Neopovažujte se mě dotknout!"

"Co to znamená?" zasáhla Jane, vstupující do kabiny. "Myslela jsem, že vy dva zanecháte sporů. Než cokoli podnikneme, chci vám něco říci. Ztroskotali jsme a jen Bůh ví, kde. Možná že na bělochy nenarazíme ani za sto mil. Jsme závislí jeden na druhém. Hádky nám nepomohou. Jen nám situaci ztěžují. Potřebujeme někoho, kdo by nás vedl. A jediný, kdo zná džungli a je něčeho takového schopen, je Brown. Ale jsou tu neshody s knížetem. Takže - kdo zbývá?"

"Já se toho chopím," řekl kníže.

"To sotva," opáčil Brown.

"Mé postavení mě k tomu předurčuje," naléhal Sborov.

"Říkáte vy," oponoval Američan.

"Ne, Alexeji, ty to být nemůžeš," potvrdila kněžna. "Musí to být někdo, kdo má u ostatních respekt!"

"Zbejvá Tibbs," řekl Brown. "Mně vyhovuje."

"Ne, draží, já ne," bránil se komorník. "Nemyslím si, že bych měl takovou autoritu. Nejsem na něco podobného zvyklý. Ale vy, madam," obrátil se k Jane, "vy byste mohla. Byli bychom všichni rádi, kdybyste nás vedla."

"Snad máte pravdu," připustila Jane. "Znám prales líp než kdokoli z vás."

"Je to naše výprava!" namítl kníže. "Všechno jsme platili my. Máme letadlo i vybavení. Jen já vás mohu vést! Je to tak, drahá?"

"Nevím," pokrčila rameny kněžna. "Od chvíle, co jsi mi řekl ty hrozné věci, jsem zdrcena. Můj svět se mi zhroutil jako domek z karet."

"Dobrá," vmísil se Brown. "Nemá cenu to dál vomílat. Od teďka je šéfem lady Greystoková, a jestli se to někomu nelíbí, bude mít co dělat se mnou."

Kněžna Sborovová si protřela kapesníkem oči. "Dělejte, jak chcete," řekla. "Mně je to lhostejné. Stejně zemřu."

Zvedla zrak, jako by chtěla vědět, jak její slova zapůsobila na ostatní. A pak spatřila Jane.

"Ach, miláčku," zvolala, "to je pěkný oblek! Prostě senzační!"

"Díky," opáčila Jane. "Jsem ráda, že se vám líbí. Je velmi praktický."

Byla oblečena do krátkých kalhot a kožené halenky bez rukávů. Na hlavě měla červený šátek, jenž chránil vlasy a nahrazoval klobouk.

"Není vám chladno, drahoušku?" ptala se kněžna.

"Ne," smála se Jane. "Určitě nezmrznu, i když bude tu a tam zima. Člověk si musí zvyknout, že v džungli je jednou horko a podruhé chladno. Teď se půjdu podívat po nějakém tábořišti. Doufám, že objevím vhodné místo. Zatímco budu pryč, vy Browne, a vy Tibbsi, složte dolů zavazadla. Alexeji, vy byste mohl slézt a probrat je. Někdo musí zavazovat a rozvazovat pás."

"Ať to udělá Anette!" zavrčel kníže. "Od čeho máme sluhy?"

"Každý by měl pomoci, Alexeji," pravila Jane klidně. "Jsou práce těžší a nebezpečnější, které by měli dělat muži. Teď tu nejsou žádní sluhové a jejich páni. Čím dřív to pochopíme, tím snáz nám všechno půjde a tím spokojeněji se budeme cítit."

Kníže se připlazil ke dveřím letounu a vyhlédl ven.

"Ať sleze Brown," řekl. "Já pomohu Tibbsovi spustit zavazadla." Pak stočil pohled k zavazadlovému prostoru. "Copak se může někdo udržet na téhle větvi a ještě něco dělat? Vždyť spadne a zlomí si vaz!"

"Přestaňte tlachat a slezte, jak vám řekla lady Greystoková!" přerušil jej Brown. "Stačí slovo, madam, a shodím ho dolů!"

"Toho se neodvážíte!!! Opovažte se mě dotknout!"

"Tak nechte řeči a slezte!"

"Nemohu. Spadnu!"

"Připoutejte ho pásem, Browne," rozhodla Jane. "A spust'te ho s Tibbsem dolů. Já se jdu podívat kolem."

Spustila se na nejbližší větev, prosmýkla se hustým listovím a seskočila na zem. S úlevou nasála vůni džungle. Jako by v té chvíli ze sebe shodila břemeno civilizace. Byla volná. Podobný pocit nezažila od chvíle, kdy naposledy opustila prales, aby se vrátila do Londýna. Vše kolem jí připomínalo Tarzana. Rozhlédla se a zbystřila pozornost. Měla pocit, že v příštím okamžiku uvidí bronzové opáleného muže, jak se spouští větrovím a bere ji do náručí.

Vzdychla, usmála se a potřásla hlavou. Věděla, že Tarzan je možná stovky mil odtud a nemá sebemenší tušení, co se jí přihodilo. Možná že ještě ani nedostal telegram, z něhož se doví, že jeho žena odlétá do Nairobi. Ale i kdyby ho dostal, stejně by se nesešli - a jak by mohl vědět, kde ji hledat? Letěli nazdařbůh tak dlouho, že ani Brown neměl ponětí, kde vlastně přistáli. Zdálo se téměř nemožné očekávat něčí pomoc. Musí si prostě pomoci sami! Ona a Brown by si jistě poradili v každé situaci. Snad i Tibbs by našel odvahu a duchapřítomnost a něco podnikl. Pochybovala však o knížeti. Muži jako on byli v podobných případech zcela bezmocní. Anette byla mladá a silná, ale rozhodně ne připravená čelit nástrahám džungle. A Kitty? Ta byla tvář v tvář sebemenšímu problému bezbranná jako děčko. Ano, kdyby tu byla sama s Brownem, určitě by se zachránili. Ale podaří se jim dostat odtud ostatní? Ať tak či onak, určitě je neopustí.

Takto uvažujíc, pokračovala dál po větvích, neboť porost dole byl velmi hustý a cesta tudy by trvala déle. Nepouštěla se daleko, neboť si uvědomila, že by bylo namáhavé přenášet zavazadla neproniknutelnou houštinou na velkou

vzdálenost. Hledala otevřené prostranství, alespoň tak velké, aby tu mohli rozbít tábor. Leč prales byl čím dál méně přístupný.

Právě se znovu ocitla přímo proti letadlu, když narazila na zvířecí stezku. To ji povzbudilo. Možná že vede až k příbytkům domorodců. Chvilí po ní postupovala dál, až uviděla bystřinu a za ní nevelký palouk. V radostné náladě se vydala zpět, držíc se stopy. Cestou zaslechla jakýsi šramot v porostu. Věděla, kdo jej působí. Zvýšila pozornost, rozhlížeje se na všechny strany a hledajíc útočiště pro případ, že by nebylo zbylí. Zvuk neustával, ba naopak zněl čím dál blíž. Jane slyšela, jak se Brown vadí s knížetem. Ten již stál pod letounem nedaleko odtud. Bude třeba ho varovat, než bude pozdě! A tak na něj zavolala.

"Co se děje?" lekl se Sborov.

"Vylezte na strom, Alexeji! Zdá se, že je za mnou lev."

"Neumím lézt po stromech!" vykřikl kníže. "Nemohu se v té houštině ani hnout! Pomoc! Browne, pomozte mi! Udělejte někdo něco!"

"Spusťte mu pás a vytáhněte ho," vyzvala ostatní Jane. "Možná to není lev, ale ať tak či onak, nahoře bude v bezpečí."

"Pospěšte si s tím pásem, hlupáci!" volal kníže.

"To chce klid!" odsekl Brown podrážděně. "Já spěchat nemusím."

"Hoďte sebou a spusťte pás, vy mizero!!!"

"Copak nedělám, co můžu?"

"Už ho slyším! Už mě má!"

"To jsem já, koho slyšíte, Alexeji," ozvala se Jane.

"A co když chytí vás?" lekl se Brown. "Musí přece žrát. A tady nejsme v Kalifornii, kde ho krměj zvířatama!"

"Pospěšte si, Browne," naléhala na Američana Jane. "Lev se blíží a bude tu za okamžik!"

Hlasování o smrti

Když se bojovníci z kmene Bukenů shlukli kolem Tarzana, ten zůstal stát se založenýma rukama a nevěnoval jim valnou pozornost. Ze všech stran na něho mířily hroty oštěpů. Věděl, že jestli se pokusí o útěk či o odpor, sotva vyvázne.

Jeho jedinou nadějí bylo získat čas. A jedinou cestou klid a rozvaha.

"Zabijte Kavuru!" vykřikla jedna z žen v přední řadě. "Unesli mi dceru!"

"A mně také!" přidala se jiná.

"Zabijte ho! Zabijte ho!" znělo ze všech stran.

Jakýsi stařec, který seděl vedle Udala, vyskočil na nohy.

"Ne! Nezabíjejte ho! Jestli je Kavuru, jeho lidé přijdou a potrestají nás! Muže povraždí a dívky odvedou."

Na ta slova se domorodci počali dohadovat, co dál. Jedni trvali na tom cizince zabít, druzí ho chtěli uvěznit. Byli i tací, kteří žádali jeho propuštění, neboť se báli hněvu Kavuru.

Vzrušení debatou, bojovníci v první řadě přestali být ostražití. Mnozí se dali do řeči se svými soukmenovci, kteří stáli za nimi. Tarzan cítil, že nadešla jeho chvíle. S rychlostí Ary, blesku, a silou Gorga, buvola, skočil po nejbližším válečníkovi, uchopil jej kolem pasu a jako štítem jím počal rozrážet zástup přihlížejících divochů. Nikdo se mu nepostavil se zbraní v ruce, aby neohrozil život některého ze svých druhů. Vše proběhlo tak rychle, že vesničané byli rázem rozmetáni po okolí. Tarzan vyběhl na volné prostranství, kudy se mohl rychle dostat k bráně osady. Vtom jej kdosi zezadu vši silou udeřil do hlavy.

Když se probral, zjistil, že leží v tmavé, zatuchlé chatrči, pevně spoután na rukou a nohou. Snažil se upamatovat, co se zběhlo. Nemohl se ubránit úsměvu - bylo mu jasné, že strach domorodců zabít zajatce byl silnější než vůle tak učinit. Opět při něm stálo štěstí. Brzy bude zase volný. Nepochyboval, že uprchne. Dokud žil, nikdy se nevzdával. Nic nedokázalo otřást jeho vírou ve vlastní schopnost zvládnout každou situaci. Což nebyl Tarzanem z rodu Opů, pánem džungle?

Vyzkoušel provazy, poutající jej na kotnicích a zápěstích. Bylo jich mnoho a držely pevně. Zdálo se, že sám se jich nezbaví. Nezbyvalo než čekat. Na rozdíl od normálních smrtelníků nemařil čas lamentováním nad vlastním osudem. Místo toho si na podlaze našel pohodlné místo a usnul.

Zatímco spal, sešla se v jedné z chatrčí rada starších. V jejím čele zasedl sám náčelník Udalo. Právě stařešinové měli rozhodnout, co zajatce čeká. Stařec, který již jednou své soukmenovce varoval, aby zajatce ušetřili, trval i nadále na svém. Byl to Gupingu, kouzelník. Tvrdil, že vesnici stihne krutá odplata, jestli se vězni něco stane. Mnozí však prosazovali okamžitý rozsudek smrti.

"Jestli je Kavuru," řekl jeden ze starších, "jeho lidé přijdou a potrestají nás, jakmile zjistí, že jsme ho zajali. Když ho zabijeme, nebude se moci vrátit ke svým lidem a říci jim, co se mu přihodilo. A oni se to nikdy nedovědí."

"To je pravda," přitakal jiný. "Mrtvý Kavuru je lepší než živý."

Pak promluvil Udalo. "Nikdo nemůže rozhodovat sám," pravil. "Slovo většiny je víc než slovo jedince."

Na zemi před ním ležely dvě mísy. V jedné bylo obilí, ve druhé, menší, drobné oblázky. Udalo podal jednu z misek bojovníkovi po své pravici, druhou bojovníkovi po své levici.

"Ať si každý z bojovníků vezme jedno zrnko a jeden oblázek," poručil.

Misky kolovaly z ruky do ruky. Každý válečník měl nyní v dlani po zrnku obilí a kamínku. Když se nádoby vrátily k Udalovi, položil je na zem a zvedl tykev, do které byl profíknut nevelký otvor.

"Nechám tykev obejít kolem dokola," řekl. "A každý ať rozhodne buď zrnkem, nebo kamínkem o životě či smrti zajatce. Chcete-li, aby zůstal naživu, vhodte do tykvice zrnko. Chcete-li, aby zemřel, vhodte oblázek."

Za naprostého ticha kolovala tykev shromážděním. Všichni ji sledovali napjatým pohledem. Hlasování o životě a smrti vězně započalo. Na dno tykvice dopadaly kamínky i obilná zrnka. Bylo takové ticho, že jejich údery o dno byly

dokonale slyšet. Konečně se tykev vrátila do ruky náčelníkovi. V kruhu sedělo sto bojovníků. Udalo neuměl počítat do sta, znal však způsob, jak o výsledku hlasování rozhodnout, aniž by musel zjišťovat přesný počet těch, kteří dali svůj hlas životu či smrti zajatce. Vysypal obsah tykvice na zem před sebe. Do jedné ruky vzal zrnko, do druhé oblézek, a vložil je současně do oddělených mís. A tak pokračoval dál, až bylo všechno obilí v nádobě, zatímco oblázky zbyly. Jen málo mužů hlasovalo v Tarzanův prospěch.

Udalo se rozhlédl kolem. "Cizinec zemře," řekl. Z úst bojovníků zazněl divoký, zlověstný křik.

"Pojďme a zabijme ho hned," navrhl jeden z nich. "Dřív než přijdou Kavuru a najdou ho mezi námi."

"Ne," odmítl Udalo. "Zemře zítra v noci. Ženy budou mít čas připravit hostinu. Zítra budeme hodovat, zatímco Kavuru bude podroben mučení. Necháme ho trpět tak, jak on nechal trpět nás, když nám kradl naše dívky!"

Návrh byl přijat souhlasným pokřikem. Sezení rady starších bylo u konce. Bojovníci se zvedli a odebrali se do svých chýší. Ohně byly uhašeny. V osadě Bukenů zavládlo ticho. Dokonce i psi přestali štěkat. Vesnice se ponořila do spánku.

Z chatrče, stojící nedaleko příbytku náčelníkova, se do noci vykradla jakási postava. Zastavila se ve stínu a rozhlédla se kolem. Nikdo ji neviděl, a tak se dál plížila hlavní ulicí.

Tarzana probudil křik, způsobený živou debatou rady starších. Chvilí zůstal vzhůru, neboť provazy se mu zadíraly do těla a působily mu bolest. Nakonec však znovu usnul. Probudil jej teprve zvuk bosých chodidel, jež tiše a zvolna našlapovaly nízkou trávou, míříce k jeho vězení. Zvuk, který by normální smrtelník sotva zachytil.

Syn divočiny se převalil na bok, aby viděl ke vchodu. Konečně kdosi vstoupil. Přišel snad vykonat rozsudek?

Veselá splečnost

Lev se prodral porostem na stezku, sotva pár kroků od Jane. Stalo se tak krátce poté, co varovala knížete. Jen dívku zahlédl, vycenil tesáky a zavrčel. A pak se k ní počal klusem blížit. Jane se nerozmýšlela a vyhoupla se do větvi nejbližšího stromu. V témže okamžiku šelma zaútočila. Chňapla po uprchlici a její mohutná tlapa minula cíl jen o vlasek. S pronikavým zavrčením se obrátila a vyskočila ještě jednou.

Kníže byl odtud nedaleko, zůstal však skryt v houšti pod letounem. Řev šelmy byl velmi blízko. Muž byl bez sebe hrůzou. Jane ho zahlédla, krčíc se v koruně stromu.

"Raději vylezte výš," radila mu. "Ale nedělejte hluk. Jestli vás uslyší, vrhne se na vás. Něco ho strašně rozlítlo - zřejmě v noci přišel o úlovek."

Kníže se pokusil promluvit, leč nevydal hlásku. Jen stál jako přimrazen, popelavý ve tváři. Jane neviděla Browna, věděla však, že se nachází přímo nad knížetem.

"Browne!" zvolala. "Hodte prosím knížeti konec pásu. A vy se připoutejte, Alexeji! Brown s Tibbem vás vytáhnou nahoru. Pokusím se lva odlákat."

Lev počal přecházet pod stromem sem a tam, blýskaje hněvivě očima. Jane ulomila nevelkou suchou větev a hodila jí po šelmě. Zasáhla dravce přímo do čenichu. Lev zařval a znovu skočil po haluzi, na níž Jane klečela.

Brown zatím poslal knížeti pás. "Dělejte, připoutejte se!" vyzval jej. "Proboha, co je s váma? Hněte sebou!"

Leč kníže stál bez hnutí, drkotaje zuby a třesa kolena.

"Alexeji, pospěšte si!" volala Jane. "Musíte to stihnout dřív, než vás objeví. Rozumíte? Je to otázka života a smrti!"

"Vy hlupáku!" křičel Brown. "Hněte kostrou!"

Třesoucima se rukama uchopil kníže konec pásu, aby vzápětí zoufale zaúpěl.

"Proboha, buďte zticha!" varovala Jane. "Uslyší vás. Dívá se vám přímo do tváře."

Lev si proklestil cestu houštím a rozhlédl se. Jane ulomila další větev a metla jí po šelmě. Ta však nevěnovala jejímu počínání pozornost. Jen vrčela a drala se porostem.

Kníže upevnil pás kolem boků.

"Táhněte, Browne!" zvolala Jane. "Lev se blíží!"

Brown s Tibbem vši silou zabrali a Sborov se vynořil z houští. Lev byl již téměř u něho. V příští chvíli se ocitl přímo pod vyděšeným mužem. Ten shlédl dolů a vykřikl hrůzou. Píď po pídi zvedali jej Brown s Tibbem do bezpečí. Lev se vzepjal a chňapl po něm. A tehdy kníže znovu vykřikl a ztratil vědomí. Oba muži zvýšili úsilí. Lev se postavil na všechny čtyři a ještě jednou skočil. I tentokrát minul cíl, byť jen o několik palců. Když svůj útok zopakoval, byl kníže již v bezpečí.

Muži vtáhli jeho bezvládné tělo do letadla. Sotva je uviděla kněžna, zoufale vykřikla.

"On je mrtev! Je mrtev! Ach, miláčku, tvá Kitty byla tak daleko!"

"Proboha mlčte!" okřikl ji Brown. "Nebo z vás přijdu vo nervy! Ten váš drahoušek není mrtvej. Jen tuhej strachy!"

"Browne, jak to se mnou mluvíte?!" vyjekla kněžna. "Všichni jsou proti mně! To je hrůza! Nikdo neví, jak trpím. Nikdo mi nerozumí!"

"Dobrej Bože," ulevil si Brown. "Ještě toho trochu, a všichni zcvoknem!"

"Pardon, madam, ale zdá se, že přichází k sobě," řekl Tibbs. "Za okamžik bude v pořádku."

"Udělejte něco, Anette," obrátila se kněžna na komornou. "Co tu jen tak sedíte? Kde je čichací sůl? Přineste nějakou vodu! To je strašné! Ach, drahoušku Allie, promluv na svou Kitty!"

Kníže otevřel oči a rozhlédl se. Pak je znovu zavřel, třesa se po celém těle.

"Myslel jsem, že mě dostane," zašeptal.

"Měl pech," rýpl si Brown.

"Unikl jste o vlasek, smím-li to tak říci, pane," dodal Tibbs.

V té chvíli vskočila do kajuty Jane. "Všechno v pořádku?" zeptala se. "Z povyku, který jsem slyšela, jsem usoudila, že se muselo stát něco strašného."

"Bůh ví, co by se stalo, kdyby se něco vopravdu stalo," zafilosofoval Brown. "Už mám toho ječení dost. Nikdy mi

nevadilo tolik jako teď!"

Jane pohodila hlavou. "Buďte trpělivý, Browne," řekla. "Mějte na paměti, že to všechno je pro ně nové a z toho, co prožili, mají pocuchané nervy."

"A my ne? My snad nesmíme být rozčilený? Zdá se, že jim šlechtickej titul dává právo ostatní votravovat!"

"Přejděte to, Browne," požádala Jane. "Všichni jsme na tom stejně špatně. Teď je nejdůležitější, co se lvem. Může se tu potloukat celé hodiny. A dokud tu bude, nemůžeme dál. Má špatnou náladu a nebude bezpečně slézt dolů, dokud si nebudeme jisti, že je pryč. Nejlépe by bylo ho zabít, než si někoho z nás vyčihá. Je to starý lev a možná lidožrout. A normální kořist už sotva uloví."

"Lidožrout!!!" oťásla se kněžna. "To je strašné!"

"Myslím, že se ho můžeme zbavit," mínila Jane. "Máte s sebou pušku, že, Alexeji?"

"Ovšem, dokonce dvě. Jsou to silné pušky. Zabily by slona."

"Dobrá," přikývla Jane. "Kde jsou?"

"Mezi zavazadly. Přinesu je," nabídl se Brown.

"A vezměte munici," doplnila Jane.

"Kdo ho zastřelí?" chtěla vědět kněžna.

"Já," odpověděla Jane.

"Ale drahoušku," namítla kněžna, "to nedokážete!"

Za chvíli se vrátil Brown s puškou. "Střelivo sem nenašel," hlásil. "Kde je, Sborove?"

"Co?"

"Střelivo."

"Střelivo?"

"Ano, střelivo!"

Kníže si odkašlal. "Víte, já..."

"Chcete říct, že ste žádný nevzal?!" vykřikl Brown. "Proboha, vy..."

"Nevadí," vmísila se Jane. "Když nemáme střelivo, nemáme střelivo. Lamentovat nad tím nám nepomůže."

"Jestli dovolíte, mohu být nápomocen," poznamenal Tibbs s jistou dávkou pýchy.

"A jak, Tibbsi?"

"Mám ve vaku střelnou zbraň, mylady. Zastřelím tu šelmu!"

"To je skvělé, Tibbsi!" zvolala Jane. "Jděte, prosím, a přineste ji!"

Tibbs zamířil ke dveřím, ale pak se náhle zastavil. Vypadal zdrceně a tvář měl pobledlou.

"Co se děje, Tibbsi?" lekla se Jane.

"Zapomněl jsem, mylady," zamumlal komorník. "Ale můj vak byl spuštěn dolů."

Jane nemohla potlačit smích. "Je to jako komedie plná omylů," řekla. "Puška bez nábojů, a jediná střelná zbraň v moci nepřítelů!"

"Drahoušku, co budeme dělat?" zeptala se kněžna.

"Nic, dokud lev neodtáhne. Na to postavit tábor je už tak jako tak pozdě. Prostě tu přenocujeme."

A tak strávili v letounu bezútesnou noc, plnou řevu divokých šelem. Konečně nadešel den, očekáván jako smilování. Sotva se rozbřesko, Jane vyrazila ven, aby zjistila, co je nového. Lev byl pryč. Prohledala okolí letounu, ale po šelmě nebylo nikde ani stopy. A nezdálo se, že by hrozilo jiné nebezpečí.

"Myslím, že můžeme slézt a postavit tábor," řekla, vstupující do letadla. "Je většina zavazadel dole, Browne?"

"Až na pár kusů," ujistil Brown.

"Dobrá. Spusťte je dolů co nejrychleji. Pak se prosekáme ke stezce. Je to jen pár yardů."

"Mě dolů nedostanete," ohradil se kníže. "Sám tam nepůjdu za nic na světě!"

Brown jej přeměřil zlostným pohledem. "No dobře," řekl. "Zůstaňte nahoře a pomozte Tibbsovi. Du dolů a odvážu náklad, co mi spustíte."

"Jestli si myslíte, že tu budu balancovat na větvi a tahat věci ze zavazadlového prostoru, tak to se mýlíte," protestoval kníže.

"Co teda budete dělat?" zeptal se Brown. "Sedět na zadku a odpočívat, zatímco ostatní budou makat?"

"Proto jste přece najímáni vy sluhové," odpověděl kníže.

"Cože?! To snad není možný..."

"Jdu dolů," přerušila je Jane. "Browne, vy a Tibbs mi spustíte náklad. Tak do toho!"

Konečně byla všechna zavazadla pod stromem.

"A teď spusťte pasažéry," pokračovala Jane. "Alexeji, vy půjdete první."

"Račte, Vaše blahorodí," procedil Brown skrz zuby. "Ste na řadě."

"Řekl jsem vám, že dole sám nebudu," opakoval kníže. "Spusťte nejdřív ostatní!"

"Jak si přejete, Veličenstvo! Ale jestli nepudete teď, buď slezete sám, nebo tu zůstanete do soudného dne. Pojdte, Anette. Myslím, že ste jediná, kdo může jít první. Pak spustíme tady starou dámu."

"Jak se opovažujete mluvit o mně tímto tónem?" ozvala se kněžna z nitra kabiny.

"Hrozně se bojím, Browne," přiznala Anette.

"Jen klid, děťátko," opáčil Brown. "Nic se vám nemůže stát. Sedněte si a já vám připevním pás."

"Neshodíte mě?"

"Ani zdání, děťátko. Moh bych shodit tady Jejich Veličenstva, ale vás nikdy."

Usmála se na něho. "Jste velmi milý, pane Browne," řekla.

"Fakt si to myslíte? Tak do toho, děťátko! Sem na tuhle větev. Pomůžu vám. Jen klid. Tak, a teď si sedněte. Ste

připravenej, Tibbsi?"

"Připraven, pane."

Anette uchopila růženec, přivřela oči a počala se modlit. Než si vše stačila uvědomit, stála na pevné zemi a Jane jí odepínala pás.

"Teď vy, kněžno," rozhodl Brown.

"Nemohu se ani hnout," namítla kněžna. "Jsem úplně ochromená."

Brown se obrátil na Sborova. "Pojďte a vytáhněte dámu svého srdce ven," zavrčel. "Nemáme čas. Řekněte jí, že jestli sebou nepohne, nechám vás tu voba!"

"Vy surovče!" zvolal kníže.

"Zavřete klapačku a udělejte, co vám říkám."

Sborov se otočil ke své ženě a pomohl jí ke dveřím. Jediný pohled dolů však kněžně stačil. Vykřikla a stáhla se zpět.

"Pospěšte si!" vybídl ji Brown.

"Nemohu. Myslím, že nemohu, Browne."

Brown vešel do kabiny. V ruce nesl pás.

"Pojďte," opakoval. "Já vám to přidělám."

"Nemohu! Říkám vám, že nemohu. Umřu strachy!"

"Neumřete! Takový jako vy nás všechny přežijou!"

"Tak dost, Browne! Nebudu dál snášet vaše urážky!"

Kněžna zvedla hlavu a snažila se tvářit přísně, aby vzbudila respekt. Brown neřekl nic, přistoupil k ní a připevnil jí pás.

"Připravenej, Tibbsi?"

"Ano, pane. Vše je připraveno."

"Račte, blahorodí. A vy mi pomozte!" křikl Brown na knížete. "Postrčte ji zezadu!"

Brown táhl kněžnu zepředu a kníže ji tlačil. Kněžna křičela a snažila se zachytit všeho, co měla po ruce.

"Co se tam nahoře děje?" zvolala Jane. "Někdo je zraněn?"

"Ne," uklidnil ji Brown. "Právě dopravujeme dolů lepší polovinu rodiny Jejich Veličenstev. Poslouchejte, kněžno."

Děláme to pro vás. Jestli zůstanete tady, umřete dovopravdy!"

"Tak jdi, Kitty," přidál se kníže. "Zdržuješ!"

"Zdá se, že bys byl rád, kdybych zemřela, Alexeji," opáčila kněžna. "Děláš pro to všechno. Byla jsem hloupá. Ale věř mi, jakmile najdu věci na psaní, změním závěť. Nezůstane ti ani cent! Ani jediný cent!"

Oči knížete Sborova se stáhly do dvou úzkých štěrbin. Svrástil obočí, ale neodpověděl.

Brown vzal kněžnu za ruce a odtrhl ji od sedadla, kterého se křečovitě držela.

"Tohle není k ničemu," řekl, tentokrát mírněji. Viděl, že ta žena je opravdu na smrt vyděšená. "Já a Tibbs dohlídнем, aby se vám nic nestalo. Spustíme vás pomalu. Lady Greystoková a Anette vám dole pomůžou. Držte se a seberte trochu kuráže. Za chvíli je to za váma!"

"Není! Vím, že umřu!"

Brown se Sborovem ji vyvedli z kabiny. A pak ji všichni společnými silami spustili na zem.

"Skvěle, Tibbsi," pochválil Brown komorníka. "Teď vy! Chcete, abych vás spustil, nebo slezete sám?"

"Slezu sám," odpověděl Tibbs. "Můžeme to zkusit spolu. Bude-li třeba, pomůžeme jeden druhému."

"Hej, a co já?!" ozval se Sborov.

"Buď slezete s náma, nebo tu zůstanete navěky," opáčil Brown. "A to byste mi udělal radost."

Ydeni z kmene Kavuru

Ve dveřích chatrče, tonoucí v pološeru, spatřil Tarzan postavu neznámého návštěvníka. Byl to muž. Uvězněn v poutech, neměl syn divočiny jinou možnost než čekat. Bránit se nemohl. Jakkoli jej trápilo pomyšlení, že by měl zemřít bez boje, zůstával klidný. Postava byla stále blíž, tápajíc ve tmě.

Konečně Tarzan promluvil. "Kdo jste?" zeptal se.

Muž sykl, snaže se jej ztišit.

"Ne tak nahlas," varoval. "Jsem Gupingu, kouzelník."

"Co chceš?"

"Přišel jsem tě osvobodit. Vrať se ke svým lidem a řekni jim, že tě Gupingu zachránil před smrtí. Vyříd' jim, že za to nesmějí Gupingovi ublížit a odvést mu dceru."

Tma zakryla úsměv, jenž pohrál na Tarzanových rtech.

"Jsi moudrý muž, Gupingu," pravil. "Rozvaž mi pouta."

"Ještě něco," dodal šaman.

"Oč jde?"

"Musíš slíbit, že nikdy neřekneš Udalovi ani ostatním, že jsem tě vysvobodil."

"Nikdy se to ode mě nedovědí," slíbil Tarzan, "když mi povíš, kde si tví lidé myslí, že my, Kavuru, žijeme."

"Žijete v pustině na severu za vysokou horou, která stojí sama uprostřed pláně," vysvětlil Gupingu.

"Vědí tví lidé, jak se dostat do země Kavuru?"

"Já to vím," odvětil šaman. "Ale slibuji, že tudy nikoho nepovedu."

"Správně - jestli to opravdu víš."

"Vím," trval na svém zaříkavač.

"Řekni mi, jak se tam dostaneš. Tak poznám, jestli cestu znáš, nebo ne."

"Severně od naší vesnice je stará sloní stezka. Hodně se klikatí, ale vede rovnou do země Kavuru. Na svazích hor tu rostou bambusy. Sem chodí sloni za potravou."

Šaman přistoupil blíž a nahmatal pouta na zajatcových nohou.

"Až tě osvobodím," řekl, "počkáš tady, dokud se nevrátím do své chatrče.

Pak se dáš k bráně, kde uvidíš uvnitř ohrady plošinu, odkud naši bojovníci střílejí po nepříteli, když nás napadne.

Odtud snadno vyšplháš na vrchol a spustíš se dolů na druhé straně."

"Kde jsou mé zbraně?" ptal se Tarzan.

"V Udalově chatrči. Vzít si je ale nemůžeš. U dveří spí strážný. Kdybys chtěl vejít dovnitř, probudil bys ho."

"Rozvaž mi pouta," opakoval pán džungle.

Gupingu uvolnil dýkou provazy na věžňových rukou a nohou.

"Teď počkej, než se vrátím do své chýše," zašeptal. Pak se otočil a proplížil se vchodem ven.

Tarzan se postavil a protáhl tělo. Pak si počal třít kotníky a zápěstí, aby v nich znovu rozproudil krev. Zatímco čekal, až Gupingu dorazí do svého příbytku, uvažoval o tom, jak získat zpátky své zbraně. Konečně mohl vyjít z chatrče. Jakmile se ocitl venku, zhluboka se nadechl. Byl opět volný! Tichým krokem se kradl ulicí. Nehledal žádný úkryt. Věděl, že i kdyby byl objeven, bude u ohrady dřív, než jej domorodci dostihnou.

U náčelníkovy chýše se zastavil. Pokušení bylo silné - vyrobit nové zbraně by zabralo spoustu času, a ty, které již má, jsou pár kroků odtud! Uvnitř viděl slabé světlo z doutnajících oharků na ohništi. Připlížil se ke vchodu. Byl širší než u jiných chatrčí. Na prahu spatřil spícího bojovníka. Zastavil se a pohlédl dovnitř. Oči rychle přivykly přítmi a brzy viděly víc než zrak normálního smrtelníka. Prvním, co viděl, byly jeho zbraně, jež ležely hned vedle ohniště za spící stráží. Muž tu ležel s obnaženým hrdlem. Bylo by dílem okamžiku sevřít je smrtícím stiskem ocelových prstů!

Tarzan chvíli přemýšlel, ale pak od svého záměru upustil. Měl k tomu dva důvody. Nikdy nezabýjel zlovolně, a pak - muž by mohl vykřiknout a probudit ostatní spáče v přilehlých chatrčích. V tom případě by se ke svým zbraním stěží dostal! A tak se rozhodl pro jiné řešení. Opatrně překročil spícího bojovníka. Nejprve sebral dýku a zasunul ji do pouzdra za pasem. Pak přes pravé rameno zavěsil toulec se šípy a přes levé lánový provazec. Do ruky vzal luk a oštěp a zamířil zpátky ke vchodu, nepřestávaje se rozhlížet kolem, aby zjistil, zda muži dosud spí.

Vtom se bojovník obrátil na záda a otevřel oči. Sotva spatřil nočního hosta, posadil se. Nepřipadal mu povědomý. Byl zmaten.

"Co je?" zeptal se. "Co se děje?"

Tarzan učinil krok vpřed. "Ticho," zašeptal. "Jediný zvuk a zemřeš! Jsem Kavuru!"

Černochovi sklápala čelist. Vytřeštil oči a roztrásl se po celém těle. "Jdi ven!" přikázal Tarzan. "Když budeš zticha, neublížím ti." Třesa se jako osika, muž učinil, jak mu bylo poručeno. Tarzan ho mlčky následoval. Cestou vyzval bojovníka, aby ho dovedl k bráně a otevřel ji. Sotva se tak stalo, vyšel ven a zmizel v pralese. Po chvíli zaslechl křik vesničanů.

Věděl však, že nebude pronásledován. Nikdo by se neodvážil vydat v noci po stopě Kavuru!

Dobrou hodinu sledoval Tarzan stezku mířící k severu, drže se Gupingových rad. Všude kolem bylo slyšet důvěrně známé zvuky noční džungle - pohyby v porostu, šelest našlapujících tlap a řev velkých koček. Syn divočiny napjal všechny smysly, aby ho včas varovaly před blížícím se nebezpečím.

Postupoval proti větru. Vtom zachytil pach lva - hladové šelmy, která se právě chystala na lov. Okamžitě se vyhoupl do větví. Po chvíli našel pohodlné místo k odpočinku a rozhodl se tu přenocovat. Přemítaje o tom, co se stalo s malým Nkimou, kterého neviděl od chvíle, kdy byl zajat, usnul, ukořelen důvěrně známými hlasy pralesa. S rozbřeskem se vydal znovu na cestu, míře na sever.

A zatím v Udalově osadě krčil se na stromě za náčelníkovou chatrčí malý opičák. Byl nešťasten a vyděšen. V noci černoši pobíhali kolem chýší, hlasitě křičeli a povykovali. To malého Nkima probudilo. Nevěděl, co se děje. Nevěděl, že to znamená, že jeho pán uprchl. Domníval se, že je dosud v jedné z chatrčí, kam ho Gomangani zavřeli.

Když se probudil podruhé, tmu vystřídal ranní světlo. Ulice v osadě zely prázdnotou. Z jediné chatrče nevyšel sebemenší zvuk. Nkima pohlédl k té, kde byl vězněn jeho pán. Sebrav všechnu odvahu, seskočil na zem a proběhl osadou přímo k ní. Jedna z žen, jež právě vyšla z příbytku, aby rozdělala oheň a připravila snídani, spatřila malou opičku a pokusila se ji chytit. Nkima jí však utekl a vyhoupl se na ohradu na konci vesnice. Neodvažuje se vrátit, vyděšen představou, že zůstal v neznámé pustině sám, vydal se džunglí směrem, o němž se domníval, že vede k domovu.

Celý den putoval Tarzan starou sloní stezkou. Chýlilo se k večeru, když se mu podařil lov. Sotva zaplnil prázdný žaludek, uleh k spánku. Ráno příštího dne zjistil, že tvář krajiny se změnila. Džungle tu byla více otevřená do širokých plání, často téměř bez porostu a stromů.

Tyto končiny byly pro Tarzana zcela neznámými. Podněcovaly jeho obrazotvornost i zvědavost, jež jej stavěly nad ostatní obyvatele pralesa. Pokračuje v cestě, zachytil náhle ve větru neznámý pach, jenž ho přinutil zastavit. Na okamžik stál bez hnutí a snažil se napnout všechny smysly. I když výpary patřily člověku, lišily se od všech jim podobných. Navíc se mísily s pachem Numy, lva. Podobná situace bývala pro syna divočiny nezdědka zdrojem nesnází. Jakkoli neměl zájem zasahovat do případného střetu lva s člověkem, přirozená zvědavost jej nutila zjistit, o koho jde a co tu pohledává.

Stromy vpředu rostly blízko sebe, takže mohl snadno postupovat po větvích. Byl tak ve výhodě, neboť ten, kdo ho zajímal, o něm nebude mít ani tušení. Člověk vidí věci horizontálně, zatímco šelmy vertikálně, a navíc vše rozeznají mnohem rychleji. Proto velké kočky hledají kořist ve výškách. A i když lev si počíná jinak, jeho zrak si v ničem nezadá se zrakem ostatních šelem.

Ledva Tarzan zamířil vstříc tajemnému pachu, uvědomil si, že výpary krále zvířat jsou mnohem pronikavější než výpary neznámého. To znamenalo, že šelma se blíží k člověku, a nikoli naopak. A nebylo pochyb, že má hlad a neznámého pronásleduje. Pach syté šelmy se vždy liší od pachu šelmy hladové. Ano, tentokrát bylo zvíře lovcem a člověk

úlovkem.

Konečně Tarzan onoho člověka spatřil. Již první pohled byl překvapující. Byl to běloch - ale jak se lišil od ostatních bělochů, které kdy viděl! Ten muž byl oděn pouze do bederní roušky, vyrobené patrně z gorilí kůže. Zápěstí a kotníky měl ověšené náramky. Hrud' pak zdobil náhrdelník z lidských zubů. Do nosu měl vetknut kroužek ze slonové kosti a uši obtěžkány masivními náušnicemi. Z vyholené hlavy mu trčel chochol vlasů, sestřižený od čela k zátylku a protkaný ptačími pery, stejně pestrými jako barvy, jimiž měl pomalovanou tvář. Ač běloch, byl do bronzova opálen. Seděl na zemi, opřen o kmen, a cosi pojídal z koženého vaku, uvázaného k bedernímu pásu. Zdálo se, že o lvu nemá sebemenší tušení.

Opatrně a ve vši tichosti plížil se Tarzan k neznámému. Když si jej prohlédl zblízka, nabyl dojmu, že ten muž je Kavuru - bílý divoch. Jeho úvahy byly náhle přerušeny pronikavým zavrčením, jež zaznělo odkudsi zblízka. Bílý domorodec byl v mžiku na nohou. Do jedné ruky uchopil těžký oštěp, do druhé dýku.

Lev se vynořil z porostu. Byl již tak blízko, že muž neměl sebemenší naději najít útočiště na některém z okolních stromů. Učinil jediné, co mohl. Rozmáchl se a vypustil kopí. Snad ho nenadálý útok šelmy zneklidnil, neboť chybil. V téže chvíli skočil Tarzan po lvu přímo z koruny pralesního velikána. Udeřil šelmu do slabin právě v okamžiku, kdy se zvedla na zadní, aby zaútočila na kořist. Náraz protivníkovy těla ji překotil na stranu. S divokým řevem se zvedla a tehdy ji Tarzan skočil na záda, rukama ji objal kolem šíje a nohama kolem boků.

Bílý divoch stál opodál a v posvátné hrůze sledoval nevidaný souboj. Výkřiky muže se mísily s řevem velké kočky. Viděl, jak se oba válí v hustém porostu. Viděl, jak se lev snaží zasáhnout protivníka mohutnými tesáky. Viděl, jak vzduchem blýskla dýka, a pak ještě několikrát, boříc se stále hlouběji zvířeti do slabin. Nakonec řev ustal a mohutné tělo šelmy se naposledy zachvělo ve smrtelné křeči. Syn divočiny vstal, nakročil na mrtvolu, a zvednuv tvář k nebi, vydal pronikavý skřek, jakým opí samec oznamuje své vítězství.

V té chvíli divoch ustoupil o několik kroků a sevřel pevněji jílec své dýky. Když ozvěna odnesla Tarzanovo volání kamsi do dálí, syn divočiny se otočil a stanul tváří v tvář muži, jemuž zachránil život.

Chvilí stáli mlčky. Konečně divoch promluvil.

"Kdo jsi?" zeptal se v řeči Bukeňů.

"Tarzan z rodu Opů," představil se pán džungle. "A ty?"

"Jsem Ydeni z kmene Kavuru."

Tarzan pocítil uspokojení. Konečně ví, jak Kavuru vypadají! Možná že tenhle chlapík ho dovede k cíli jeho cesty!

"Proč jsi zabil lva?" divil se Ydeni.

"Kdybych ho nezabil, zabil by on tebe," zněla odpověď.

"A kdyby mě zabil? Proč jsi mě zachránil? Znáš mě snad?"

Tarzan pokrčil rameny. "Snad proto, že jsi bílý."

Ydeni pohodil hlavou. "Nerozumím ti. Ještě nikdy jsem nikoho takového neviděl. Nejsi černoch. Nejsi Kavuru. Kdo jsi?"

"Tarzan," opakoval syn divočiny. "Hledám osadu Kavuru. Můžeš mě tam dovést. Chci mluvit s tvým náčelníkem."

Ydeni zavrtěl hlavou. "Nikdo nesmí vstoupit do osady Kavuru," řekl. "Jen ti, kdo tam přicházejí zemřít. Protože jsi mi zachránil život, nevezmu tě tam, ani tě nezabiji. Jdi svou cestou, Tarzane, a hled', ať nevede do osady Kavuru!"

Sheeta, leopard

Když se všichni ocitli bezpečně na zemi, Brown prosekal úzký průchod ke stezce. Použil k tomu malé příruční sekery, kterou s sebou vzali kníže a kněžna Sborovovi. Tibbs nabídl pomoc při vytváření průseku, leč jako komorník ovládal spíše podnos s pokrmami než sekeru. Měl jistě dobrý úmysl, ale ten v podobném případě sám nestačil. Z obavy, aby se nezmrzačil, Brown mu raději nebezpečný nástroj včas odebral.

Sborov se k práci neměl. Brown ho ani nijak nepřemlouval. Věděl, že výsledek by byl neméně žalostný než v případě Tibbsově. Když však došlo na odnos zavazadel, trval na tom, aby také kníže přiložil ruku k dílu.

"Můžete být desetkrát synem drožkaře, ale buď' budete makat jako ostatní, nebo vám jednu vrazím!"

Sborov cosi zavrčel, ale odmítnout se neodvážil. Jakmile byla zavazadla přenesena na nevelký palouk na břehu říčky, vyzvala Jane ostatní ke stavbě ohrady a přístřešku. Nejtěžší břemeno práce teď leželo na ní a na Brownovi. Tibbs a Anette však ochotně pomáhali. Nikdo nečekal, že by kněžna dokázala víc než naříkat a štkát. A pracovat - to bylo zjevně nad Sborovovy síly.

"Nechápu, jak ten chlap vůbec vyrostl," řekl Brown. "A jak se vo sebe dokázal postarat jako dospělej. Někoho takového sem ještě neviděl."

Jane se usmála. "Možná je dobrý tanečník," dodala.

"Vsadím se, že máte recht," potvrdil pilot. "Žigolo, co nemá v kapse ani nábojnici."

Z jeho slov číselo opovržení. "Podívejte na tu jejich veteš! Myslíte, že sebou maj něco užitečného? Chtělo by to inventuru!"

"To není špatný nápad," souhlasila Jane. "Mimochodem, Tibbsi, kde je vaše puška? Opravdu by se nám hodila!"

"Tady, mylady," odpověděl Tibbs. "Bez ní nikdy necestuji. Člověk neví, kdy bude zapotřebí. A zvláště v Africe, plné lvů a jiných šelem!"

Položil vak, prohrábl jej, a pak s pyšným výrazem ve tváři vyňal svou zbraň, ukazuje ji ostatním.

"Tady je, mylady. Krásná, že?"

Jane neskrývala zklamání, sotva spatřila malou jednorannou pistoli, kterou ji Tibbs okázale mával před očima.

Brown se dal do nezřízeného smíchu. "Poslyšte," řekl, "kdyby Němci věděli, že máte něco podobného, rozmysleli si světovou válku."

"Promiňte, pane Browne," opáčil komorník s kamennou tváří. "Je to opravdu skvělá zbraň. Muž, od něhož ji mám, říkal

totéž. Stála mě sedm šilinků."

"Ukažte," vyzval jej pilot. Vzal pistoli do ruky a otevřel závěr. "Není nabitá," upozornil. "Ale i kdyby byla, je k ničemu." "Ovšemže není nabitá," ohradil se Tibbs. "Nikdy nenosím nabitou zbraň. Je to příliš nebezpečné. Nikdo neví, co by se mohlo stát!"

"Dobrá," vmísila se Jane. "Snad bude stačit na malá zvířata. Máme dost nábojů?"

"Eh, totiž, mylady..." koktal komorník. "Víte, chtěl jsem nějaké koupit, ale..."

Brown vytřeštil na Angličana oči.

"Chcete říct, že..." Vic ze sebe nedostal.

Jane se dala do smíchu. "Odpusťte, Tibbsi, ale to je opravdu dobré!"

"Vím, co uděláme," navrhl Brown. "Necháme v noci Tibbse hlídat, a jestli uvidí lva, může to po něm hodit. Určitě ho zažene!"

"Nechápu, jak se můžete smát, Jane," ozvala se kněžna. "Co když lev opravdu přijde? Tibbsi, měl jste vzít náboje! Je to od vás nezodpovědné!"

"Na tom nezáleží, Kitty. Co se lva týče, je takováhle pistole stejně platná prázdná jako nabitá."

"Všichni zemřeme!" kvílela kněžna. "Kéž bych byla zpátky v letadle! Tam to bylo mnohem bezpečnější!"

"Nemějte strach," uklidnila ji Jane. "Ohrada nás ochrání. A v noci budeme udržovat oheň. Většina šelem se ohně bojí. Žádná se nepřiblíží!"

Pozdě odpoledne byl přístřešek téměř hotov. Tvořily jej dvě oddělené prostory - jedna pro ženy, druhá pro muže. Byla to velmi hrubá stavba, leč skýtala alespoň chatrné útočiště a pocit bezpečí. Zatímco muži dokončovali stavbu, Jane měla na práci něco jiného. Kitty ji pozorovala, neskryvaje zvědavost.

"Co to proboha děláte, drahoušku?" zeptala se ve chvíli, kdy Jane právě seřezávala větev do špice.

"Vyrábím zbraně," vysvětlila Jane. "Luk, šípy a kopí."

"To je zajímavé - přímo skvělé! To jste celá vy, drahoušku! Myslet na lukostřelbu! Pomůže nám to ukrátit čas!"

"Pomůže nám to sehnat obživu a bránit se," opravila ji Jane.

"Ovšem, ovšem," opáčila kněžna. "Je to ode mě hloupé. Ale když vidím luk i šípy, vzpomínám na fotografie sportovců v elegantních oblecích. Kdo z nás ale dokáže s lukem a šípem ulovit zvíře?"

Blížilo se k večeru, když Jane dokončila luk a několik šípů, jejichž hroty nahrála nad ohněm. Pak vstala a rozhlédla se kolem.

"Vypadá to náramně," pochválila stavitele přístřešku. "Půjdu se poohlédnout po něčem k večeři. Máte nůž, Browne? Půjčte mi ho, budu ho potřebovat."

"Snad nechcete jít sama, drahoušku?!" zhrozila se Kitty.

"Jasný, že ne," vmísil se Brown. "Du taky."

"Myslím," opáčila Jane, "že tam, kam se chystám, vás nebudu potřebovat. Podejte mi nůž."

"Rád bych to zkusil s váma," řekl Brown.

"Půjčte mi nůž," opakovala Jane. "Vypadá moc dobře! Vždycky ráda vidím muže s pořádnou zbraní."

"Dobrá. Jestli ste připravená, můžu jít."

"Jistěže jsem," potvrdila Jane. "Vsadím libru proti noži, že mi nebudete stačit."

"Právě to sem vám chtěl navrhnout. Tak do toho!"

"Nuže, vpřed!" zavelela Jane a vyrazila mýtinou, aby se vzápětí vyhoupla do větvi. Po chvíli všem zmizela z dohledu. Brown vyběhl za ní, snaže se ji sledovat. Brzy však zabředl do hustého porostu. Uvědomil si, že prohrál, a vrátil se do tábora.

"Skvělé!" volala kněžna. "Viděli jste někdy něco takového? Bylo to úchvatné! Bojím se ale, aby se jí samotné něco nestalo! Alexeji, neměls to dovolit!"

"Myslel jsem, že s ní bude Brown," hájil se kníže. "Kdybych věděl, co se bude dít, šel bych sám."

Brown přeměřil Sborova opovrhlivým pohledem a pak pokračoval ve své práci.

"Myslím, že každý z nás by se bál sám do džungle," řekla Anette. "Lady Greystoková je velmi statečná!"

"Má vážně kuráž," souhlasil Brown. "Viděli ste, jak šplhala po stromech? Jako vopice!"

"Jako by tu žila celý život," dodala Anette.

"Opravdu si myslíte, že něco uloví lukem a šípem?" pochyboval Tibbs. "Vypadají, eh, poněkud nedokonale, smím-li podotknout."

"Podívejte," opáčil Brown. "Není z těch, co by někam šli a nevěděli, co dělají. Nejdřív sem si myslel, že patří k těm dámám z vyšší společnosti, co nemají v hlavě víc než bubliny ze šampaňského. Ted' ale před ní smekám. A má-li mi někdo rozkazovat, tak jedině ona."

"Lady Greystoková je pozoruhodná žena," dodal kníže. "A také velmi půvabná. Nezapomeňte, Browne, že patří k anglické šlechtě. Vadí mi, jak jste o ní hovořil jako o dámě. Vím, že vy Američané jste notoričtí nevychovinci, ale všechno má své meze."

"Vopravdu?" vybuchl Brown. "A co s tím hodláte dělat, vy napodobenino chlapa?!"

"Alexeji, zapomínáš se!" upozornila kněžna. "Neměl by ses snižovat k hádkám se zaměstnanci!"

"Co to tu vykládáte, milostivá?" ohradil se Brown. "Spíš by si měl hledět svého! Nebo mu jednu vrazím!"

Anette položila Brownovi ruku na rameno. "Prosím, pane Browne," řekla. "Nehádejte se. Což naše situace není již tak dost svízelná, abychom si ji ještě ztrpčovali vzájemnými spory?"

Brown se otočil a nasadil tázavý pohled. Pak ji vzal za ruku.

"Máte pravdu, děťátko. Dám mu pokoj, když udělá totéž." Sevřel ji pevněji. "Myslím, že nám dvěma to bude ladit, baby."

"Co nám bude ladit, pane Browne?"

"Chci říct, že budeme kámoši."

"Kámoši? Co je to?"

"No jako přátelé," vysvětlil. "Myslel sem, že kapírujete angličtinu!"

"Už rozumím. Ráda vám budu přítelkyní. Budu ráda přítelkyní všem."

"To je O. K., baby, ale nebuďte tak nevybíravá. Cejtím totiž, že se mi moc líbíte."

Dívka koketně sklopila oči. "Myslím, pane Browne, že bychom se spíš měli věnovat práci. Zatím máme nad hlavou jen půl střechy."

"Jasný, děťátko. Povíme si o tom pozdějc. V noci bude úplněk."

Poté co opustila tábor, postupovala Jane rychle a tiše stromovým, držíc se říčky. Po chvíli narazila na napajedlo. Do tváře jí vanul svěží vánek a přinášel s sebou různé vůně. Ač její nos nebyl tak citlivý jako Tarzanův, přece zachytil víc než nos kteréhokoli normálního smrtelníka. Dlouho se učila rozvíjet své smysly, majíc ve svém muži toho nejlepšího učitele.

Nyní zachytila jakýsi pach, který v ní vyvolal napětí. Takový pocit zná jenom lovec. Kořist byla nedaleko. Postupovala nyní obezřeleji. Ani lístek se nepohnul. A pak spatřila malou žíhanou antilopu, popásající se podél stezky. Zvýšila rychlost. Zároveň si však musela počínat co nejtíšeji, neboť zvíře bylo neklidné a neustále ve střehu. Stačí sebemenší šelest a dá se na útěk!

Konečně byla kořisti na dosah. Kolem však bylo houští, jež by mohlo zbrzdit šíp. Nejdůležitější vlastností pralesního lovce je trpělivost. A té se Jane naučila od svého muže měrou vrchovatou.

Antilopa se náhle zastavila a otočila hlavu stranou. V témže okamžiku zachytila Jane v porostu jakýsi pohyb. Věděla, že nesmí dále otálet. Někdo je na stopě její kořisti! V houštině, za níž se zvíře páslo, byl nevelký průsek. Jane sňala luk z ramene a vložila do něho šíp. Pak napjala tětívu a vzápětí se střela zaryla hluboko do těla nic netušící antilopy. Zvíře se vzepjalo a poté kleslo do trávy bez známky života.

Jane cítila, že antilopu stopuje ještě někdo jiný. Neviděla jej však. A vítr, který vanul napříč stezkou, odnesl jeho pach. Byla si vědoma, že riskuje. Měla však hlad a věděla, že hlad mají i její společníci. Musejí dostat jídlo - prohlídka zavazadel totiž ukázala, že až na několik sendvičů tvoří jejich skrovné zásoby pár tabulek čokolády, šest lahví koňaku a dvě francouzského likéru.

Věříc ve šťastnou náhodu a spoléhajíc na svou rychlost, vyběhla stezkou k mrtvému zvířeti. Počínala si velmi obratně - tak jak ji to naučil Tarzan. Profízla antilopě hrdlo, nechala ji vykrváct a pak ji vykuchala, aby vážila co nejméně. Vtom se zpoza porostu ozvaly tytéž zvuky, které již jednou slyšela.

Když byla s prací hotova, zavřela nůž a vložila jej do pouzdra. Pak zvedla antilopu a přehodila si ji přes rameno. Sotva tak učinila, proťal ticho džungle pronikavý řev. Pár kroků odtud stál na stezce Sheeta, leopard.

Jane viděla, že utéci i s úlovkem bude nemožné. Trápila ji představa, že se bude muset vzdát kořisti. Leč jedinou záchranou bylo uchýlit se na strom a antilopu nechat dole. Cítila křivdu. Snad proto zůstala stát a učinila něco, co by jindy pokládala za čiré bláznovství. Shodila zvíře z ramen, vložila šíp do luku a napjala tětívu, míříc Sheetovi přímo do srdce. Střela zasvištěla vzduchem, šelma zařvala a vzápětí zaútočila. Následoval výkřik, který se donesl až do tábora trosečníků.

"Proboha, co to bylo?" zvolal kníže.

"Byl to ženský hlas," ujistila jej Anette.

"Lady Greystoková!" dodal Brown s obavami.

"Ach, Alexeji! Proboha, Anette! Mou čichací sůl! Rychle! Myslím, že omdlím!"

Brown uchopil sekeru a vyběhl po hlase.

"Kam jdete?" lekla se Kitty. "Neopouštějte mě!"

"Buďte zticha, vy hysterko! Lady Jane je v nebezpečí! Du se podívat, co se děje!"

Tibbs vytáhl z pouzdra svou pistolku. "Jdu s vámi, pane Browne," řekl odhodlaně. "Mylady se nesmí nic stát!"

Únos

Když Ydeni odmítl zavést Tarzana k lidem Kavuru, syn divočiny nebyl ani překvapen, ani zklamán. Znal divochy i jejich kmenová tabu. Raději by šel za náčelníkem Kavuru s někým z jeho mužů, s nímž se spřátelil, ale pokud to nebylo možné, netrápil se tím. Byl na tom stejně, jako kdyby Ydeniho nikdy nepotkal. Doufal, že i když onen muž je divoký a krutý, projeví alespoň špetku vděčnosti.

"Kdybych přišel jako přítel," začal, "jistě by mi neublížili."

"Kavuru nemají přátele," opáčil Ydeni. "Nemůžeš k nim."

Tarzan pokrčil rameny. "Přijdu tedy jako nepřítel," řekl.

"Zabijí tě. Zachránil jsi mi život. Nechci, abys zemřel, ale nebudu tomu moci zabránit. Takový je zákon Kavuru."

"Zabijíte dívky, které uloupíte?" změnil Tarzan téma.

"Kdo říká, že Kavuru loupí dívky?"

"Všichni to vědí. Proč to děláte? Nemáte dost vlastních žen?"

"Kavuru nemají žádné ženy," vysvětlil Ydeni. "Prošlo mnoho dešťů, tolik, kolik je prstů na rukou a nohou čtyř mužů, od chvíle, kdy poslední žena kmene Kavuru zemřela, aby muži mohli žít."

"Před osmdesáti lety byly mezi vámi ženy?" pokračoval Tarzan. "To není možné, Ydeni. Jsi ještě mladý a musel jsi mít matku. Nebo nebyla Kavuru?"

"Má matka byla Kavuru, ale zemřela mnohem dříve než poslední žena. Ale už jsem ti řekl příliš. Kavuru jsou jiní než ostatní lidé. Mluvit o nich je tabu. Jdi teď svou cestou a já půjdu svou."

Zjistiv, že se od Ydeniho víc nedoví, Tarzan se vyhoupl na strom a zmizel domorodci z očí. Zamířil na západ, aby si Ydeni myslel, že se ubírá jinam než k osadě Kavuru. Netrvalo však dlouho a vrátil se na stopu bílého divocha. Nepovede-li ho Ydeni vědomě, učiní tak nevědomky.

Když dorazil k místu, kde skolil lva, Kavuru nablízku nebyl. V domnění, že se muž vydal na sever, stočil Tarzan kroky oním směrem. Záhy však zjistil, že Kavuru putuje jinudy. Okamžitě se rozběhl do různých stran, aby zachytil jeho pach. Celou hodinu kroužil pralesem, až konečně Usha, vítr, donesl k jeho citlivým nozdram výpary Ydeniho. Sotva je zachytil, vydal se po jeho stopě. Byl však překvapen, neboť Kavuru mířil kamsi k jihu. Syn divočiny soudil, že Ydeni tak činí proto, aby zmátl stopu. Zároveň věděl, že pokud se bude divocha držet, ten jej nakonec dovede k cíli. Na stezce, vedoucí od vesnice náčelníka Udalá, objevil bělochovy šlépěje. Ydeni určitě netušil, že je pronásledován. Tarzana tenhle člověk velmi zajímal. Všiml si jeho ozdob a zbraní a zjistil, že jsou jiné než všechny, které kdy viděl. Zaujal jej tenký provazec kolem mužova pasu. Dosud byl přesvědčen, že on sám je jediný, kdo používá lana jako zbraně.

Pozdě odpoledne, když se blížili k osadě Bukenů, čekalo pána džungle další překvapení - Ydeni vyšplhal na strom a pohyboval se tu s nebyvalou zručností a rychlostí. Postupoval však obezřele, často se zastavoval a naslouchal. V jedné chvíli rozvinul provazec, zakončený umnou smyčkou. Vzápětí nato Tarzan zaslechl hlasy. Byl si jist, že také Kavuru je slyší, neboť okamžitě změnil směr přímo k nim. Nevycházel z údivu. Ten muž si počínal jako zkušený lovec, který pronásleduje kořist. Zdálo se, že záhada kmene Kavuru přestává být záhadou.

Muž záhy dorazil na kraj mýtiny a zastavil se. Na nevelkých políčkách tu pracovaly ženy. Ydeni se rozhlédl. Pak spatřil dívku, sotva patnáctiletou, a zamířil k ní, neopouštěje úkryt v korunách. Tarzan mu byl v patách, sleduje každý jeho pohyb. Náhle Kavuru cosi zavolal. Bylo to tak nahlas, že ho dívka musela slyšet. Chvilí tomu nevěnovala pozornost, ale pak se otočila a zadívala se upřeně do džungle. V ruce třímala zašpičatělou hůl, již obdělávala měkkou prst.

Ydeni nepřestával volat. Dívka učinila několik kroků vpřed. Pak se zastavila, jako by se v jejím nitru odehrával boj, zda jít dál, či odolat pokušení, které ji odvedlo od ostatních žen. Ydeniho hlas byl naléhavý a podmanivý. Nakonec se dívka vydala rovnou za ním. Kráčela jako u vytržení, oči upřené před sebe. Kavuru počal ustupovat stále hlouběji do džungle, nepřestávaje vábit bezmocnou dívku.

Tarzan vše zpovzdálí sledoval. Zatím nehodlal zasáhnout. Život domorodé dívky pro něj neznamenal víc než život antilopy či jiného zvířete. Pro Tarzana byli všichni obyvatelé džungle a měli rovná práva. A tak mnohem více než osud divošky zajímalo jej tajemství, spojené s mizením mladých dívek. Tajemství, spojené s lidem Kavuru.

Ydeni lákal dívku stále dál do pralesa. Konečně se zastavil a usedl na mohutné větvi. Dívka se k němu zvolna blížila. Bylo zřejmé, že tak činí bez vlastní vůle. Magický, monotónní hlas ovládl všechny její smysly. Sotva se ocitla pod stromem, muž vrhl lasem a utáhl smyčku kolem dívčina těla. Dívka nevydala hlásku. Ne protestovala. Muž ji počal zvolna vytahovat nahoru. Když skončil, sňal smyčku, přehodil si dívku přes plece a zamířil směrem, odkud přišel.

Tarzan sledoval dívčin únos s neskrývaným zájmem. Tajemství mizení mladých žen bylo konečně odhaleno! Chápal, jak asi tento záhadný jev působí na mysl domorodců. Vše bylo prosté, až na zvláštní hypnotickou sílu mužů Kavuru. Tu si Tarzan nedokázal vysvětlit. Jak si vůbec domorodci dali do souvislosti tajuplná mizení svých dívek s tímto kmenem? Jediným vysvětlením bylo, že některý z jejich příbuzných náhodou narazil na únosce a jeho obět', a tak zjistil, o koho jde.

Tarzan rozhodně neměl v úmyslu dívku zachránit, nýbrž dostat se do osady Kavuru, kde měla být vězněna Buira, dcera jeho přítele Muvira. Žije však ještě?

Ydeni putoval po větvích tak dlouho, dokud nenabyl jistoty, že nemůže být nikým pronásledován. Tehdy sestoupil na zem, nesa dívku, jež mu ležela přes rameno, jako by byla mrtvá. Kráčel stále dál, neznaje únavy. Tarzan mu byl v patách, sleduje ho z hustého listoví.

Bylo pozdě odpoledne, když se Kavuru náhle zastavil. Vynesl dívku na strom a pevně ji přivázal k jedné z větví, aby se vzápětí vzdálil. Tarzan ho tiše následoval. Ydeni hledal něco k snědku. Natrhal ovoce a ořechy a vrátil se k zajatce. Ta se počala zvolna probírat z hypnózy. Když stanul přímo před ní, vytřeštila oči a odtáhla se, kdykoli se jí dotkl. Muž jí uvolnil pouta, snesl ji na zem a nabídl občerstvení. Konečně nabyla plného vědomí. Bylo zřejmé, že si uvědomuje, co se s ní stalo, i kdo je její únosce. Tvář jí zesinala hrůzou a do očí vhrkly slzy.

"Ticho!" okřikl ji Ydeni. "Nic ti neudělám. Když nebudeš dělat potíže, neublížím ti."

"Ty jsi Kavuru," zašeptala roztřeseným hlasem. "Odved' mě zpátky k mému otci. Slíbils, že neublížíš nikomu z jeho rodiny!"

Ydeni neskrýval překvapení. "Já že něco slíbil tvému otci?!" divil se. "Nikdy jsem ho neviděl! Nikdy jsem s nikým z tvé rodiny nemluvil!"

"Ale ano! Slíbil jsi mu to, když tě vysvobodil ze zajetí ve vesnici náčelníka Udalá. Udalo by tě zabil. Můj otec, kouzelník Gupingu, ti zachránil život. Proto jsi mu to slíbil."

Dívčina slova Ydeniho nezajímala - zajímala však toho, kdo oba pozoroval z přilehlého stromu. Ta dívka byla Gupingova dcera! Osud je věru vrtkavý a mívá podivný smysl pro humor!

Sotva se dověděl, kdo je ona zajatkyně, pohlížel nyní Tarzan na její únos zcela jinak. Za to, že mu Gupingu zachránil život, cítil povinnost osvobodit jeho dceru. Ale když tak učiní, nebude moci dál sledovat Ydeniho stopu a nedoví se, kde leží jeho osada! Nicméně čest mu velela zvolit první z obou možností. Přemýšlel, jak postupovat. Mohl sestoupit dolů a zmocnit se dívky silou. Nikdo by mu v tom nedokázal zabránit. Nechtěl však, aby Ydeni věděl, že je to právě on, kdo mu unesl dívku. Uvědomil si, že Ydeni by mu mohl být prospěšný v případě, že by se dostal do osady Kavuru. Vždyť mu zachránil život! A taková věc se nezapomíná!

A tak vyčkával, co Ydeni s dívkou provede. Chtěl se jí totiž zmocnit nepozorovaně. A kdyby plán selhal, za tmy jej Ydeni těžko pozná. A tak zůstal trpělivý. Jako šelma, připravená vrhnout se na kořist v ten nejpříhodnější okamžik.

Jakmile dívka zjistila, že prosbami divochem nepohne, uchýlila se k mlčení. Svýma hlubokýma očima hleděla na únosce. Byly v nich strach i nenávisť.

Setmělo se. Ydeni náhle přistoupil k dívce a smýkl jí o zem. Bojovala jako mladá lvice, ale Kavuru byl silnější a snadno ji přemohl. Svázal zajatkyňi ruce za zády a nohy nad kotníky tak pevně, že se sotva pohnula. Zůstala tedy ležet, třesouc se strachy.

"A teď," řekl, "už nikam neutečeš! Ydeni může spát. I ty bys měla spát. Zítra máme před sebou dlouhou cestu a Ydeni tě neponese!"

Dívka neodpověděla. Muž ulehl vedle ní. Nad nimi se tiše kradla větrovým mohutná postava. Vůkol byla tma a ticho. Jen občasné řev lva prozrazoval, že džungle žije. Tarzan trpělivě čekal. Z mužova pravidelného dechu poznal, že spí. Ale pravá chvíle dosud nenadešla. Uplynula hodina. Ydeni již spal opravdu tvrdě, dívka však nedokázala usnout. Právě to si Tarzan přál. Sklonil se z větve, na níž až dosud ležel, a tiše k divošce promluvil.

"Nekřič!" zašeptal. "Přišel jsem pro tebe, abych tě odvedl k tvým lidem."

Opatrně se spustil ze stromu. Ani dívka nevěděla, kdy stanul na pevné zemi. Tichým posunkem ji uklidnil. Dívka neskřývala strach. Ale více se bála Kavuru, a tak mlčela. Tarzan ji vzal na ramena a nesl stezkou. Po chvíli se vyhoupl do větví. V bezpečné vzdálenosti od nic netušícího spáče zastavil a přeťal dívce pouta.

"Kdo jsi?" zašeptala.

"Jsem muž, kterého chtěl Udalo zabít a kterého tvůj otec zachránil," vysvětlil syn divočiny.

Dívka se stáhla zpět. "Jsi tedy také Kavuru!!!"

"Nejsem Kavuru. Říkal jsem jim to, ale nevěřili mi. Jsem Tarzan z rodu Opů, náčelník Waziriů, jejichž země leží mnoho dní pochodu směrem k vycházejícímu slunci."

"Jsi Kavuru," trvala na svém dívka. "Otec to říkal."

"Nejsem - ale co na tom, odvedu-li tě k otci?"

"Jak mohu vědět, že mě vezmeš zpátky?" pochybovala dívka. "Co když lžeš?"

"Chceš-li," pokračoval syn divočiny, "nechám tě odejít. Co ale budeš sama v džungli dělat? Lev nebo leopard tě určitě vyslídí. A i kdyby ne, sotva najdeš cestu zpátky, protože nevíš, kudy tě Kavuru nesl, když jsi byla v bezvědomí."

"Půjdu s tebou," souhlasila dívka.

Sedmnáct milionů dolarů

Brown s Tibbsem kráčeli po stezce, drže se směru, odkud se ozval výkřik.

"Mylady!" volal komorník. "Kde jste? Co se stalo?"

Brown vyrazil napřed, neboť sluha se ploužil rychlostí plže.

"Hej, kde ste?"

"Tady. Jděte dál po stezce," ozval se náhle nevzrušený hlas. "Jsem v pořádku. Můžete být klidní."

Konečně ji Brown uviděl. Právě vyjímala poslední šíp z těla mrtvého leoparda. Vedle ležela antilopa.

"Co to všechno znamená?" nechápal Američan.

"Ulovila jsem antilopu," vysvětlovala Jane. "A leopard mi ji chtěl vzít!"

"Vy ste ho zabila?!" divil se Brown. "Těmahle šípama?"

"Ovšemže jsem ho nezakousla," smála se Jane.

"To ste vykřikla vy, nebo on?"

"Oba. Právě zaútočil. Když jsem ho zasáhla, nijak zvlášť se mu to nelíbilo."

"To ho sundal jedinej šíp?" ptal se pilot.

"Zasáhly ho ještě dva. Nevím, který ho zabil. Všechny tři skončily na stejném místě."

Brown oťrel orosené čelo. "Hrome!" ulevil si. "Smekám před váma klobouk, madam!"

"Můžete si ho zase nasadit, Browne," opáčila Jane s úsměvem. "Vezměte antilopu do tábora."

Právě dorazil Tibbs. Vytřeštěnými zraky přeměřil mrtvou šelmu. "Dovoluji si poznamenat, mylady, že to, co zde vidím, je velmi neobvyklé! Nikdy bych nevěřil, že tak malé šípky dokáží zabít tak velké zvíře!"

"Byl byste překvapen, Tibbsi," ujistila jej Jane.

"To už jsem, mylady."

"Vezmem sebou tu kočku?" zeptal se Brown, ukazuje na leoparda.

"Ne," odmítla Jane. "Uchovat kůži dá spoustu práce. A pak - kněžna Sborovová by možná omdlela, kdyby něco takového viděla!"

Pilot zvedl antilopu a všichni tři společně zamířili zpátky do tábora. Anette je očekávala, majíc ve tváři výraz vyděšeného dítěte. Sotva je uviděla, vydechla úlevou.

"Opravdu jste přinesli něco k jídlu!" zvolala. "Mám takový hlad!"

"Kde je kníže s kněžnou?" zeptala se Jane.

Anette se usmála a ukázala k přístřešku. "Sotva Tibbs s panem Brownem odešli, schovali se," zašeptala.

Vzápětí se kníže objevil. Byl sinalý ve tváři a vypadal velmi rozhněvaně.

"Nemáte právo odejít a nechat tábor bez dozoru!" zavrčel. "Víte, co se všechno mohlo stát? Vy dva už nikdy neodejdete současně!"

"Bože, dej mi sílu," řekl Brown. "Výdržím hodně, ale tohohle chlapa už mám plný zuby!"

"Cože?!" vykřikl kníže.

"Chci říct, že ste opravdu korunovanej," dokončil Brown.

"To je zase nějaký americký vtip," procedil kníže skrz zuby. "Ať jde o cokoli, vždycky je to urážka!"

"To si pište!" utvrdil Brown.

"Zanechte hádek," vpadla do sporu Jane. "A pusťte se do práce. Browne, vy s Tibbsem rozdělte oheň, a vy, Alexeji,

naporcuje antilopu. Uřízněte šest porcí. Anette je uvaří. Víte, jak je opéci na ohni, Anette?"
"Ne, madam, ale naučím se to. Stačí mi to jednou ukázat."
Z přístřešku vyšla kněžna. "Drahoušku, co to máte?" otázala se. "Dejte to pryč! Je to samá krev!"
"To je vaše večeře, Kitty," odpověděla Jane.
"Tohle jíst?! Ale ne! Budu z toho nemocná! Dejte to pryč a zahrabte to!"
"Máte šanci zhubnout, dámo," vmísil se Brown. "Když nebudete jíst tohle, nebudete jíst nic."
"Jak se opovážujete připravit mě o jídlo?" obrátila se kněžna na Američana.
"Nechci vás připravit o jídlo. Chci jen říct, že jiný nemáme. Když nechcete tohle, nebudete jíst. To je všecko."
"To nedokáží! Jak to zapáchá!"
Zanedlouho však se pustila do antilopí porce s hltavostí hladového vlka.
"Je to vzrušující!" poznamenala. "Jako mezi divochy!"
"Tak nějak," dodala Jane.
"Hrůza!" minil kníže. "Ta porce je málo propečená! Hledte, Anette, ať ta moje je co nejlepší!"
"Vemete si takovou, jakou dostanete," řekl Brown. "A vodu si si tenhle tón - k Anette i k ostatním!"
Tibbs byl v rozpacích. Tvářil se tak vždy, když coby člověk znizka měl oslovit aristokrata.
"Mohu-li něco říci," začal, snaže se svést téma jiným směrem, "dovolte mi otázku. Jak se odtud dostaneme zpět mezi civilizované lidi?"
"Sama o tom přemýšlím, Tibbsi," odpověděla Jane. "Budeme-li mít dost sil, můžeme podél potoka dojít k řece, která patrně vede k některé z domorodých osad. Tam snad seženeme jídlo, průvodce a nosiče, kteří nás doprovodí k Evropanům. Přinejhorším najmeme posly, aby od nás doručili zprávu."
"Myslím, že je to skvělý nápad, mylady," minil Tibbs. "Doufám, že vyrazíme brzy."
"Bojím se, že všichni tak namáhavou cestu nevydrží," řekla Jane.
"Máte zřejmě na mysli mě, drahá," vmísila se kněžna. "Ale já chodím velmi ráda. Byla jsem zvyklá projít se každé ráno. To bylo předtím, než zemřel drahý pan Peters. Ten mi radil, abych něco takového provozovala. Byl to sportovec. Každou středu odpoledne hrál golf. Po jeho smrti jsem přestala. Bolí mě z toho nohy."
"Mohli bychom vyrobit nosítka," navrhl kníže. "Viděl jsem je v biografu. Brown a Tibbs by mohli mou ženu nést."
"Cože?!" vykřikl Brown. "A kdo ponese vás?"
"Myslím, že by to bylo skvělé," mínila kněžna. "Vyřešilo by to všechny problémy. Můžeme vyrobit velká nosítka, kam bychom se vešli oba dva."
"Proč ne rovnou nosítka pro čtyři?" zavrčel Brown. "Já a Tibbs vás ponese všechny!"
"Ale to ne," nesouhlasila kněžna. "Obávám se, že bychom byli příliš těžcí."
"Ten chlap se snaží o vtip, drahá," vmísil se kníže. "Ale nevidím důvod, proč by nemohli nést tebe."
"Je tu jeden," upozornil Brown.
"A jaký, proboha?" zeptala se Kitty. "Nevím o žádném."
"To vůbec nepřichází v úvahu, Kitty," pravila Jane. "Vy vůbec nevíte, o čem je řeč. Dva lidé nemohou nést třetího džunglí!"
"Ale drahoušku Jane, co mám tedy dělat? Zůstat tu navždycky?"
"Jeden nebo dva z nás půjdou pro pomoc a ostatní zůstanou v táboře. Zdá se, že je to jediná cesta."
"Kdo půjde?" zeptal se Brown. "Já a Tibbs?"
Jane pohodila hlavou. "Obávám se, že Tibbs by to nezvládl. S něčím podobným nemá žádnou zkušenost. Mnohem platnější bude v táboře. Myslím, že bychom měli jít my dva. O Africe leccos víte a dokážete se v džungli o sebe postarat."
"Nevím, jestli to půjde," namítl Brown. "Nedovedu si představit, co se stane, až oba odejdem a necháme je tu samotný. Nikoho neschopnějšího než tady. Jejich blahorodí sem ještě neviděl."
Knížeti ani kněžně se sice Brownovo hodnocení nelíbilo, neřekli však ani slovo. Tibbs se tvářil netečně, jen Anette měla na tváři úsměv.
"Mám nápad," řekl pilot. "Vy zůstanete tady a postaráte se o ostatní. Já půjdu pro pomoc."
"Já bych mu nevěřil," namítl kníže. "Jestli odejde, už se nevrátí. Nechá nás tu umřít."
"Nesmysl!" okřikla jej Jane. "Brown má naprostou pravdu. Oba odejít nemůžeme. Nevyznáte se tu. Nedokážete sehnat jídlo. Neumíte se o sebe postarat. Ne, jeden z nás tu musí zůstat. A protože jsem schopna dorazit na místo nejrychleji, půjdu já."
Kníže sledoval Jane zpod pootevřených víček. Líbila se mu. Po chvíli promluvil.
"Nemůžete jít sama, Jane," poznamenal. "Máte pravdu, když říkáte, že v táboře nejsem mnoho platný. Půjdu s vámi. Budete potřebovat někoho, aby vás chránil."
Brown se dal do smíchu. Kněžna vytřeštila zrak překvapením.
"Jak můžeš, Alexeji?" zvolala. "Divím se, že tě vůbec něco takového napadlo! Mysli na Janinu pověst!"
Teď se dala do smíchu Jane. "Drahá Kitty," řekla. "Žádný strach! Nemám v úmyslu vzít s sebou Alexeje. Ale ne proto, proč si myslíte. Když jde o život, není čas na předsudky."
"Ovšem," přitakal kníže.
"Dobrá," souhlasila kněžna. "Alexej tedy může jít. Ale půjde-li on, půjdu i já."
"To se povedlo," pravil kníže. "Dostalas nás do téhle kaše, a teď děláš potíže, když se z ní pokoušíme dostat ven. Nebýt tebe, jsme dávno odtud! A nebýt tvého pilota, neskončili jsme tady!"
Vrhl po ní opovržlivým pohledem, otočil se a odešel. Nastalo ticho, které jako první přerušila Jane.
"Vyrazím ráno," řekla. "Časně ráno. Myslíte, Browne, že budete schopni obstarat těm lidem jídlo, až budu pryč?"

"Myslím, že jo, pokud nejsou velký jedlíci a nebudou vybíravý," opáčil Američan s úsměvem.

"Víte, jaké plody se dají jíst, a jaké ne?"

"O jedněch vím," ujistil ji Brown "A ostatních se netknu."

"Dobrá. Dávejte pozor, co jíte a pijete."

Brown se usmál. "Nemusíme bejt moc vopatrný," dodal.

Za chladné noci bylo u ohně příjemně. Většina proto zůstala u ohniště, jen kníže, rozmrzlý a podrážděný, se uchýlil do ústraní. Stál před přístřeškem, vrhaje zlostné pohledy po siluetách, ozářených světlem ohně. Podmračenýma očima hleděl na svou ženu, jež k němu seděla zády. Byla v nich nenávisť a zloba. Myšlenky, které se mu honily hlavou, nebyly myšlenkami milujícího muže. Pak stočil pohled na Jane a výraz v jeho tváři se rázem změnil. Olízl rty a znovu se podíval na svou ženu.

"Nebýt tebe," přemýšlel polohlasně, "měl bych sedmdesát miliónů dolarů! Kéž bych byl odtud daleko! A ten Brown! Nejradši bych ho zabil! Anette - ta nevypadá špatně! Sedmdesát miliónů dolarů! Nice, Monte Carlo... Ta Jane je vskutku půvabná! A ta stará hlupačka snad bude žít věčně... Sedmdesát miliónů dolarů..."

Jane zatím u ohně rozdělila hřídky. "Myslím, že tři až čtyři hodiny na každého postačí," řekla. "Je třeba jen udržovat oheň. Kdyby se přiblížilo nějaké zvíře, jistě ho uvidíte. A bude-li hodně blízko, zapalte větev a hodte ji po něm. Šelmy se ohně bojí."

"Ach, drahoušku, já také musím?" zeptala se Kitty. "Myslím, že tu nedokáží v noci sedět!"

"Ne," uklidnila ji Jane. "Vás se to netýká. A co vy, Anette? Myslíte, že to zvládnete?"

"Udělám co ostatní, madam," odpověděla dívka.

"Správná holka," utrousil Brown.

"Smím-li podotknout, madam," vmísil se komorník, "stráž by měli držet toliko muži. To není práce pro ženu."

"Myslím, že Tibbs má pravdu," přidala se kněžna. "Domnívám se, že ani Alexej by neměl mít hlídku. Velmi snadno se nachladí. Noční vzduch mu škodí. A teď, myslím, si půjdu lehnout. Anette, pojďte a pomozte mi."

"Možná byste měla jít taky," obrátil se Brown na Jane. "Pokud chceme ráno brzo vstávat, měla byste se vyspat."

Jane vstala. "Snad máte pravdu," řekla. "Dobrou noc!" Když odešla, Brown pohlédl na hodinky. "Teď je devět, Tibbsi. Zůstaňte na stráži do půlnoci. Pak mě vzbudte a já vás vystřídám. Nakonec může hlídat náš velkovévoda!"

"Máte-li na mysli knížete Sborova, přikláním se k názoru, že by neměl držet stráž."

"Ale jo," oponoval Američan. "A jistě to udělá rád!"

Tibbs povzdechl. "Nebýt madam kněžny, mohli bychom být dál. Nečiní mi žádné potěšení zůstat tady a čekat. Jestli nás opustí lady Greystoková, jsem si jist, že se stane něco hrozného. Ona jediná ví, co dělat."

"Je to tak," potvrdil Brown. "Ta stará dáma je k ničemu. Měl byste ji zakroutit krkem, Tibbsi," dodal se smíchem. Pak vstal a protáhl se. "Du si lehnout," řekl. "Vzbudte mě o půlnoci!"

Sborov seděl u vchodu do přístřešku, asi deset kroků od ohniště. Když Brown vstoupil, oslovil jej.

"Váš rozhovor s Tibbsem jsem prostě neslyšel," podotkl a vzápětí pokračoval: "Nechci zůstat stranou. Vzbudte mě ve tři. Budu držet stráž. Teď půjdu spát. Mám velmi tvrdý spánek, ale nenechte se odradit."

Změna Sborovova tónu Browna překvapila natolik, že v dané chvíli nebyl schopen odpovědi. Jen cosi zamručel a vešel do přístřešku. Sborov ho mlčky následoval. Netrvalo dlouho a Brown usnul. Když jej Tibbs o půlnoci budil, zdálo se mu, že vůbec nespí. Byl na stráži sotva pár minut, když se objevila Anette.

"Co tu děláte tak časně, děťátko?" zeptal se.

"Něco mě před půl hodinou vzbudilo," svěřila se dívka. "Už jsem nedokázala usnout. Nevím, co to mohlo být. Měla jsem dojem, jako by se někdo plížil kolem. Ale přes zástěnu nebylo vidět na krok."

Vražda za noci

"Možná to byla lady Greystoková, koho ste zaslechla," mínil Brown. "Ne," oponovala Anette. "Slyšela jsem, jak oddechuje. Určitě spala."

"Pak to musela bejt kněžna."

"Ani ona to nebyla! Když jsem se vzbudila, měla jsem dojem, že mluvím ze spaní."

"Tak to se vám něco zdálo, děťátko," shrnul Brown.

"Možná," připustila dívka. "Ale vzbudil mě nějaký neobvyklý zvuk. Spala jsem velmi tvrdě. Určitě jsem něco slyšela!"

"Měla byste se vrátit a zkusit znovu usnout," radil Brown.

"Nemohu, pane Browne," opáčila dívka. "Jsem už úplně vzhůru. A pak - bojím se tam. Nevím, čím to je." A pak ztišila hlas. "Jako by se tam stalo něco hrozného. Něco, co mě děsí. Mohu tu zůstat s vámi, pane Browne?"

"Klidně, děťátko! Vy a lady Greystoková ste jediný správný lidi v tyhle společnosti. Ty ostatní nejsou k ničemu!"

"Vy je nemáte rád, pane Browne?"

"Kněžna by neublížila kuřeti, ale sou s ní jen potíže. A starej Tibbs je docela fajn. Ale když de vo něco jinýho než zapnout někomu kabát, je bezmocnej jako dítě."

"A co kníže? Myslím, že toho opravdu nemáte rád."

"Jeho? Je to nula za desetinnou čárkou!"

"Ani já ho nemám ráda, pane Browne," přiznala Anette. "Bojím se ho."

"Bojíte? A proč, proboha?"

"V Londýně mi říkal věci, které muž dívce neříká," vysvětlila Anette.

"Dobrá, to už je pryč," uklidnil ji Brown. "Kdyby to chtěl zvopakovat, řekněte mi to, zlato. Rozsekám ho na kusy!"

"Vy byste mě chtěl chránit, pane Browne?" zeptala se dívka, a v očích se jí rozsvítilo.

"To bych řekl!"

Dívka vzdechla. "Jste tak velký a silný!"

"Víte, moc se mi líbíte, zlato," přiznal Brown.
"To jsem ráda. I vy se mi líbíte."
Brown chvíli mlčel. "Jestli se vodtud dostanem, tak..."
Zarazil se.
"Tak co?" chtěla vědět Anette.
Tváře se rozpačitě, přiložil Brown další polínko do ohně.
"Jen mě napadlo..." začal.
"Co vás napadlo?"
"Že možná vy a já..."
"Co?"
"Neříkejte mi ,pane Browne', zlato."
"A jak vám mám říkat?"
"Mí nejlepší kámoši mi říkaj ,Chi'."
"To je divné jméno. Nikdy jsem takové neslyšela. To není vaše pravé jméno, že?"
"Je to zkratka města, kde sem se narodil - Chicago," vysvětlil.
"Ach tak," usmála se. "Takže ho vyslovujete ,Chi', a ne ,Shy'?" ,Shy' znamená stydlivý, že?"
"Nikdy sem nebyl pokládán za stydlivýho," řekl Brown. "Ale když chci říct něco vám, mám jazyk až na vestě."
"Používáte takové zvláštní výrazy," opáčila Anette. "Vy Američané jste legrační."
"To nevím," pravil. "Mně zas připadaj legrační cizinci."
"Jsem já legrační?"
"Někdy trochu, ale jinak ste správný děvče."
"Myslíte? To jsem ráda, pane Browne."
"Chi."
"Chi. Máte ještě jiné jméno? Nějaké, co se snáz vyslovuje."
"Jo. My pravý jméno je Neal."
"To je hezké jméno."
"Anette taky. Sem do Anette blázen."
"Líbí se vám to jméno?"
"Jo, a taky ta, co jí patří." Vzal ji za ruku a přitiskl k sobě.
"To nesmíte," řekla a odtáhla se. Pak náhle ukázala do tmy a vykřikla. "Podívejte! Podívejte!"
Brown pohlédl oním směrem. Z houští svítily dvě žlutozelené oči. Anette se k němu přimkla blíž.
"Co je to?" zašeptala.
"Nebojte se, zlato. Jen se na vás dívá. Neublíží vám."
"Co je to?!" opakovala.
"Viděl sem kravský oči, co svítily podobně. Mohla by to bejt divoká kráva."
"Vy víte, že to není kráva. V džungli žádné krávy nejsou! Říkáte to proto, abych se nebála."
"To je fakt, v džungli voprawdu krávy nejsou. Ať je to cokoli, zaženu to!"
Nahnul se k ohni a vyňal odtud zpola ohořelé poleno. Pak vstal a mrštil jím po vetřelci. Zajiskřilo se, ozvalo se zavrčení a světla v houští zhasla.
"Má dost," řekl Brown. "Vidíte, nic to nebylo!"
"Jste velmi statečný, Neale," opáčila dívka.
Přisedl blíž a něžně ji položil ruku na rameno. Vydechla a přitiskla se k němu. "Slušná dívka to nedělá," poznamenala, "ale cítím se tak bezpečněji."
"Nikdy v životě ste nebyla bezpečnější, zlato," ujistil ji.
"Myslíte, že se vrátí?" otázala se dívka a zachvěla se.
"Nemyslím na něj, baby."
Bylo před třetí hodinou, když se Brown rozhodl vzbudit Sborova. Kníže byl neklidný a ve špatné náladě.
"Viděli nebo slyšeli jste něco?" zeptal se, jakmile se dobelhal k ohništi.
"Někdo tu byl a díval se na nás," odpověděl Brown. "Ale zahnal sem ho klackem."
"V táboře je všechno v pořádku?"
"Samo," přikývl Brown. "Všecko O.K."
"Spal jsem tak tvrdě, že se mohlo stát leccos," řekl kníže. "Než jsem se probudil, nevěděl jsem o světě."
"Pudu se projít," sdělil pilot dívce. "A vy se pokuste spát, děťátko."
Šli společně několik kroků směrem k přístřešku. Náhle se dívka zachvěla.
"Nechci tam zpátky," řekla. "Nevím proč, ale mám strach."
"Nebudte bláhová," uklidnil ji Brown. "Nic se vám nestane. Měla ste zlej sen!"
"Nejsem si jista, že to byl sen," namítla dívka.
"Dobře, ale teď buďte hodný děvče. Budu spát s jedním okem dokořán. Když něco uslyšíte, zavolejte mě!"

Bylo již ráno, když Browna vzbudil pronikavý výkřik z druhé strany přístřešku.
"Proboha!!!" lekl se Tibbs. "Co to bylo?"
Brown byl okamžitě na nohou a rozběhl se k zástěně, za níž spaly ženy. Viděl Sborova, jak stojí u ohně, bílý jako křída.
Čelisti měl skleslé a nepřítomně zíral před sebe.
Pak se objevila Anette.

"Ach, Neale!" zvolala. "Nebyl to sen! V noci se stalo něco strašného!!!"
Brown nahlédl dovnitř. Jane tu stála mlčky, hledíc na kněžnu Sborovovou.
"To je děsné," šeptala. "Kdo to mohl udělat?"
Vzápětí vešel Tibbs. Stanul vedle nich, mlčky, s kamennou tváří.
"Kde je kníže?" zeptala se Jane.
"Na stráži," odpověděl Brown. "Když jsem vcházel, stál venku u ohniště."
"Někdo mu to musí říci," připomněla Jane.
"Nemyslím, že by to pro něj byla novinka," dodal Brown.
Jane po něm blýskla očima. "To snad ne!" zvolala.
"A kdo, když ne on?" trval na svém Brown.
"Přejete-li si, mylady, půjdu Jeho Výsost informovat," nabídl se Tibbs.
"Dobrá, Tibbsi."
Komorník vyšel z přístřešku. Kníže stál dosud u ohně, zíraje do pralesa. Sotva zahlédl Tibbse, rázem se vzpamatoval.
"Co se děje?" zeptal se. "Proč Anette křičela?"
"Něco se přihodilo. Její Výsosti... Je... je... mrtvá."
"Cože?! Kdo?! To není možné! Než šla spát, byla úplně v pořádku."
"Byla zavražděna, pane," řekl Tibbs. "Je to hrozné!"
"Zavražděna?!" Stál dosud na místě, aniž hnul brvou. Viděl Browna a Jane, jak míří rovnou k němu.
"Je to strašné, Alexeji," řekla. "Neumím si vysvětlit, kdo to mohl udělat a proč."
"Vím, kdo to byl," opáčil Sborov. "A vím také, proč to udělal."
"Co tím chcete říci?" nechápala Jane.
Alexej ukázal roztřeseným prstem na Browna. "Včera v noci jsem slyšel, jak vyzývá Tibbse, aby ji zabil. Jeden z nich to musel udělat, a já nevěřím, že to byl Tibbs."
"Pane Sborove, nemyslím, že to udělal některý z nich," nesouhlasila Jane.
"Zeptejte se Tibbse, zda mu Brown říkal, aby jí zakroutil krkem," pokračoval Sborov.
Jane pohlédla tázavě na komorníka.
"Ano, mylady," připustil Tibbs, "pan Brown cosi takového řekl, ale to bylo v žertu."
"Jak byla zabita?"
"Patrně sekerou. Kde je ta sekerka?"
"Najdete ji a máte vraha," opáčil Sborov.
"A co když ji zahodil?" namítla Jane.
"Nemohl ji zahodit," řekl kníže. "Byl jsem na stráži od tří hodin a odtedy k vám nikdo nevstoupil. Kdo to udělal, musel ji schovat."
"Stalo se to, než pan Brown odešel na hlídku," upozornila Anette. "Něco mě vzbudilo. Už vím! Když jsem ji slyšela naříkat, myslela jsem, že mluví ze spaní, a ona vlastně umírala! To je strašné!"
"Kdy to bylo, Anette?" ptala se Jane.
"Když byl pan Tibbs na stráži - asi půl hodiny před tím, než ho vystřídal pan Brown. Nemohla jsem spát, a tak jsem vyšla ven a potkala jsem ho. Byla jsem s ním, dokud nevzbudil pana Sborova."
Jane se obrátila k Tibbsovi. "Spal pan Brown, když jste ho o půlnoci budil?"
"Ano, mylady."
"Jak to víte?"
"Protože zhluboka oddechoval. A pak - nebylo snadné ho vzbudit."
"Mohl to předstírat," namítl Sborov.
"Spal kníže, když jste vešel, abyste vzbudil Browna?" pokračovala Jane.
"Zdálo se, že spí, mylady. Měl jsem v ruce hořící větev. Oba jsem dobře viděl."
"On spal, a já to hrál?" nemohl si Brown srovnat v hlavě.
"Najděte sekeru!" naléhal kníže.
"Co kdybyste ji našel vyl?" opáčil Brown. "Já nevím, kde je!"
"Tibbs říká, že jste oba spali. To vrhá podezření na něho, mě a Anette," shrnula Jane.
"Nesmysl!" nesouhlasil Brown. "Všichni víme, že vy a Anette s tím nemáte nic společného. Vím zatraceně dobře, že sem to neudělal a že to nebyl ani Tibbs. Jen jeden z nás z toho moh mít prospěch!"
"Vy jste z toho mohl mít prospěch jako každý jiný," namítl Sborov. "Věděl jste, že váš život je v nebezpečí, a že pokud se odtud nedostanete brzy, nedostanete se odtud vůbec. Neříkal jste, že má žena brání tomu, abychom zítra vyrazili na cestu? To vy jste měl spoustu důvodů! Věděl jste, že Kitty se odtud nikdy nedostane, a tak jste všechno urychlil sám!"
"Dobře, Sherlocku, sesumíroval ste to jedna radost! Ale co s tím chcete dělat?"
"Najdu sekeru!" opakoval Sborov.
"Dobrá," souhlasila Jane. "Muži půjdu hledat k ženám a naopak."
Sborov následoval Jane k zástěně. "Nepůjdu tam, kde je ona," řekl. "Chci si ji pamatovat tak, jak jsem ji viděl naposledy - živou."
Jane přikývla. "Pomozte tedy nám."
Nebylo téměř kde hledat. Jen mezi chuchvalci trávy, které muži použili jako lůžka. Jane prohledávala hromadu, kde spal kníže, zatímco Sborov pátral u Tibbse a Anette u Browna. Náhle dívčina ruka nahnatela cosi studeného a ostrého. Prsty jí v té chvíli ztuhly, jako by podvědomě cítila, oč jde. Zachvěla se a odtáhla ruku. Na okamžik zůstala tiše a bez

hnutí. Uvažovala rychle. Konečně se zvedla.

"Nic tam není," řekla.

Sborov ji přeměřil přísným pohledem.

"Tady také ne," dodala Jane.

"I pod Tibbsovým lůžkem je prázdné," pravil kníže. "Anette, možná že jste Brownovo místo neprohledala důkladně. Ukažte, ať se podívám!"

Dívka učinila krok vpřed, jako by mu v tom chtěla zabránit.

"K čemu to?" zeptala se. "Nic tam není. Je to ztráta času hledat znovu."

"Ať tak či onak, podívám se," trval na svém kníže. Poklekl a zabořil ruku pod chomáč slehlé trávy. Nemusel hledat dlouho.

"Tady je to!" řekl vítězně. "Jak jste ji mohla přehlédnout, Anette?" dodal s úšklebkem. "Musela jste k tomu mít své důvody!"

Na ta slova vytáhl zpod lůžka sekeru a ukázal ji ostatním. Na ostří byly dosud stopy krve.

"Stačí vám to, Jane?" otázal se.

"Nevěřím, že to byl Brown," potřásla hlavou lady Greystoková.

"Myslela jste, že jsem to byl já?"

"Ano, Alexeji."

"Teď máte důkaz o tom, kdo to udělal. Co s tím? Toho chlapa je třeba se zbavit!"

"Koho že je třeba se zbavit?!" opakoval Brown výhružně, neboť právě vstoupil do mužské části přístřešku.

"Sekera byla pod vaším lůžkem, Browne," řekla Jane. "Našel ji kníže. Je celá od krve."

"To ste ji tam dal vy, co? Vy mizero!!! Chcete mě dostat!"

"Nerozumím vám," opáčil kníže. "Vím, co jsem včera slyšel a dnes viděl. Tibbs už dosvědčil, co jste řekl, a lady Greystoková s Anette viděly, kde jsem našel sekeru!"

Brown přeměřil obě ženy tázavým pohledem. Je možné, aby věřily, že by byl něčeho takového schopen? Uvědomil si, že jediný důkaz hovoří proti němu.

"Dobrá," řekl. "Ale potrestáte nevinného."

Zrada

Nevelký oddíl Waziriů, vedený Muvirem, se ubíral klikatou lesní stezkou stále na západ. Tentokrát cestou nezněl smích ani zpěv. A když některý z bojovníků promluvil, měl v hlase smutek. Byli v cizí zemi, kde žili cizí lidé. Kráčeli pomalu, jsouce neustále ve střehu. Doufali, že narazí na Bukeny, kteří měli svá sídla nedaleko země Kavuru, aby se od nich dověděli něco o Tarzanovi. Vtom nad sebou zaslechli vzrušený pískot malé opičky. V příští chvíli se z větvi snesla důvěrně známá postavička.

"To je Nkima!" zvolal Muviro. "Velký Bwana nemůže být daleko!"

Opičák byl silně rozrušen. Poskakoval sem a tam a pronikavě pištěl. Pak seskočil na zem a vyběhl stezkou, nepřestávaje se po Waziriích ohlížet. Ledva dostal strach, že se ztratí, rozběhl se zpátky. Tahal Muvira za nohu, jako by mu chtěl cosi sdělit.

"Něco se děje," soudil jeden z bojovníků. "A malý Nkima nám o tom chce říci."

"Chce, abychom si pospíšili," přitakal Muviro. "Možná se něco přihodilo Velkému Bwanovi." Na ta slova se dal do běhu, následován svými soukmenovci. Nkima poskakoval kolem nich, nepřestávaje je pobízet ke spěchu.

Domorodí bojovníci, kteří jsou od dětství zkušeni ve vytrvalosti a odolnosti, dokáží běžet celé hodiny v tempu, které by normální smrtelník sotva vydržel. Jejich štíhlá ebenová těla se leskla potem, mohutné hrudě se dmuly a svaly napínaly, vytvářejíce tak dokonalý obraz primitivní síly, umocněný náramky a náhrdelníky bizarních tvarů, kopími, štíty a bělavými chocholy, které jim vlály na hlavách. Byli to muži, kteří budili úctu, ba dokonce strach v každém, kdo je spatřil.

Když se vynořili z pralesa a stanuli na rozlehlé pláni, stali se středem pozornosti žen, které tu pracovaly na polích. Byly to ženy z osady Udala, náčelníka Bukenů. Jakmile spatřily cizí válečníky, rozběhly se k bráně vesnice, ječíce strachy. Bukenové se hned chopili zbraní a vyběhli svým družkám vstříc. A když se poslední žena vřítla do osady, brána se zavřela. Část mužů zůstala u vchodu, ostatní pak obsadili násep uvnitř palisády, připraveni odtud ostřelovat nepřítele svými šípy.

Ledva Muviro spatřil prchající ženy a domorodou vesnici, zadržel své soukmenovce. Viděl, že Bukenové se chovají nepřátelsky, ale zároveň si byl vědom, že se tak chovají proto, neboť nevědí, zda cizinci přicházejí v míru, či se zlými úmysly.

Nkima byl velmi rozrušen. Máchal tlapkami a pronikavě vřeštěl. Pokoušel se Waziriům naznačit, že jeho pán je tu uvězněn. Nechápal, proč mu Gomangani nerozumí. Nikdo mu nerozumí - jen jeho bratři a sestry a nače všem milovaný Tarzan! Jsou to prostě hlupáci!

Těsně před vesnicí předběhl Muviro své soukmenovce a zamířil k palisádě, naznačuje vesničanům, že přichází jako přítel.

Náčelník Udalo stál u ochozu a díval se, jak se neznámí bojovníci blíží. Věděl, že jsou to opravdoví válečníci. Jakkoli jich bylo pouze deset, byl rád, že přicházejí v míru. Co kdyby však v lese byli poschováváni další, a tohle byl jen první sled?

Když se Muviro zastavil před ohradou a vzhledl vzhůru, náčelník na něho promluvil.

"Kdo jste? Co chcete?"

"Jsem Muviro, náčelník Waziriů. Přicházíme, abychom se sešli s Tarzanem z rodu Opů, nebo se o něm něco dověděli.

Byl tady?"

Kouzelník Gupingu stál v té chvíli vedle Udala. Vysvobodil Tarzana pod příslibem, že Kavuru neodvedou jeho dcery. Vzápětí však zmizela jeho nejmilejší dcera Naika. Byl pevně přesvědčen, že Tarzan je nejen Kavuru, ale že to byl právě on, kdo mu odvedl Naiku. Planul nenávistí. Slyšel, jak Tarzan říká, že je Waziri - a to pro něho znamenalo, že tihle muži patří k lidu Kavuru.

"Nevěř jim, Udalo," řekl náčelníkovi. "Jsou to Kavuru a patří k muži, který nám uprchl. Poslal je zpátky, aby nás potrestali!"

Udalo uvažoval rychle. Chtěl se pomstít lidem Kavuru, ale bál se odvety. A pak - nevěděl, zda se další neskrývají v lese. Bude třeba se o tom přesvědčit - dřív než učiní jakékoli rozhodnutí!

Protože nedostal odpověď, Muviro pokračoval, tentokrát však již mnohem neklidnějším hlasem.

"Přišli jsme v míru," pravil. "Chtěli jsme se zeptat, není-li tu Velký Bwana, Tarzan z rodu Opů."

"Vidíš," upozornil Gupingu Udalo, "připouští, že Kavuru je jejich pán."

"Není tady," řekl Udalo. "Nic o něm nevíme. A nevíme ani, jestli opravdu přicházíte v míru."

"Nemluvíš pravdu," opáčil Muviro. "Opičák Nkima je Tarzanův přítel. Dovedl nás sem. Proč by to dělal, kdyby tu Tarzan nebyl?"

"Neřekl jsem, že tu Tarzan nebyl," hájil se náčelník. "Říkám, že tu není a že o něm nic nevím. Nevím, kam šel. Chceš-li se přesvědčit, pustíme deset mužů do vesnice. Jestli přicházíte v míru, vejďte. Ne-li, znamená to, že jste přišli bojovat. Mám spoustu válečníků. Nebojíme se vás, ale válčit nechceme."

"Přišli jsme v míru," opakoval Muviro. "Ale muži zbraně neskládají. Když máš tolik statečných mužů, proč se obáváš deseti?"

"Nebojím se deseti," oponoval náčelník. "Deset jich pustíme dovnitř. Ostatní ale do vesnice nesmějí!"

"Nikdo jiný s námi není," ujistil jej Muviro. "Jsme sami."

Právě to chtěl Udalo slyšet. "Můžete vstoupit," řekl. "Nařídím, aby otevřeli bránu." Pak se otočil a cosi šeptal Gupingovi.

Muviro pokynul svým mužům, aby ho následovali. Brána se otevřela a Waziriové vstoupili do osady Bukenů. Udalo a Gupingu opustili násep a společně zamířili k náčelníkově chatrči. Cestou spolu živě rozmlouvali. Gupingu vysvětloval a Udalo poslouchal a odpovídal. Před chatrčí se rozešli. Udalo zůstal, aby přivítal hosty. Gupingu se odebral do svého příbytku.

Sotva Waziriové vešli do vesnice, obklopil je zástup bojovníků a vedl je k náčelníkovi, který je již očekával. Následoval uvítací obřad, který mají domorodci tolik v oblibě. Nakonec Udalo neřekl víc, než že Tarzan v jeho vesnici není a on o něm nic neví. A neví ani, kde leží osada Kavuru. Muviro mu nevěřil ani slovo.

Gupingu zatím vařil ve své chýši odvar z bylin. Přitom si neustále cosi mumlal. Tentokrát upustil od kladení amuletů či tření zebří ohánky, již přičítal magickou sílu. Neměl totiž diváky.

Zatímco náčelník rozmlouval s Wazirií a šaman připravoval kouzelný lektvar, ženy chystaly večerní hostinu. A na stromě na kraji mýtiny seděla malá opička, vyplašená a zmatená. Čekala na svého pána, o němž si myslela, že je dosud vězněn v jedné z chýší v osadě Gomangani.

Konečně Gupingu opustil svůj příbytek, nesa čarovný lektvar v nevelké tykvi. Zamířil k ženám, které vařily kvas na slavnost. Měly jím naplnit tykve a ty pak rozdat bojovníkům. Gupingu přistoupil k jedné z nich, jež právě dolévala největší z tykví, určenou přednostně náčelníkovi. Chvilí spolu rozmlouvali, a pak se Gupingu vzdálil i se svým lektvarem, míře k Udalově chatrči. Když byl na místě, kývl na náčelníka. Nato Udalo zatleskal a nařídil, aby bylo podáváno občerstvení. Přišly ženy a přinesly jídlo a pití.

V čele kráčela žena s obřadní tykví, naplněnou kvasem. Udalo ji od ní převzal a zvedl k ústům. Vše vypadalo, jako by se napil, leč jeho ústy neprošla ani kapka. Pak podal nádobu Muvirovi, který si notně přihnul, stejně jako ostatní Waziriové. Mezitím ženy rozdaly zbylé tykve bojovníkům svého kmene. Ani Muviro, ani jeho soukmenovci neměli sebemenšího tušení, že by se jim mohlo něco stát. Což neviděli Udalo, jak se napil jako první?

Pak se podávalo jídlo, Muviro se jej však ani netkl. Skelným pohledem zíral na své spolubojovníky. Co se to stalo s jeho očima? Vše bylo najednou rozmazané. Muviro viděl, jak ostatní Waziriové sedí bez hnutí a vytřeštěně hledí před sebe. A tehdy vstal a vyňal z pouzdra dýku.

"Budeme zabíjet!" zvolal. "Byli jsme otráveni!"

Několik Waziriů se pokusilo zvednout. Leč zaříkavačův lektvar počal působit. A tak i když na Muvirova slova Bukenové vyskočili na nohy, nebylo třeba, aby se chopili oštěpů, neboť hosté jeden po druhém klesali omámení na podlahu. Bukenové neskrývali překvapení. Jen Udalo a jedna z žen věděli, oč jde. Kouzelník skočil mezi nehybné Wazirie a počal se bít do prsou.

"Gupingovo kouzlo je mocné!" volal. "Přemůže všechny nepřátele Bukenů! Dokonce i velcí Kavuru jsou proti němu bezmocní!"

"Zabijte je!!!" vyzvala bojovníky jedna z žen a ostatní se vzápětí přidaly jako ozvěna. "Zabijte je! Zabijte je!"

"Ne," odmítl Udalo. "Pevně je svažte, aby nemohli utéci, a zavěte je do chatrče, kde byl vězněn Kavuru. Vyšlu posly do ostatních vesnic našeho kmene. Až bude měsíc v úplňku, započne slavnost, na které sníme srdce svých nepřátel!" Ozvaly se souhlasné výkřiky a pak byli zajatci pevně spoutáni a odvečeni do chýše, kde byl před nimi Tarzan.

Na stromě na kraji pralesa seděla malá opička a sklíčeně zírala k bránám osady. Na okamžik se zaradovala, když spatřila bojovníky - mladé muže, kteří se rozcházeli do všech stran. Pak ale zjistila, že to nejsou milovaní Waziriové, a opět posmutněla.

Trvalo několik hodin, než se Waziriové probrali z účinků Gupingova lektvaru. Když přišli k sobě, uvědomili si, v jak svízelné jsou situaci. Bolela je hlava a cítili nevoľnost. A sotva se chtěli pohnout, zjistili, že jsou pevně spoutáni.

"Věděl jsem," řekl Muviro, jakmile se vzchopil, "že náčelník lže. Měl jsem být opatrnější. Neměl jsem pít a dovolit,

abyste pili i vy."

"I on se napil," upozornil jeden z jeho druhů, "a nic se mu nestalo."

"Jen dělal, že pije," vysvětlil Muviro. "Udalo je špatný člověk."

"Co s námi udělá?"

"Slyšel jsem o Bukenech. Slyšel jsem, že i když nejsou kanibalové, pojídají srdce svých nepřátel. Myslí si, že pak budou stateční a silní. Jsou to velcí zbabělci."

"Snědí naše srdce?!"

"Ano."

"Kdy?"

"To nevím. Ale jakmile začnou připravovat hostinu, bude to znamenat, že náš konec se blíží."

"Máme tu ležet a čekat, až nás podřežou jako ovce?"

"Když se nám podaří zbavit pout, zemřeme jako Waziriové - v boji," opáčil Muviro.

"Kdyby to věděl Velký Bwana," řekl jeden z bojovníků, "zachránil by nás."

"Možná že Velký Bwana už nežije," mýnil Muviro. "Myslím, že ho Udalo zabil a snědl jeho srdce. Jestli je to tak, i já jsem připraven zemřít. Nechci žít, je-li Velký Bwana mrtev!"

"Ani já ne," dodal jiný. "Je mi zle a všechno mě bolí. Raději zemřu."

Nastala noc. Nikdo nepřišel, aby jim přinesl najíst a napít. Cítili se špatně. Muviro se trápil tím, že se nechal vlákat do pasti. Styděl se. Cítil, že jediné smrt může ospravedlnit jeho chybu.

Stejně sklíčen byl i malý opičák, který se chvěl strachy ve větvích stromu na kraji palouku za vesnicí Bukenů. Slyšel řev Nummy, Iva, i Sheety, leoparda. Vyšplhal, jak nejvýše dovedl, a čekal na svůj osud. Takový už byl život malého Nkima! Nkima zapomíná

Naika, dcera kouzelníka Gupinga, doprovázela svého únosce. Zdálo se jí, že ji čeká samota a posléze smrt uprostřed divokých šelem a démonů, obývajících prales. Zprvu byla připravena na nejhorší. Ale jak čas běžel a únosce jí nijak neublížil, nabyla dojmu, že bronzově opálený bojovník ji toliko kamsi vede. Přestávala se ho bát. To ale neznamenal, že zcela pozbyla strachu. V džungli byla černá tma a všude plno příznaků. Nechápala, jak může bílý cizinec kráčet temnotou tak jistě a odvázně. Věděla, že jen málo mužů je takhle statečných, a tak usoudila, že dotyčný musí být nadpřirozená bytost.

Bylo to dobrodružství, jaké Naika dosud nezažila. Což neputuje pralesem po boku démona? Ráda by se ho rovnou zeptala, ale bála se, aby jej nepopudila. Možná že když tak učiní šikovně, spíše se doví pravdu! Bylo třeba pevné vůle, aby sebrala sílu neznámého oslovit. Nakonec se jí to podařilo.

"Odkud jsi?" zeptala se.

"Ze země Waziriů," zněla odpověď.

"Kdo je to?"

"Jsou to černí muži."

"Ale ty jsi bílý."

"Ano. Ale když jsem byl mladý, přijali mě do svého kmene."

"Potkal jsi někdy démona?"

"Ne, nikdo takový není."

"Ty nejsi démon?"

"Jsem Tarzan z rodu Opů."

"Nejsi Kavuru?"

"Řekl jsem ti, že jsem ze země Waziriů. Až se vrátíš ke svým lidem, vysvětlí jim, že Tarzan není Kavuru. Řekni jim také, že tě zachránil před Kavuru a že by měli být přáteli Tarzana a Waziriů."

"Řeknu jim to," slíbila Naika. "Ale teď jsem velmi unavena."

"Zastavíme tady a odpočineme si," rozhodl syn divočiny.

Zvedl ji a nesl větvořím. Měla velký strach. Když ji posadil na jednu z haluzí, přitiskla se ke kmeni. Korunou sem prosvítily měsíční paprsky. Bylo tu mnohem více světla než dole na zemi. Tarzan nalámal větve a zbudoval z nich pro Naiku primitivní lůžko.

Časně ráno přinesl jídlo. Když se posilnili, pokračovali v cestě k osadě Bukenů. Jak se blížila k domovu, ztratila Naika pocit strachu a její kuráž rostla. Byla hovorná a často se smála. Konečně dorazili na kraj palouku, kde ležela její vesnice.

"Teď jsi volná, Naiko," řekl syn divočiny. "Vrať se ke svým lidem a pověz jim, že Tarzan z rodu Opů není jejich nepřítel."

Dívka se obrátila a zmizela svému zachránci z dohledu. A zatímco se blížila k bránám osady, spěchal větvořím malý Nkima, dávaje hlasitý vřískotem a pištěním najevo, že hledá svého pána. Brzy Tarzana dostihl a s radostným výkřikem skočil rovnou na jeho rozložitá ramena. Tarzan vzal svého malého chráněnce do náruče.

"Nkima se vrátil," uvítal jej. "Sheeta ho nechtyl!"

"Nkima se Sheety nebojí," holedbal se malý opičák. "Přišel, aby Nkimu ulovil. Nkima vzal větev a bil Sheetu po hlavě. Sheeta se bál a utekl."

"Ano," dodal Tarzan. "Malý Nkima je velmi statečný."

Takto povzbuzen, malý opičák znovu nabyt chuti do života a okamžitě popustil uzdu své obrazotvornosti.

"Pak přišli Gomangani. Bylo jich mnoho. Chtěli Nkimu zabít a sníst. Nkima vzal dvě hole a bil je po hlavách. Báli se a utekli."

"Každý se bojí Nkima," ujistil opičáka Tarzan.

Nkima nyní stál svému pánu na dlani, vypínal se a bil do prsou. Šklebil se, cenil zuby a snažil se vypadat co

nejdivočeji.

"Každý se bojí Nkimy!" opakoval.

Společně pak putovali stezkou zpátky na sever.

V osadě se zatím Naika stala středem pozornosti ostatních vesničanů. Vyprávěla, co se jí přihodilo. Řekla vše, nic nezamlčela ani nepřidala. Nikdy přitom neopomněla zdůraznit, že to byl Tarzan z rodu Opů, kdo ji zachránil před Kavuru, že je přítelem Bukenů a že ani jemu, ani Waziriům nesmí nikdo ublížit. Netušila, že deset wazirijských bojovníků leží zatím spoutáno v chatrči pro zajatce a čeká na svůj konec.

Válečníci z kmene Bukenů zírali střídavě jeden na druhého a na náčelníka Udala. Udalo byl očividně nesvůj. Jeho vyslanci jsou už jistě u cíle a bojovníci z mnoha vesnic teď míří k osadě Bukenů! Nevěděl, co počít. Ani Gupingu nebyl ve své kůži. Uvědomil si, že bílý obr, jehož vysvobodil, nebyl tím, kdo unesl jeho dceru. Naopak ji zachránil a přivedl mu ji zpět. Udalo na kouzelníka hleděl tázvým pohledem, ten však nenalézal slov.

Konečně promluvil náčelník. Cítil, že svým lidem musí odpovědět na řadu otázek, které jim četl z očí.

"Říkáš, Naiko, že jsi Tarzana pokládala za démona. Říkáš, že se nebál tmy a dokázal to, co normální člověk nedokáže. A po stromech se pohyboval rychleji než Kavuru. Tomu všemu věříme. Není to člověk jako my. Je to démon. Nikdo jiný by se nedokázal tak snadno zbavit pout a uprchnout."

"Jestli je démon, proč mě zachránil před Kavuru a dovedl domů?" namítla Naika.

"Démoni se chovají podivně," hledal Udalo vysvětlení. "Myslím, že nás chtěl vyděsit, aby pak mohl přijít do vesnice a ublížit nám. Ne, jsem si jist, že je to démon a Kavuru, a že i věžňové jsou Kavuru. Nenecháme je uprchnout. Mohli by se vrátit a zabít nás. A pak - ze všech vesnic přijdou Bukenové na slavnost."

A tak byl vynesena rozsudek smrti nad Muvirem a jeho bojovníky.

Ubíraje se pralesem na sever, neměl pán džungle tušení o osudu svých přátel. Nkima seděl svému ochránci na rameni a přemítal, čím by se pochlubil. Opičky Manu mají krátkou paměť. Zato jsou sobecké a pyšné. Waziriové byli Nkimovými přáteli, leč byl příliš zaměstnán sebou samým, než aby na ně myslel. Možná by si na ně nakonec dokázal vzpomenout, ale to již mohlo být pozdě.

Schylovalo se k večeru. Nkima byl šťasten a Tarzan spokojen. Byl znovu na stopě Kavuru. Jeho zvědavost ještě vzrostla, poté co se náhodně setkal s Ydenim, a zatoužil odhalit tajemství, jaké v sobě tento záhadný a divoký kmen skrývá. Nezapomněl přitom ani na Wazirie. Neviděl však důvod se o ně nyní obávat. Domníval se, že když vysvobodil Naiku, budou v Udalově osadě vřelě přijati a pak se vydají na cestu k osadě Kavuru.

Tarzan mluvil zřídka - jen tehdy, shledával-li to bezpodmínečně nutným. Obvykle si své myšlenky nechával pro sebe - zejména v přítomnosti lidí. Raději trávil čas s opičkami Nkimou nebo slonem Tantorem, s nimiž se přátelil od dětství. Vzpomenuv nyní na Wazirie, chtěl si o nich s Nkimou popovídat.

"Muviro musí být blízko osady Bukenů," řekl. "Ani on, ani jeho bojovníci nebudou daleko za námi, až dorazíme do země Kavuru. Pak bude mít Nkima mnoho přátel, kteří ho ochrání před Sheetou, Histahem či Gomangani, kdyby ho chtěli chytit a sníst."

Nkima chvíli mlčel. Snažil se dát dohromady myšlenky i paměť. Pak náhle počal poskakovat Tarzanovi po rameni a křičet mu do ucha.

"Co je s tebou, Nkimo?" divil se Tarzan. "Zbláznil ses? Nekřič mi do ucha!"

"Tarzane! Waziri! Waziri!" pištěl opičák.

Tarzan se rozhlédl kolem. "Co je s nimi?" ptal se. "Nejsou tady!"

"Jsou tam!!!" vřeštěl Nkima. "Jsou ve vesnici Gomangani! Jsou svázaní. Leží tam, kde ležel Tarzan. Gomangani je zabijí a snědí!"

Tarzan se zarazil. "Co to říkáš, Nkimo?"

Jak nejlépe dovedl, vypověděl malý Nkima v řeči, společné velkým opům, malým opičkám, jejich bratrancům paviánům a též jejich příteli Tarzanovi, vše, čeho byl svědkem od chvíle, kdy potkal Wazirie v pralese.

Syn divočiny se obrátil a zamířil zpátky k vesnici Bukenů. Neptal se Nkimy, proč mu o tom neřekl dříve. Znal ho.

Neplísnil jej ani mu nic nevyčítal.

Věděl, že by to bylo k ničemu. Malý Nkima zůstane prostě opicí. Nedokáže uvažovat jako člověk, byť se mu v leccem vyrovná.

Slunce ještě nezapadlo, když dorazili k osadě. Z vysokého stromu na kraji planiny shlédl Tarzan dolů, aby viděl, co se děje za ohradou. Viděl spoustu lidí - mnohem víc než předtím. Možná že přišli na slavnost. Znal zvyky černochoů a věděl, že dnešní noci k ní ještě nedojde. Vesničané jistě vyčkají, až dorazí všichni jejich soukmenovci. Do začátku hostiny bude tedy čas Wazirie osvobodit!

Bylo-li třeba jednat rychle, Tarzan tak činil bez váhání. Nikdy mu nechyběla odvaha. Pokud nebyl bezprostředně ohrožen, počínal si opatrně a obezřele - jako divoké šelmy, jež se instinktivně vyhýbají riziku a nebezpečí.

Soudil, že pokud jsou Waziriové již mrtví, tím, že bezhlavě vtrhne do osady Bukenů, ničeho nedosáhne. A pokud žijí, sotva jim někdo bude chtít dnešní noci ublížit. Budou-li v nebezpečí, doví se to včas. Bukenové je jistě vyvedou na otevřené prostranství, aby je podrobili mučení a poté zabili. Zatím se připlazí blíž a vyslechne, co se děje v osadě.

"Tarzan jde do vesnice," pošeptal Nkimovi. "Půjde-li Nkima s ním, nesmí dělat hluk. Rozumíš?"

"Žádný hluk, žádný zvuk," píslk opičák.

Postupuje tiše větrovím, Tarzan obešel vesnici. Vedle něho, stejně neslyšně, kradl se malý Nkima. Když dorazili k ohradě, ocitli se v místech, jež se zdála zcela opuštěná. Všichni se zřejmě shromáždili na hlavní ulici před chatrčí náčelníka Udala.

Tarzan seskočil na zem a zamířil k palisádě, aby ji vzápětí přeskočil. Počínal si přitom s neméně mrštností než malý

Nkima, který ho následoval. Vzápětí oba zmizeli ve stínu mezi chýšemi.

Mlčky se plížili k náčelníkovu příbytku - malý opičák a s ním anglický lord. Po chvíli Tarzan zahlédl uličkou mezi chatrčemi křepčící vesničany. Věděl, že to vše je důsledek nezřízeného pití. Věděl, že teď se mu nemůže nic zlého stát. Mohutný černoch, zpola opilý, cosi sděloval náčelníkovi. Byl to zřejmě host ze sousední vesnice.

"Vzbud' Kavuru!" řekl. "Nech nás, ať se na ně podíváme! Připravíme je na zítřejší noc!"

"Nejsou tu ostatní," namítl Udalo. "Musíme počkat na zbytek kmene."

"Vyved' je!" naléhal kdosi. "Chceme vidět Kavuru, kteří unášejí naše dívky!"

"Ano, přived' je!" ječela jedna z žen. "Nech mě, ať jim vypálím oči žhavým uhlím, aby trpěli jako já!"

Pak Tarzan zaslechl dětský hlas. "Neubližujte Waziriům!" varoval. "Jsou to přátelé Tarzana, a Tarzan je přítelem Bukenů. Zachránil mě a odvedl zpátky domů."

"Nesmíš věřit Kavuru, jsou to démoni," řekl Udalo. Pak se otočil ke svým bojovníkům.

"Přived'te vězně!" zavelel. "A dohlédněte, ať dnes v noci zůstanou naživu!"

Tarzan byl v té chvíli za náčelníkovou chýší. Bylo to bezpečné místo. Syn divočiny se dokázal vždy neohroženě komukoli postavit, nikdy však zbytečně neriskoval. Vzkročil do chatrče, v níž byl dříve vězněn, aby vzápětí zjistil, že ti, koho hledá, jsou uvnitř.

"Tiše," zašeptal. "To jsem já, Tarzan. Jdu pro vás. Rozváží vám pouta. Až přijdou muži, napadneme je a odzbrojíme. Spoutáme je a přinutíme, aby byli zticha. A pak je odtud odvedeme."

Jak řekl, tak se také stalo. Když tři válečníci překročili práh, aby vyvedli vězně, ti na ně již čekali. Tiše, zahalení temnotou...

Cár šatů

"Ale potrestáte nevinného," znělo Jane v uších. Ani ona nevěřila, že to byl Brown, kdo zabil kněžnu Sborovovou.

"Nikoho trestat nebudeme," řekla. "Nemáme právo brát zákon do vlastních rukou. Dokud soud nerozhodne, kdo je vinen, jsme podezřelí všichni stejně. Nezbyvá než vyhledat nejbližší úřady, oznámit, co se stalo, a svěřit celou záležitost představitelům zákona."

"Plně s vámi souhlasím, mylady," potvrdil Tibbs.

"Já ne," zavrčel kníže. "Není bezpečné cestovat touhle pustinou s vrahem, který může zabít kohokoli z nás a zbavit se tak nepohodlných svědků."

"Co tedy navrhuje?" zeptala se Jane.

"Nechat vraha tady a z nejbližší poštovní stanice poslat zprávu vládním úředníkům. Oni už si s ním poradí - chytí ho a zatknou."

Jane potřásla hlavou. "Jenže my nevíme, kdo je vrahem. Před zákonem jsme všichni v podezření. Ne, jediná možnost je společně vyhledat komisaře a požádat ho o vyšetření případu."

"To pro mě nebude dobrý," vmísil se Brown. "V takovém případě nemám šanci. Žádný Evropan pro Američana nehne prstem. Určitě to hoděj na mě. Jakou šanci má Američan bez prachů proti zazobanému Evropanovi? Žádnou! Ne, mně nikdo do voprátky hlavu nestrčí!"

"Vidíte, Jane," upozornil kníže, "vlastně přiznává svou vinu. Nevinný by se nikdy nebál soudu."

"Podívejte, lady," pokračoval Brown, obraceje se na Jane, "nikdy sem nikomu neublížil. Ale jestli nechcete, aby k tomu došlo, řekněte tomu mizerovi, ať zavře zobák!"

"Odmítáte jít s námi?" otázala se Jane. "To od vás není moudré."

"Nemusím být moudřej, lady. U evropského soudu nemám šanci. Snad by byl dobřej anglickej soud, ale nejsme na anglický půdě. Ne, přišel sem s těmahle lidma, že se něco dovím o elixíru mládí. Vrátil se domů by stálo spoustu peněz. Sem teď tady, pudu dál a pokusím se ho najít. Nevím jak, ale zkusím to."

"Je nás málo," povzddechla Jane, "a jsme chatrně ozbrojeni. Měli bychom zůstat pohromadě. Alespoň do té doby, než narazíme na domorodce."

"Neměl sem v úmyslu vás opustit, lady," uklidnil ji pilot. "Zůstanu, dokud vy a Anette nebudete v bezpečí."

"Věděla jsem to, Browne," opáčila Jane. "A teď, když jsme se dohodli, musíme splnit jednu povinnost. Nepříjemnou povinnost. Musíme pohřbit kněžnu. Muži by měli vykopat hrob."

Jediným pracovním nástrojem, jenž jim zůstal, byla sekera. Vyhlobit jámu tedy nebylo nijak snadné. Zatímco jeden pracoval se sekerou, ostatní tak činili holýma rukama. Anette s Jane zabalily tělo do oděvů, které našly v kněžnině zavazadle. Anette přitom nepřestávala plakat. Když bylo vše připraveno a tělo spuštěno do hrobu, Jane pronesla smuteční řeč. Všichni kolem stáli mlčky a se svěšenými hlavami.

"Myslím," dodala, jakmile byl hrob zasypán zeminou, "že uděláme lépe, když tábor opustíme. Nikdo tu nechce zůstat."

"Máte něco v plánu?" ptal se Sborov. "Víte, kam jít?"

"Máme dvě možnosti," odpověděla Jane. "Vydat se na západ, nebo na východ. Myslím, že když hodíme mincí, bude to stejné, jako kdyby rozhodl kdokoli z nás. Nevíme, kde jsme, takže ani nevíme, kde leží nejbližší vesnice. Osobně bych volila cestu na východ, neboť tím směrem je území, které znám a kde mám mezi domorodci spoustu přátel."

"Půjdeme tedy na východ," přitakal Brown. "Vy ste šéf. Co řeknete, platí."

"Pochybují o správnosti vašeho rozhodnutí, Jane," namítl kníže. "Belgické Kongo leží nepochybně na západ odtud - pokud na jeho území už nejsme. Takže půjdeme-li tím směrem, narazíme na civilizované lidi dřív."

"To je pouhá domněnka, Alexeji," nesouhlasila Jane. "Ve skutečnosti příliš nezáleží na tom, kudy půjdeme. Dejme přednost losu. Co vy na to, Tibbsi?"

"Ehm, promiňte, mylady, přidám se k většině."

"To je správný," soudil Brown.

"A vy, Anette?" obrátila se Jane na dívku.

"Půjďte-li vy a pan Brown na východ, půjdu tamtéž."

"Ujednáno," řekla Jane. "Půjdemě tedy na východ."

"Jsem proti," odsekl kníže. "Jako ten, kdo hradil veškeré výlohy, doufám, že mé slovo bude bráno v potaz."

"Alexeji," opáčila Jane, "děláte neustále potíže. Bud' spolu s ostatními učiníte, co řeknu, nebo se alespoň podřídíte většině. Pokud jde o financování výpravy, každý má prostředky, jichž je třeba - nejsou to peníze, ale ochota spolupracovat, odvaha a trpělivost."

Kníže měřil Jane upřeným pohledem. Náhle zcela změnil tón.

"Promiňte, Jane," řekl. "Unáhlil jsem se. Musíte chápat, že jsem silně rozrušen tím, co se stalo. Ztratil jsem milovanou ženu a jsem na dně."

Brown se znechuceně odvrátil.

"Dobrá, Alexeji," přikývla Jane. "Teď bychom měli shromáždit vše potřebné na cestu a vyrazit."

"A co takhle snídaně?" vmísil se Brown.

"Máte pravdu. Zapomněla jsem," omlouvala se Jane. "Asi to pro změnu bude zase antilopa..." dodala s úsměvem.

"Nevím, dokáží-li pozřít sousto," řekla Anette.

"Ale dokážete, děťátko," ujistil ji pilot. "Měla byste se najíst, ať můžete, nebo ne. Budeme na cestě možná i několik dní a musíte se posilnit."

"Pokusím se," slíbila dívka. "Kvůli vám."

Vzal ji za ruku. "Řekněte," zašeptal. "Vy nevěříte, že sem to udělal, že ne?"

"Ne, pane Browne, nevěřím."

"A co on, děťátko?"

"Snad. Jak to ale mohl udělat? Byla to taková roztomilá dáma."

"Ale trochu cvok," doplnil. "Určitě byla lepší než on. Možná že to skoncovala sama."

"Co tím myslíte? Jak by se mohla sama zabít sekerou?"

"Mohla to udělat, když mu řekla, že změni závěť."

"On je ale hrozný člověk!"

"Slyšel sem o chlapech, co dokázali někoho vodbouchnout pro míň než tenhle," poznamenal Brown. "V zemi plný drsných mužů to kdekdo udělá pro pár babek!"

"Pár babek? Co to znamená? Nemám tak dobrou angličtinu."

"Vším sem si, děťátko, ale nebojte se, já vás ji naučím!"

"Teď ale musíme uvařit snídani. Uříznete mi několik porcí?"

"Samo," potvrdil Brown. Chvilí pátral po kapsách.

"Kde mám nůž? Á, už vím," a obrátil se na Jane. "Podejte mi, prosím, nůž, jestli ho už nepotřebujete."

"Žádný jste neměl," smála se Jane. "Ale půjčím vám svůj."

Brown promnul bradu. "To je fakt. Ztratil se, že jo?"

Zatímco Anette chystala maso z antilopy, ostatní probírali věci, které budou potřebovat na cestu. Tibbs přebaloval zavazadla, plně Sborovovy příkazy. Jane shromáždila zbraně a pak k pasu u krátkých loveckých kalhot připjala nevelkou torzu - ne větší než kabelka, do jaké ženy ukládají peníze, rtěnku a podobné nepostradatelné věci. Víc nepotřebovala. Brown, obutý do leteckých holínek, se omezil na náhradní boty a několik párů ponožek. Po kapsách pak poskládal zbylé krabičky cigaret a několikery zápalky. Věděl, co je to vláčet se s těžkým zavazadlem!

Anette zatím opékala maso na rožni. Vtom její pozornost upoutalo cosi mezi řehavými uhlíky. Byl to kus látky, k němuž byly přišity tři knoflíky. Pomocí krátké větve ji obrátila na rub. Spodek útržku nebyl ohořelý a také vzor a barva zůstaly neporušeny.

Prohlédla kus látky pátravým pohledem. Zároveň svažila obočí, jako by o čemsi usilovně přemýšlela.

Brown se naklonil k ohni. "Já to dodělám," nabídl se. "Jděte si připravit své věci."

"Nevím, co si vzít," přiznala dívka.

"Vemte si, co chcete, děťátko," řekl Brown. "Pomůžu vám to nést. Nezapomeňte náhradní boty, ponožky a teplej kabát. V tom, co máte na sobě, nemůžete jít!"

"Mám dva páry bot s nízkým podpatkem."

"Přeberte si věci a hlavně nezapomeňte na pořádný vobutí," opakoval.

"Ano," souhlasila. "Půjdu si zabalit. Podívejte na tohle," ukázala náhle na ohořelý cár látky na kraji ohniště. Brown jej zvedl a prohlédl. Pak hvízdal a stočil pohled na Sborova. Anette zatím odešla sbalit svůj vak. Ani Tibbs ještě nebyl hotov. Jane seděla na ztellelém kmeni, zahloubána do myšlenek. Brown si počal spokojeně pobrukovat. Cosi mu udělalo radost. Po chvíli se obrátil k ostatním.

"Je to hotový," zvolal, ukazuje na rošt.

"Pardon," opáčil Tibbs. "Co je hotové?"

"Jídlo," vysvětlil Brown.

Jane vstala. "Je opravdu čas se najíst. Najednou mám hlad, jaký jsem ani nečekala."

Sesedli se k ohni. Brown tu rozložil proutěnou předložku.

"Račte," pravil obřadně.

"Tibbsi!" zavolal kníže na komorníka. "Přineste mi kus! Aby nebyl opečený ani moc, ani málo!"

Brown zvedl zrak s očividnou nevolí. Napíchl porci masa a hodil ji kníže. "Tady máte, Napoleone," procedil skrz zuby.

"Je mi líto, ale nemáme cínový talíře. Kuchař Vaší Výsosti vzal roha a vodnes s sebou klíče vod kuchyně!"

Kníže vrhl po Brownovi nenávisným pohledem, nicméně sebral porci a zakousl se do ní.

"To je hrozný!" odtrhl maso od úst. "Na jedné straně je to spálené, na druhé syrové. Můj žaludek něco takovéhoho"

nestráví. Nebudu to jíst."

"To nám bude všem líto," rýpl si Brown.

"Měl byste jíst, Alexeji," řekla Jane. "Do večera budete mít hlad."

"Tibbs mi připraví jídlo," rozhodl kníže. "Najím se sám."

"To se mi líbí," dodal Brown. "A čím dál to bude, tím líp."

"No tak!" okřikla je Jane. "Nezačínejte zase! Už toho bylo dost!"

"O.K., lady," souhlasil Brown. "Ale na něco bych se Jeho blahorodí rád zeptal. Všim sem si, že si vzal nový voblek.

Ten, co měl včera v noci, byl moc pěkný, a jestli už ho nebude nosit, rád ho vodkoupím - jestli se s ním něco nestalo."

Kníže zesinal. "Neprodávám své obleky," řekl. "Třeba vám ho jednou dám."

"To je vod vás laskavý," opáčil Brown. "Můžu ho aspoň vidět? Rád bych věděl, jestli mi padne."

"Teď ne. Už je sbalený."

"Celej?"

"Celý? Jak to myslíte? Ovšemže celý!"

"Tady ste kousek zapomněl, sire," a Brown zvedl ožehlý cíp rukávu se třemi knoflíčky. Sborovovi zpodelavěly líce.

Strnule zíral na doličný předmět. Trvalo hodnou chvíli, než se vzpamatoval.

"Nějaký nový americký žert?" otázal se. "Tohle mi nepatří."

"Vypadá stejně jako oblek, co ste měl včera v noci," odvětil Brown. "Anette si myslí totéž, ale Tibbs by to měl vědět. Je to váš komorník. Už jste to někdy viděl, Tibbsi?"

Komorník zakašlal. "Já, eh..."

"Podívejte se pořádně," vyzval jej Brown.

Tibbs počal zkoumat útržek látky, obracíje ho v rukou a smetaje popel z knoflíčků.

"Kdy jste ho viděl naposledy, Tibbsi?" naléhal Brown.

"Já opravdu..." a sluha pohlédl tázavě na svého pána.

"Lžete, Tibbsi," přerušil jej kníže. "Nikdy jsem takové sako neměl. Říkám vám, že to není moje!"

"Tibbs neřekl nic," upřesnil Brown. "Nikdy neřekl, že je to vaše sako. Ale právě se k tomu chystá, že, Tibbsi?"

"Vypadá velmi podobně, sire," připustil komorník. "Ovšem přísahat bych na to nemohl, neboť látka je značně ožehlá."

Brown pohlédl kníže do očí. "Musí být od krve, jak jste se ho dotkl."

"Dost!!!" zvolal Sborov. "Proboha dost! Nikdy jsem se ho nedotkl!"

"To vyprávějte soudci," opáčil Američan. "Schovejte ten důkaz, Anette. Porota o něm bude jistě chtít něco vědět."

Vtom kníže změnil taktiku. "Byl to můj oblek," přiznal. "Někdo mi ho ukradl. Tomu se v Americe říká falešné nařčení, že?"

"Nechme to soudu," rozhodla Jane. "Není na nás, abychom rozhodovali. Budeme-li se k tomu neustále vracet, stěží spolu vydržíme."

Brown přikývl. "Máte pravdu, lady. Jako vždycky."

"Dobrá. Jestli jste skončili s jídlem, můžeme vyrazit. Necháme tu zprávu o tom, co se stalo a kudy jdeme, a také jména všech členů výpravy. Možná že tudy někdo bude procházet. Někdy běloch, který se alespoň doví, co je s námi. Jste připraveni?"

"Připraveni," potvrdil kníže. "Tibbsi, má zavazadla."

Tibbs se odebral k místu, kde ležel jeden menší a dva velké kufry.

"Kde máte zavazadlo, Jane?" divil se kníže. "Brown by vám ho mohl vzít."

"Ponesu si ho sama," bránila se Jane. "Nemám toho příliš."

"Vždyť nemáte nic!" namítl Sborov.

"Mám všechno, co je třeba. Necestuji první třídou."

Stáli mlčky, hledíce na Tibbse, jak se snaží pobrat čtyři zavazadla.

"Smím-li podotknout, sire, pak se obávám, že všechna zavazadla neunesu," oznámil komorník.

"Dejte tedy svou kabelu Anette," navrhl kníže. "Tři určitě unesete. Viděl jsem nosiče, kteří unesli dvakrát tolik!"

"Ale ne přes celou Afriku," dodala Jane.

"Vzal jsem jen to nejnútnejší," hájil se Sborov. "Většinu jsem tu nechal. Tibbs si s tím jistě poradí. Kdyby byl Brown co k čemu, pomohl by mu!"

Jen silou vůle byl Brown dosud zticha. Tentokrát se však již neudržel.

"Poslouchejte, Vaše blahorodí," řekl. "Neponesu nic z vašich zavazadel, a Anette zrovna tak. A jestli to udělá Tibbs, je to hlupák!"

"Cítím, že s vámi souhlasím," řekl Tibbs a odložil všechna tři zavazadla.

"Cože?!" vybuchl kníže. "Odmítáte nést má zavazadla?! Vy drzý mizero, já vás..."

"Ne," opáčil Tibbs s kamennou tváří. "Vím, co chcete říci. To nebude třeba, sire." Pak se vzpřímil a nasadil ostřejší tón.

"Končím u vás službu. S konečnou platností."

"Lady Greystoková!" obrátil se kníže na Jane. "Vy jste vedoucí výpravy. Žádám vás, abyste nařídila těmto lidem nést moje zavazadla."

"Nesmysl!" odpověděla Jane. "Vezměte si rezervní pár bot, nějaké ponožky a něco, co unesete. Nemůžeme tu víc ztrácet čas!"

Na ta slova se výprava dala na pochod. Měla dvě možnosti - vydat se buď na východ, nebo na západ. Zvolila tu horší. Naštěstí tehdy ještě nikdo netušil, jaká nebezpečí a potíže mají před sebou...

Zpráva

Tři bojovníci z kmene Bukenů se tiše kradli k chatrči, kde na ně již čekali Tarzan a jeho Waziriové. Sotva poslední z nich

překročil práh, syn divočiny po něm skočil. Ocelové prsty sevřely nešťastníkovi hrdlo. Vzápětí se zbylí dva ocitli v moci Muvira a jeho soukmenovců. Vše proběhlo tiše a rychlostí blesku. Slyšet bylo jen dupot bosých chodidel. Černoši byli okamžitě spoutáni a odzbrojeni. A pak Waziriové odtáhli jejich těla ke stromu za náčelníkovou chatrčí, jež je kryla před zraky vesničanů, shromážděných na hlavní ulici.

Uchopiv jednoho z válečníků, Tarzan vyšplhal do větvi. Když uložil břemeno tak, aby se nezřítilo, vytáhl Waziriové zbylé dva za ním. Tarzan ukryl nešťastníky do nejhustšího listoví na mohutnou větev, kam ze země nebylo vidět. Nakonec jednoho z nich spustil ze stromu hlavou dolů a vydal pronikavý skřek, aby upoutal pozornost domorodců. V tom okamžiku tanec ustal. Černoši se počali rozhlížet, neskřívajíc hrůzu. Zvuk zazněl velmi blízko. Ba zdálo se, že vychází odkudsi přímo za nimi.

V osadě zavládlo ticho. Vtom se z koruny stromu vynořila hlava jednoho z divochů. Ostatních se zmocnila panika. Byla to záhada, cosi nadpřirozeného, pro co neměli žádného vysvětlení. Stáli jako přikovaní, fascinováni a neschopni pohybu. Shora se ozval hluboký hlas.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," oznámil. "Sřezte se ublížit Tarzanovi a Waziriům! Otevřte bránu a nechte nás odejít v pokoji, nebo vás mnoho zemře!"

Černoch, visící hlavou dolů z listoví, znovu našel řeč.

"Otevřte bránu!!!" volal. "Nechte je jít, nebo mě zabijí!!!"

Bukenové dosud váhali.

"Nadešel čas," upozornil Tarzan a počal nešťastníka vytahovat zpátky na strom.

"Slibuješ, že se nikomu z nás nic nestane, když otevřeme bránu?" chtěl vědět Udalo.

"Vrátíte-li Waziriům zbraně a necháte-li nás odejít, nikomu neublížíme," potvrdil Tarzan.

"Stane se," rozhodl Udalo a pak se obrátil na své druhy. "Přineste Waziriům zbraně! Otevřte bránu! Nechte je jít! Snad se už nikdy nevrátí!"

Tarzan vytáhl bojovníka k jeho soukmenovcům. "Když budeš zticha," řekl, "nikomu z vás neublížím."

Pak seskočil na zem a přidal se k Waziriům. Obešli chatrč a vkročili do ulice. Několik chlapců přiběhlo s jejich zbraněmi - dospělí k tomu neměli odvahu. Brána se otevřela a Tarzan vedl Wazirie přímo k ní.

"Kde jsou moji muži?" ptal se Udalo. "Nedodržel jsi slovo!"

"Najdeš je na stromě za svou chatrčí," odpověděl Tarzan.

Zastavil se a otočil zpět. "A teď si, Udalo, pamatuj. Když přijdou do tvé osady cizinci, zacházej s nimi vlídně!"

A pak jeho i Wazirie pohltila temná noc.

Naika, dcera kouzelníka Gupinga, se dala do tance, tleskajíc rukama.

"To je on!" volala. "To je ten bílý muž, který mě zachránil! Jsem ráda, že jste ho nezabili! Říkala jsem vám, abyste to nedělali!"

"Buď zticha!" okřikl ji Udalo. "A vrať se domů! Už nikdy nechci o bílém muži slyšet!"

"Myslel jsem, že je s námi konec," přiznal Muviro, když všichni přešli přes mýtinu a ocitli se na kraji lesa.

"Díky Nkimově paměti opravdu mnoho nescházelo," potvrdil syn divočiny. Pak vydal tlumený skřek. Vzápětí se z listoví nad nimi ozvala odpověď.

"Ještě tam je," podotkl Tarzan.

"Rychle! Rychle!" pištěl malý opičák. "Nkima právě bojuje s Sheetou! Bije ho do hlavy holí. Zasáhl ho do čenichu! Sheeta má velký strach!"

Tarzan se usmál a zamířil po hlase. Sotva dorazil k prvnímu stromu, opička mu seskočila na rameno.

"Kde je Sheeta?" zeptal se pán džungle.

"Nkima ho bil tak silně, že ho zahnal!"

"Malý Nkima je velmi statečný," řekl Tarzan.

"Ano," přitakal opičák. "Nkima je velký bojovník a velký lovec!"

Příštího dne Tarzan a Waziriové zamířili k severu. Černoši byli dosud pod vlivem lektvaru, který jim namíchal Gupingu, a tak museli zastavovat častěji než obvykle, aby si odpočinuli. Tarzan rozhodl přerušit cestu a rozbít tábor na břehu říčky. Čas nikdy nebyl jeho pánem. Nespěchal. Věděl, že je třeba vyčkat nejméně den, než se jeho Waziriové dají znovu dohromady. Nemohl je opustit, dokud ho potřebovali. A tak zatímco oni odpočívali, on lovil a sháněl jídlo.

Den poté, co opustili Udalovu vesnici, příběhl k mýtině osamělý bojovník a zamířil rovnou k bráně. Bílý chochol Waziriů mu vlál nad hlavou. V ruce třímál štíhlou hůl, na jejímž konci byla napíchnutá obálka. Když se střetl se stráží, žádal, aby byl předveden k náčelníkovi.

Ten jej přivítal pramálo vlídným pohledem.

"Kdo jsi?" zeptal se. "A co chceš v Udalově osadě?"

"Jsem Waziri," odpověděl muž. "Mám zprávu pro Tarzana. Slunce vyšlo již mnohokrát od chvíle, kdy opustil svou zemi, aby hledal Kavuru. Byl jsem vyslán, abych mu tohle doručil. Viděl jsi ho?"

"Byl tady, ale odešel," opáčil Udalo odměřeným tónem. "Odešel včera s deseti bojovníky kmene Waziriů. Mířili na sever. Půjdeš za ním?"

"Ano."

"Než půjdeš, dám ti najíst. A až Tarzana najdeš, řekni mu, že Udalo se k tobě choval dobře." Náčelník Bukenů měl z pána džungle strach.

Bylo poledne příštího dne a Waziriové odpočívali v táboře na břehu potoka. Tarzan seděl opřen o kmen a rovnal šípky

do toulce. Malý Nkima si hověl na jednom z jeho rozložitých ramen, zaměstnán oblíbenou opičí kratochvílí - vybíráním blech z kožichu. Vypadal velmi spokojeně.

Vtom Tarzan zvedl hlavu a pohlédl směrem, kde stezka křížovala palouk.

"Někdo přichází," řekl.

Waziriové zbystřili pozornost. Někteří se chopili zbraní a počali vstávat, leč Tarzan je uklidnil.

"Žádné nebezpečí nehrozí," oznámil. "Je sám. Přichází v míru."

"Kdo to může být?" uvažoval nahlas Muviro. "Od chvíle, co jsme opustili osadu Bukenů, jsme nikoho v téhle pustině neviděli."

Syn divočiny pokrčil rameny. "Musíme počkat, dokud nám oči neřeknou víc."

Když malý Nkima zjistil, že ostatní jsou ve střehu, přestal pronásledovat dotěrný hmyz a upřel svá malá očka směrem ke stezce.

"Někdo jde?" pískl.

"Ano."

Opičák objal Tarzana kolem krku. "Někdo přichází sníst Nkimu?" zeptal se. Vzhledl vzhůru ke stromu za sebou, přeměřil vzdálenost k nejbližší větvi a uklidnil se.

V příští chvíli vkročil na planinu osamělý bojovník. Sotva obhlédl tábor, radostně zavýskl. Waziriové hned odpověděli. Poznali posla, který přichází se zprávou. Jak se blížil, nesa na zašpičatělé hůlce obálku, zvědavost přítomných rostla. A nejvíce zvědavý byl malý Nkima. Když byla zpráva předána adresátovi, zmocnil se hůlky a za hlasitého výskotu jí počal divoce mávat před sebou.

Tarzan vyňal dopis a obálku odhodil na zem. Nkima po ní skočil a snažil se ji napíchnout zpět na špičku hůlky.

Waziriové zatím měřili syna divočiny tázavými pohledy. Něco takového se v džungli nestává každý den!

Tarzan svažl obočí, a sotva dočetl, obrátil se na Muvira.

"Špatné zprávy, Bwana?" zeptal se černocho.

"Sáhiba odletěla z Londýna do Nairobi," odpověděl Tarzan. "Bylo to krátce před bouří. Pamatuješ, Muviro, jak jsme slyšeli letadlo?"

"Ano, Bwana."

"Vypadalo to, že je v nebezpečí. Co když v něm cestovala sáhiba?"

"Zmizelo a už jsme ho neslyšeli. Možná odletělo do Nairobi."

"Možná," připustil Tarzan. "Ale bouře byla silná a zdálo se, že pilot zabloudil. Měl asi potíže a hledal místo k přistání. Normálně by takhle nekroužil."

Pak na chvíli zmlkl, zamýšlen. Konečně Muviro přerušil ticho.

"Vrátíš se do Nairobi, Bwana?" otázal se.

"K čemu by to bylo dobré?" potřásl hlavou syn divočiny. "Jestli dorazili do Nairobi, je v bezpečí. A jestli ne, kde ji mám hledat? Letadlo uletí za hodinu tolik, co já ujdu za den. Pokud měli potíže, mohli letět ještě několik hodin. A pokud pilot zabloudil, může být kdekoli."

"Budeme tedy dál hledat Buiru?" zeptal se Muviro.

"Ano," potvrdil Tarzan. "Jakmile si odpočinete, vydáme se znovu na cestu do země Kavuru."

Malý Nkima byl čím dál neklidnější. Jakkoli se snažil připevnit obálku k hůlce, vždycky spadla. Vztekal se a láteřil, ale vše nadarmo. Tarzan mu hůlku vzal a vsunul ji do otevřeného konce obálky. Nkima jej bedlivě sledoval. Syn divočiny úkon několikrát zopakoval a pak podal oba předměty svému malému chráněnci.

Využívaje svých napodobovacích schopností, opičák udělal přesně totéž, co viděl u Tarzana. Nakonec dosáhl svého a obálka zůstala na hůlce. To jej naplnilo radostí a pýchou. S hlasitým pískotem počal poskakovat od jednoho Wazirie k druhému, ukazuje všem, čeho je schopen. Když jeho prvotní vzrušení opadlo, vyhoupl se znovu do větvi a mával hůlkou vítězně sem a tam. Tarzan a Waziriové se nemohli zdržet smíchu.

"Nkima je pyšný, protože se naučil nové kouzlo," poznamenal jeden.

"Teď je největším kouzelníkem mezi opicemi," připojil Muviro.

"Člověk se naučí mnoho zbytečných věcí," řekl Tarzan. "Nejsou mu k ničemu, ale má z nich alespoň radost. A to stačí."

Ještě tři dny Waziriové odpočívali. Konečně Muviro oznámil, že jsou připraveni na cestu. Tarzan mezitím poslal běžce zpátky do Nairobi se zprávou pro Jane a místního komisaře, v níž je vyzval, aby se pokusili najít ztracené letadlo.

Malý Nkima byl dosud zaujat svým podařeným kouskem. Celé hodiny dokázal vkládat hůlku do obálky a znovu ji vyjímát. Ať byl kdekoli, všude ji nosil s sebou. Uvyknuv pocitu bezpečí, počal se pouštět stále dál do pralesa. Tu a tam potkal Manu a vždy se s nimi snažil navázat přátelství. Podařilo se mu to však jen málokdy. Samečci na něho cenili zuby a vřeštěli, sotva se přiblížil. Ačkoli mu hůlka s obálkou překážela, vždy se stačil vzdálit. Nakonec našel samičku, která mu projevila náklonnost. Byla však plachá a ostýchavá. Běhali spolu pralesem. Bylo to zábavné. Oběma se tahle hra líbila. Samička se nesnažila utéci a on se nesnažil ji chytit. A tak, nemajíce ponětí o čase, ubírali se stále dál korunami stromů - malá opičí dáma a její kavalír. Bylo jim dobře a jeden k druhému lnuli stále víc. Náhle se samička zastavila, aby nabrala dechu. Nkima toho využil a na důkaz svého citu jí počal vybírat blechy z kožichu. Jen jednou se nad jejich štěstí snesl stín - to když se opička pokusila zmocnit Nkimových relikvií. Okamžitě vycenil zuby a zasadil jí tlapkou varovný úder za ucho. Bázlivě sklopila hlavu a víckrát ji nic podobného nenapadlo.

Nkima prožil nádherný den! Sbírali spolu ovoce a ořechy. Toulali se korunami pralesních obrů. Usedali k odpočinku bok po boku. Nkima neměl nejmenší tušení, že jeho přátelé zatím opustili tábor. Ale i kdyby to věděl, sotva by se choval jinak. Láska má nad svými obětmi čarovnou moc!

Byli hluboko v džungli, když je zastihla noc. Báli se vrátit neprostupnou temnotou. Měli strach, ale byli šťastni. A když

vyšel měsíc, pohlédl dolů na dvě malé opičky, spící v hustém listoví. Objímaly jedna druhou a nad hlavami jim visela hůlka, vetknutá do bílé obálky.

Had

Sotva zbylí trošečníci opustili dějiště tragédie, všichni vydechli úlevou. Jakkoli budoucnost nevypadala růžově, již to, že jsou na cestě, jim dodávalo odvahy. Brown krácel v čele, Anette v jeho těsné blízkosti. Jane zůstala na konci spolu s knížetem. Tibbs se ploužil pár kroků za Anette.

Knížeti byla cesta očividně proti mysli.

"Nesmíme zůstat tak pozadu," řekla Jane. "Budete muset přidat do kroku, Alexeji."

"Myslel jsem, že by bylo příjemné zůstat sami," opáčil kníže. "S ostatními nemáme nic společného. Musí to být pro nás pro oba úleva najít někoho z téže společnosti."

"Tady žádné společenské rozdíly neplatí," namítla Jane.

"Obávám se, že mě nemáte ráda, lady."

"Občas jste dokázal jít všem na nervy, Alexeji."

"Byl jsem velmi rozrušen," hájil se Rus. "A to i kvůli vám."

"Kvůli mně? Tomu nerozumím."

"Nerozumíte? Ničeho jste si nevšimla?"

"Čeho?"

"Od první chvíle jste mě zaujala. Zdálo se, že nemám naději. Byl jsem z toho zoufalý. Ale teď jsem volný." Vzal Jane za ruku. "Nemohla byste mě mít trochu ráda?"

Odtáhla se. "Vy jste blázen!!!" zvolala.

"Odmítáte mě tedy?" zeptal se. "Říkám vám, že jsem se do vás zamiloval. Jsem nešťastný. Nebudu nečinně přihlížet, jak ženu, po které toužím, získá polovzdělanec, co si říká pilot!"

"Co tím chcete naznačit?!" Janiny oči i hlas byly chladné jako kámen.

"Netřeba nic vysvětlovat. Každý vidí, že milujete Browna."

"Alexeji, chováte se jako hrubián. Odejděte! Vraťte se k Tibbsovi!"

Kníže okamžitě změnil tón. "Ach, Jane," prosil. "Neposílejte mě pryč! Nevím, jak jsem to mohl říci. Byl jsem žárlivý.

Nechápete, že je to proto, že vás miluji? Můžete to pochopit a odpustit mi?"

Jane neodpověděla, jen přidala do kroku.

"Počkejte!" vykřikl. "Vyslechněte mě! Nevzdám se vás!"

Chytil ji za ruku a přitáhl k sobě, snaže se ji obejmout. Odstrčila jej, uskočila a napřáhla oštěp. Chvilí tak stáli, hledíce si do očí. Così v nich četla. Così zlého. Cítila, že je nebezpečný, a od té chvíle uvěřila, že zabil svou ženu.

"Odejděte!" opakovala, "nebo zemřete! Tady neplatí jiný zákon než zákon džungle."

Udělal, oč požádala, a mlčky ji předešel.

Do večera byli Tibbs, Anette i Sborov notně vyčerpaní. Když skupina dorazila na příhodné místo, Jane dala pokyn zastavit. Stezka, po níž přišli, vedla podél klikaté říčky. Už jednou u ní tábořili, a také tentokrát nebylo pochyb, že nezůstanou bez vody.

"Co je nového, lady?" zeptal se Brown. "Neměli bysme sehnat něco k jídlu?"

"Ano," odpověděla Jane. "Rozhlédnu se kolem a něco přinesu."

"Du taky," rozhodl Američan. "Dáme se každé jiným směrem a snad jeden z nás něco vobjeví."

"Dobrá. Jděte po stezce a já se vydám po stromech podél řeky." Pak se obrátila k ostatním. "Zatímco budeme pryč, postavte ohradu a nanoste dřevo. Tak pojďme, Browne."

Ostatní vypadali natolik unavení, že sotva stáli na nohou. Kníže však neztratil duchapřítomnost.

"Tibbsi," oslovil komorníka, "jděte a přineste roští na ohradu a nějaké dřevo."

Poznamenan léty ve službě, Tibbs zapomněl na svou výpověď a mlčky odkráčel.

"Pomohu vám, pane Tibbsi," řekla Anette a chystala se ho následovat.

Kníže jí položil ruku na rameno.

"Počkejte!" řekl. "Chci s vámi mluvit."

"Musíme pomoci Tibbsovi."

"Zvládne to. Vy počkejte tady!"

"Co chcete? Půjdu a pomohu Tibbsovi!!!"

"Poslouchejte, drahoušku," pokračoval kníže. "Chtěla byste si vydělat sto tisíc franků?"

Dívka pokrčila rameny. "Kdo by nechtěl sto tisíc franků?"

"Dobrá. Můžete je mít - a velmi snadno."

"A jak?" Z jejího hlasu zněla pochybnost.

"Máte něco, o co mám zájem," řekl. "Zaplatím vám za to sto tisíc franků. A vy víte, oč jde."

"Myslíte rukáv vašeho obleku?"

"Nechcete, aby mě falešně obviňovali, že ne? Nenecháte je, aby mě poslali pod gilotinu?! Všichni mě nenávidí. Všichni o mně budou lhát. Když přinesou tenhle kus látky k soudu, budu odsouzen, i když jsem nic neudělal. Dejte mi ho.

Nikdo se to nikdy nedoví. Můžete říci, že jste ho ztratila. Jakmile se odtud dostaneme, zaplatím vám sto tisíc franků."

Dívka potřásla hlavou. "Ne, to nemohu udělat. Jen tak zachráníme pana Browna."

"S Brownem ztrácíte čas," opáčil rozmrzele kníže. "Myslíte si, že vás miluje, ale není tomu tak. Nebud'te hloupá!"

"Neřekla jsem, že mě miluje."

"Ale myslíte si to. A on dělá všechno proto, abyste si to myslela. Ale kdybyste věděla, co vím já, nesnažila byste se ho zachránit."

"Nevím, o čem mluvíte. A ani to nechci vědět. Ne, ten kus látky vám nedám."

"Povím vám, o čem mluvím, vy hlupačko," zavrčel kníže. "Brown miluje lady Greystokovou a ona miluje jeho. Proč myslíte, že se vydali do džungle? Aby mohli být spolu sami!"

"Tomu nevěřím," odvětila Anette. "Už to dál nebudu poslouchat!"

Zvedla se a měla se k odchodu. Kníže ji zadržel.

"Dejte mi tu látku!!!" poručil. Prsty pravé ruky sevřel dívku pod krkem. "Dej mi to, nebo tě zabiju!!!" změnil tón.

Rychle, jako kočka, se mu vytrhla a odskočila.

"Tibbsi! Pomoc!" zvolala.

Angličan nebyl daleko. Ihned vyrazil po hlase.

"Jestli o mně ceknete," pokračoval Sborov, "zabiju vás! Zabiju vás, tak jako ji!"

Anette mu pohlédla do očí. Četla v nich, že nežertuje.

"Co se děje, pane?" zeptal se Tibbs, sotva doběhl.

"Nic to nebylo," odpověděl kníže s úsměškem. "Anette se zdálo, že viděla hada."

"Viděla jsem hada," opakovala dívka.

"To je v pořádku, Tibbsi. Můžete jít po své práci."

"Budu potřebovat pomoc, pane," využil příležitosti komorník. "Sám to nedokáži."

"Půjdu s vámi," navrhla Anette.

Tentokrát se přidal i kníže. Kráčel vedle Anette a v nestřežené chvíli se k ní naklonil.

"Jestli něco řeknete, tak..." zavrčel.

"Nemám rád hady," přiznal Tibbs.

"Ani já ne," přidala se Anette. "Ale až se vrátí pan Brown, přestanu mít strach. Jestli mi had bude chtít ublížit, zabije ho." A dívala se přitom na knížete.

"Radši bych ostatním o hadu neřikal," vmísil se Sborov. "Mohlo by to vylekat lady Greystokovou."

"Dovoluji si poznamenat, sire, že lady Greystoková se nebojí ničeho," mnil Tibbs.

"Ať tak či onak, raději se o tom nezmiňujte," trval na svém kníže.

"Proč ne? Á, tady je pan Brown! A má naspěch! Něco se muselo stát!" upozornil komorník.

"Co se děje?" zeptal se Američan. "Slyšel sem někoho křičet. To ste byla vy, děťátko?"

"Anette viděla hada," odpověděl kníže za dívku. "Je to tak, Anette?!"

"Kde je?" pokračoval Brown. "Zabili ste ho?"

"Ne," odvětila dívka. "Nedokázala bych ho zabít. Ale jestli mě ještě jednou vyděsí, vy ho zabijete, že?"

"Na to vemte jed, baby. Kde je teď?"

"Je pryč," odpověděl kníže.

Brown vyňal z kapes jakési plody a položil je do trávy.

"Doufám, že nejsou jedovatý," řekl. "Dalo práci, abych je vůbec sehnal. Lady Jane bude vědět, jestli to můžem jíst!"

"Už jde," upozornila Anette.

"Přálo vám štěstí, Jane?" zeptal se kníže.

"Ani ne," opáčila Jane. "Jen trochu ovoce. Nikde jsem neviděla žádné zvíře."

Její zrak padl na plody, které přinesl Brown.

"Našel jste to co já," podotkla. "Nemají příliš valnou chuť, ale jsou lepší než nic. Před chvílí jsem měla dojem, že slyším někoho křičet. Také jste to slyšeli?"

"To byla Anette," vysvětlil Brown. "Viděla hada."

Jane se usmála. "Než se odtud dostaneme, zvyknete si i na hady."

"Na tohohle ne," dodala dívka.

Brown byl zmaten. Chtěl cosi říci, ale pak usoudil, že bude lépe, když se zdrží slov.

Bylo třeba dostavět ohradu a nanosit dříví. Když byli hotoví, padl na krajinu soumrak. Sesedli se k ohništi. Jane jim ukázala, jak učinit ovoce stravitelnějším. Napíchla je na haluz a opekla. Všichni byli velmi hladoví - dokonce i Sborov jedl bez protestů.

Zatímco večereli, sledoval je z hustého listoví nedalekého stromu pár ostražitých očí. Brown trval na tom, aby muži střežili ležení. Jane i Anette se k nim chtěly přidat, ale pilot odmítl.

"Dvě hodiny nikomu neublížej," řekl. "A vy dámy byste se měly pořádně vyspat, jestli nám zejtra chcete stačit."

Jane se nemohla zdržet úsměvu. Věděla, že vydrží víc než všichni dohromady. Ale chápala pohnutky, jež k takovému výroku Browna vedly. A protože věděla, jak jsou muži citliví na svou úlohu ochránců něžného pohlaví, raději neprotestovala.

"Chtěla bych držet stráž," řekla Anette.

"To není práce pro ženský," opáčil Brown.

"Prosím, Neale, aspoň jednou."

"Nic takovýho."

"Aspoň hodinu. Vy budete hlídat od dvou do čtyř. Vzbudíte mě ve čtyři a já zůstanu do pěti. Pak probudím knížete. To už bude skoro ráno."

"Nechte ji, když chce," podpořila dívku Jane.

"Tak dobře," ustoupil Brown. "Ale bude to výjimečně!"

Když Tibbs vzbudil Browna, všichni spali, schouleni kolem ohniště. Komorník byl tak vyčerpán, že usnul, jen ulehl. V téže chvíli se zvedla Anette a rozhlédla se kolem. Pak vstala a usedla vedle Browna.

"Vrat' se na kutě, děťátko," vyzval ji Američan.

"Chtěla bych s vámi mluvit, Neale."

"Co vás trápí, zlato?"

Chvilí mlčela. "Nic důležitého," řekla posléze. "Chci být s vámi. To je všechno."

Objal ji a přivinul k sobě.

"Přemejšlel sem o tom hadovi, děťátko," přerušil ticho. "Moc se mi to nezdá. Určitě ste si ze mě neutahovala?"

"Neutahovala? Co to znamená?"

"Nechte to plavat. Zdálo se mi, že mezi váma a Jeho Výsostí je něco divného. Nebojte se a kápněte božskou!"

"Kápnout božskou?"

"Řekněte pravdu. Co se stalo?"

"Bojím se ho, Neale. Slibte mi, že mu neřeknete, co vám teď povím. O tom, co jí udělal. Řekl, že mně by udělal totéž."

"Řek, že vás zabije?!"

"Když vám to povím."

"Co mi povíte?"

"Chtěl ode mě ten kus rukávu."

"Proto ste křičela?"

"Ano."

"Já mu ukážu!!!"

"Prosím vás, neříkejte mu nic! Slibte mi to," prosila dívka. "Jen mě s ním nenechávejte samotnou!"

"Dobrá," svolil. "Ale příště si ho podám. Už se nemusíte bát."

"Nebojím se, když jste se mnou. Nevím, co bych si bez vás počala."

"Máte mě trochu ráda, baby?"

"Mám vás moc ráda, Neale."

Znovu ji objal. "Myslím, že se mi moc líbíte. Jako žádná jiná."

Přisedla ještě blíž. "Řekněte mi jak," zašeptala.

"Nejsem v tomhle žádnéj Cicero. Já... vždyť víte, co myslím."

"Chci to od vás slyšet."

Zalupal po dechu. "Dobrá. Miluju vás, děťátko."

"Nemilujete tedy lady Jane?"

"Cože?" vybuchl. "Kdo vám tohle vtouk do hlavy?"

"On to říkal," vysvětlila Anette. "Tvrdil, že ji milujete. A ona vás."

"Ten mizera! Copak by se žena anglickýho lorda mohla do mě zabouchnout? To je k smíchu!"

"Ale vy byste mohl," zapochybovala. "Vy byste se mohl ,zabouchnout!'"

"Nikdy, dítě. Dokud ste tu vy!"

Objala ho a přivinula k sobě. "Miluji vás, Neale," zašeptala, než se jejich rty setkaly.

Noc a celý svět patřily teď jen jim. Neviděli toho, kdo je mlčky pozoroval. Zůstala s ním, dokud nevzbudil Sborova.

Tábor tvrdě spal, když Tibbs končil hlídku a znovu vzbudil Browna. Ve čtyři hodiny měla Browna vystřídat Anette.

Američan váhal. Ale protože dal slovo, vzbudil ji. Tentokrát s nebývalou ohleduplností.

"Jsou štyry a všecko je O. K.," zašeptal. Políbil ji. "A teď je to ještě lepší."

Vstala, usmívajíc se. "Jdi si lehnout," řekla. "Já budu držet stráž."

"Chvilí si k tobě sednu," navrhl.

"Ne, tak jsme se nedomluvili," smála se. "Chci hlídat sama. Aspoň budu mít pocit, že jsem k něčemu. Jdi spát."

Táborem zavládlo ticho. Ticho, které jako první přerušila Jane. Bylo již světlo. Vstala a rozhlédla se. Nikdo nehlídal.

Kníže, který byl na řadě, tvrdě spal.

"Hej, vy spáči!" zvolala. "Vstávat!"

Brown protřel ospalé oči a obhlédl tábor. Viděl, jak se kníže právě probouzí.

"Myslel sem, že Jeho blahorodi je na stráži," utrousil. "Vy ste to vzala za něj?"

"Když jsem se probudila, nehlídal nikdo," opáčila Jane. "A kde je Anette?"

Brown vyskočil na nohy. "Anette!!!" vykřikl. Nedostalo se mu však žádné odpovědi. Anette byla pryč!

Kus papíru

Nadešlo ráno, a kdyby byl Nkima člověkem, řekl by, že v noci téměř nezamhouřil oka. Když se probudil z lehké dřímoty, byl rozmrzlý a vyplašený. Měl pocit, že noc neměla konce. Už večer litoval, že nezůstal s Tarzanem. Rozhodl se, že za úsvitu se vrátí do tábora. Sotva však nastal den a světlo zahnal temnotu, včerejší předsevzetí se z jeho malé hlavy rázem vytratilo a jediné, na co myslel, byla opičí samička.

Znovu se společně vydali pralesem poskakující z větve na větev. Nkima byl šfasten. Zase svítlo slunce. Nedovedl si představit, že opět nastane noc, chladná a děsivá. Putovali stále dál na západ. Nkima třímál v tlapce hůlku, vetknutou do pomačkané obálky. Ani v noci nespustil vzácnou relikvii z očí.

Samička, jež se stala Nkimovi družkou k veselým hrátkám, byla škodolibá a závistivá. Celou dobu dychtivě hleděla na Nkimovu trofej, ale když se jí jednou pokusila zmocnit, její majitel rázně zakročil. Přesto se myšlenky získat ji nevzdala. Čím víc ji měla na očích, tím víc ji chtěla.

Nkima nesl hůlku s obálkou nad hlavou. Samička jej následovala a v jedné nestřežené chvíli využila příležitosti. Skočila na vyšší větev a natáhla se po obálce. Byla zklamaná, neboť hůlku se jí chytit nepodařilo. Ale lepší jedna hračka než žádná! Ledva dosáhla svého, rozběhla se větvořím, jak nejrychleji dovedla.

Nkima brzy zjistil, že byl oloupen, a zmocnil se ho hněv a spravedlivé rozhořčení. Pustil se za samičkou, ale té strachy jako by narostla křídla. Vždy byla o krok napřed, a tak se mu postupně počala vzdalovat. Nakonec se Nkima přestal

zlobit a dostal strach, že spolu s obálkou ztratí i svou družku. Leč nestalo se. Dostihl ji, právě když seděla na rozeklané větvi a cosi pojídala. Jakmile byl u ní, počal se shánět po obálce. Byla pryč. Nkima chtěl samičku potrestat, ale zároveň i obejmout. Zeptal se na obálku. Samozřejmě že pro něco takového neměl jméno. Ale ona porozuměla. Zdálo se, že ji cestou ve strachu zahodila.

Nkima se vydal zpátky, snaže se vzácnou relikvií najít, ale pak ho zaujala jakási housenka a rázem na obálku zapomněl. Přímou pod stromy, kudy putoval, tekla říčka. Řeky vždy Nkimu přitahovaly - lákalo jej vydat se po proudu a zjistit, kam se ubírá. A učinil tak i tentokrát.

Náhle postřehl cosi, co jej přimělo zastavit. Na nevelké mýtině na břehu řeky stál lidský příbytek. Nkima se domníval, že kolem musí být nějaký Gomangani. Byl obezřelý, ale zároveň velmi zvědavý. Rozhlížel se po palouku a naslouchal.

Obydlí se zdálo opuštěné. Nakonec sebral odvalu, seskočil na zem a počal prohledávat okolí. Tiše se plížil ke vchodu do přístřešku. Opatrně nahlédl dovnitř a pak vstoupil.

Nikdo tu nebyl. Na zemi stálo několik zavazadel. Prozkoumal je, pátraje po něčem, co by si přivlastnil. A pak jeho pozornost upoutal kus papíru, připevněný ke stěně dřevěným kolíkem. Hned po něm skočil a zmocnil se ho, očividně spokojen. Pak vyrazil z příbytku s novou trofejí v tlapce a vyšplhal na vrcholek nejbližšího stromu. Samička ho tiše následovala. Najednou si vzpomněl na vysokého Gomangani, který přinesl podobnou věc Tarzanovi. Rozhodl se, že učiní totéž. Cítil se teď velmi důležitý a jen litoval, že nemá na hlavě bílý chochol jako Tarzanův posel.

Zcela opanován novou myšlenkou, zamířil zpátky k táboru, kde opustil svého pána a jeho Wazirie. Bylo pozdě odpoledne, když dorazil na místo. Sotva zjistil, že jeho přátelé jsou pryč, srdce se mu rozbušilo. Byl velmi smutný a vyplašený, jakkoli bylo dosud světlo.

Stromovým právě probíhala smečka opiček, k níž patřila jeho družka. S vřeštěním a pískotem se k němu řítily několik samců. Nkimu na okamžik napadlo, že by měl zůstat a o svou společnici bojovat. Ale samec v čele smečky byl starý a silný. Cenil zuby a vydával pronikavé skřeky. Nkima dostal strach. Věděl, že musí utéci, a to co nejrychleji. Jeho družka se k němu tiskla, bránila mu v pohybu. Také ona byla velmi vyděšená.

Starý opičák se blížil. A tehdy Nkima provedl něco ošklivého. Vytrhl se z opiččina objetí, a když se ho znovu chytla, udeřil ji do čenichu, až konečně povolila. A pak se dal na útěk, třímaje v tlapce kolík s útržkem papíru, vlajícím ve větru jako monstrance.

Několik samců se ho chvíli snažilo dosáhnout, leč marně. Nkima neumdléval. Prchal, co mu síly stačily, nepřestávaje pronikavě pištět. Nakonec ho zmohla únava, zastavil se a naslouchal. Stále za sebou slyšel křik starého opičáka. Nikdo tu však nebyl a kolem panovalo ticho. Náhle Nkimu napadlo se vrátit. Dokonce se počal sám před sebou naparovat, jako kdyby přemohl gorilu. Jak rád by se teď pochlubil své družce! Což tak nečiní i mnozí muži? A Nkima byl pouhou opicí.

Konečně našel stezku, po níž se ubírali jeho přátelé. Věděl, jakým směrem putují. Seskočil na zem a důkladně ji očichal. Netrvalo dlouho a zachytil důvěrně známý pach. To mu dodalo síly vydat se znovu na cestu. Strach z blížící se noci jej hnál stále kupředu. A když se setmělo, uchýlil se na samý vrchol jednoho z pralesních velikánů, kam za ním Sheeta nemohl.

Vášeň a nenávist

Zjištění, že Anette zmizela, způsobilo mezi ostatními členy výpravy hotový šok. "Co se jí jen mohlo stát?" nechápala Jane. "Vím, že sama by se do džungle nepustila. Příliš se jí bála."

Brown učinil několik kroků směrem ke knížeti. V očích měl hněv. Cítil, že by byl schopen zabít.

"Vy víte, kde je, mizero!" zvolal. "Co ste s ní udělal?!"

Sborov instinktivně zvedl ruce k sebeobraně. "Nic o ní nevím," dušoval se. "Spal jsem."

"Lžete!!!" mýnil Brown, nepřestávaje se přibližovat.

"Nechtě mě na pokoji!" bránil se Sborov. "Jane, zadržte ho! Nebo mě zabije!"

"Máte pravdu, zabiju vás!" zavrčel Brown.

Sborov se otočil a dal se na útěk. Brown vyrazil za ním a po několika skocích jej dostihl, uchopiv ho za rameno. Sborov zaujal obranný postoj. Jako krysa, zahnaná do kouta. Počal kolem sebe bít rukama, Brown jej však srazil k zemi a sevřel kolem krku.

"Kde je?!" opakoval.

"Nevím," hájil se kníže. "Bůh je mi svědkem, že nevím, kde je."

"Ať víte, nebo ne, nezasloužíte nic jiného, než abych vám zakroužil krkem!"

Stisk jeho prstů kolem Sborovova krku sílil. Kníže se zoufale snažil vyprostit. Vše bylo dílem několika okamžiků.

Jane zůstávala ve stěhu. Uvědomovala si vážnost situace i Brownovo odhodlání s knížetem skoncovat. Popadla oštěp a rozběhla se k nim.

"Zadržte, Browne," řekla. "Nechte ho."

"Ne. Dostane, co mu patří," opáčil Brown. "I kdybych za to měl viset!"

Jane napřáhla oštěp. "Pusťte ho, Browne," vyzvala Američana. "Nebo budu muset použít zbraň."

"Chcete mě zabít, lady?" divil se pilot.

"Nechci vás zabít, Browne," ujistila jej Jane. "Chci jen, abyste si uvědomil neuváženost svého jednání. Udělal byste hroznou hloupost, Browne. Nemáte žádný důkaz o Sborovově vině. Nepokusili jsme se Anette hledat. Nejdřív se vydáme směrem, kudy zřejmě opustila tábor, ať už sama, nebo s někým. A podle stop zjistíme, jestli tak učinila dobrovolně, nebo násilím."

Brown uvolnil sevření a vstal.

"Asi máte pravdu, lady," přiznal. "Jako vždycky. Ale co Anette? To, co mi včera řekla o tomhle mizerovi, mě dohnalo k vzteku."

"Co vám řekla?"

"Chtěl na ní vymámit ten kus rukávu. Vyhrožoval jí, že ji zabije, jestli to někomu řekne. Nebyl to had, kdo ji včera vylekal. Byl to on. Hrozně se ho bála, lady."

Kníže zvolna nabíral dechu. Celý se třásl hrůzou.

"Je to pravda, Alexeji?" zeptala se Jane.

"Ne," dušoval se kníže. "Chtěl jsem tu látku, abych se přesvědčil, je-li opravdu z mého obleku. Vykřikla schválně. Udělala to z nenávisti."

"Nechme toho," zasáhla Jane. "Takhle se nikam nedostaneme. Počkejte tady, půjdu se podívat po nějaké stopě. Kdybychom šli všichni, mohli bychom otisky zahladit."

Zvolna obešla tábořiště, pečlivě prohlížeje porost.

"Tady jsou," řekla náhle. "Odešla tudy, a byla sama."

Vydala se po nich hlouběji do pralesa. "A tady končí," upozornila. "Přímo pod stromem. Žádný náznak souboje. Šla velmi pomalu. Jiné stopy než její tu nejsou. Celé je to velmi podivné."

Chvilí pátrala v porostu a pak vzhledla do větví. V příští chvíli vyšplhala do koruny.

Brown přiběhl a pod stromem se zastavil. "Našla ste něco, lady?"

"Existuje jediné vysvětlení," odvětila Jane. "Lidé se neztrácejí jen tak. Anette odešla z tábora a dorazila až sem. A pak mohla pokračovat jedinou cestou - tudy, kde jsem teď já."

"Nedokázala by vylézt nahoru jako vy," protestoval Brown.

"Nevylezla," souhlasila Jane. "Někdo ji sem vytáhl."

"Vytáhl? Jak to myslíte, lady?" Brownův hlas se chvěl vzrušením.

"Mohl to být had, smím-li něco říci," vmísil se Tibbs, který zatím došel až k nim. "Mohl ji ovinout a vytáhnout nahoru."

"To by křičela," namítl Brown. "Slyšeli jsme ji."

"Had očaruje svou obětí, takže je úplně bezmocná," dodal Tibbs.

"To je nesmysl, Tibbsi," potřásla hlavou Jane. "Nevěřím, že by had dokázal něco podobného. Ne, to nebyl had, kdo ji vytáhl na strom. Musel to být člověk. Čekal tu dlouho. A jestli to nebyl člověk, pak někdo jemu podobný."

"Jak to víte?" ptal se Brown.

"Vím, kde na téhle větvi seděl," ujistila jej Jane. "Kůra je v těch místech trochu sedřená. Musel setrvat ve stejné pozici velmi dlouho. A tady jsou nožem odříznuty větvičky, aby viděl do tábora. Ať to byl kdokoli, seděl tady a pozoroval nás."

Sborov se obrátil na Tibbse. "Říkám vám, že s tím nemám nic společného."

"Nemůžu to pochopit," pravil Brown. "Kdyby byla vyděšená, volala by o pomoc. Někdo z nás by ji určitě slyšel!"

"Nevím," pokrčil rameny komorník. "Ale jednou jsem už něco podobného viděl. Můj pán měl zámek na východním pobřeží v Lincolnu. Bylo to odlehlé místo. Jezdili jsme tam jednou do roka na šest týdnů. Naposledy se však přihodilo něco podivného. Víckrát se do toho domu nevrátím..." odmlčel se.

"Vévodkyně byla jedné noci zavražděna. Bylo to strašné. Ale to, co se stalo o tři dny později, bylo ještě strašnější.

Vévodkyně měla služebnou, jež jí byla velmi oddána. Tři dny poté, co došlo k vraždě, zmizela. Jako by se po ní zem slehla. Lidé z okolí říkali, že se pro ni vévodkyně vrátila. Prý se něco podobného stalo na zámku vévody z Doninghamu. Myslel jsem..."

"Proboha, zadržte!" okřikl jej Brown. "Nebo z vás zcvoknem."

"Hrůza," zamumlal kníže.

"Ať tak či onak, určitě to nebyl duch," připojila se Jane. Seskočila na zem a položila pilotovi ruku na rameno.

"Je mi to líto, Browne," řekla. "Vím, že jste ji měl velmi rád. Obávám se, že nemůžeme nic dělat. Jen se pokusit najít nějaké civilizované místo a podat o tom zprávu. Jistě bude zahájeno pátrání."

"To už může být pozdě," mínil Brown. "Bojím se, že už teď je pozdě. Byla taková milá! Moc toho nesnesla. Možná že už je mrtvá."

Skrovně pojedli a pak se znovu vydali na cestu. Nikomu nebylo do řeči. Na všechny dopadla tíže posledních událostí.

Zlá předtucha, obavy a nedůvěra - to vše svazovalo jejich mysl i krok. A nad hlavami se jim vznášel příznak

bezejmenného únosce, který odvedl nebohou Anette neznámo kam.

Brown trpěl víc než ostatní. Byl tak otupělý, že dokonce zapomněl na nenávist vůči knížeti. Prostě toho muže přehlížel, jako by vůbec neexistoval.

Jane kráčela na konci karavany. Její chuze byla pevná a odhodlaná. Zato Sborov, který šel před ní, doslova vrávorál. A o mnoho lépe na tom nebyl ani Tibbs.

"Jane," oslovil kníže lady Greystokovou po dlouhém mlčení. "Máte ponětí, kdo odvedl Anette?"

Jane potřásla hlavou. "Vím jen, že nevěřím na duchy a že to neudělala žádná šelma. Musel to tedy být člověk. A musel být hbitý jako opice. Mohl by to být některý z domorodců - ale ti jsou na stromech velmi neobratní. Nikdy jsem neslyšela, že by dokázali něco podobného. Ten, kdo to udělal, se vkradl do našeho tábora a unesl Anette bez jediné stopy."

"Teď už věříte, že jsem to nebyl já?" zeptal se kníže.

"Nebyl důvod věřit, že jste to byl vy," odpověděla Jane.

"Tak proč o mně pochybujete, pokud jde o Kitty?" pokračoval Sborov. "Musíte vědět, že jsem ji nezabil!"

"Nezáleží na tom, co si myslím já," namítl Jane. "Je věcí soudu, aby rozhodl."

"Váš názor má pro mě velký význam, Jane. Ani nevíte jak..."

"Netoužím po tom to vědět."

Odměřenost v jejím hlase ho dráždila. "Ale já chci, abyste to věděla," řekl. "Dosud jsem nepoznal nikoho jako vy. Jsem

do vás blázen, Jane. To jste si přece musela všimnout."

Jane pohodila hlavou. "To by stačilo," odvětila. "Naše situace je už tak dost svízelná. Nedělejte ji ještě těžší."

"Oč bude naše situace těžší, budete-li vědět, že je tu někdo, kdo vás miluje?" nedal se odbýt. "Ach, Jane! Mohl bych vás učinit velmi šťastnou!"

Vzal ji za ruku a pokusil se ji přivínout k sobě. Rychle se mu vytrhla a vytřela mu políček do tváře. V té chvíli změnil tón. Byl brunátný zlostí.

"Já vás naučím, vy..."

"Co že uděláte?!" ozvalo se pár kroků před nimi. Byl to Brown, který se otočil a zamířil k nim, doprovázen Tibbsem. V pravé ruce třímал sekeru. Sborov se lekl a ustoupil.

"Skoncuju s váma jednou provždy!" oznámil Brown.

Jane mu zastoupila cestu. "Ne, Browne," zadržela jej. "Nemůžeme brát zákon do svých rukou, jakkoli bychom to rádi udělali."

"Dokud ten bastard žije, nejste v bezpečí."

"Umím se o sebe postarat," ujistila ho Jane. "A když to dokáží já, dokáží to i ostatní."

Brown váhal, ale nakonec se podvolil. "Dobrá," řekl. "Já si počkám." Těch několik slov znělo neochvějně, a Sborov to věděl.

Té noci se opět utábořili na břehu řeky, jež se vinula podél stezky. Sotva zastavili, Sborov s Tibbsem klesli únavou do porostu.

"Smím-li něco říci, mylady," svěřil se komorník, "soudím, že nebudu schopen další chůze. Zítra uděláte lépe, budete-li pokračovat beze mě. Obávám se, že jsem se silami u konce. Jen bych vás zdržoval."

"Vím, že to myslíte dobře, Tibbsi," pravila Jane. "Je toho na vás moc. Ale budete překvapen, jak rychle vám zesílí svaly, až uvyknou námaze. Pak to budete snášet jako kdokoli z nás."

"V to doufám, mylady, ale teď se mi zdá, že nebudu schopen jít dál."

"Žádný strachy," uklidňoval ho Brown. "Podepřu vás."

"To je od vás velmi šlechetné, pane Browne, ale..."

"Jakýpak ale," přerušil jej pilot. "Bez leckoho bysme se vobešli, ale vy to nejste, Tibbsi."

"Dojdu pro něco k jídlu," rozhodla Jane. "Slibte mi, že se nebudete pít, až budu pryč. Už jsme si toho užili dost."

"Tibbsy se s nikým nehádá," řekl Brown, "a já tu nebudu. Takže se nemusíte bát."

"Vy tu nebudete?" divila se Jane. "A kam půjdete?"

"Pudu s váma, lady."

"Není třeba. Lovím raději sama."

"Pak nezbejvá, než že nebudete lovit, protože s váma prostě pudu! Ste šéf, ale jedno vám nedovolím."

"A to?"

"Už nikdy nepudete pryč sama po tom, co se stalo Anette."

"Smím-li něco dodat, mylady, pak soudím, že pan Brown má pravdu. Něco podobného už nemůžeme připustit."

Jane pokrčila rameny. "Jak myslíte," svolila. "Ale opravdu se o sebe v džungli dokáží postarat líp než kdokoli z vás."

"Ať je to, jak chce," vpadl jí do řeči pilot, "prostě do džungle sama nepudete, a hotovo!"

"Dobrá," souhlasila Jane s úsměvem. "Vzdávám se. Pojdme tedy, Browne. Snad něco najdeme."

Tibbs s knížetem viděli, jak mizí mezi stromy. A tehdy komorník otočil hlavu ke svému sousedovi.

"Promiňte, pane," řekl. "Neměli bychom zatím postavit ohradu a nanosít dřevo?"

"Ano, to byste měl," potvrdil Sborov. "A pospěšte si, než bude tma."

"Vy mi nepomůžete, pane?"

"Ovšemže ne! Jsem velmi unaven."

"A co já? Jsem na tom stejně!" Komorník byl překvapen vlastní smělostí.

"To rozhodně ne," namítl kníže. "Neplatím vás, abyste lenošil, nýbrž abyste pracoval. Tak do toho! A nebudte drzý!"

Zdá se, že jste zapomněl, co je vaší povinností!"

Tibbs se opřel o kmen. "Jestli mi nepomůžete, pane, nebude ani ohrada, ani dřevo, než se lady Greystoková a pan Brown vrátí. Být vámi, nepopouzel bych ho. Nemá vás rád. A tady v pralese, kde nejsou ani zákony, ani policie, mu bude stačit málo, aby vás zabil."

Kníže seděl chvíli mlčky, jako by usilovně přemýšlel. Pak se ztěžka zvedl. "Pojďte, Tibbsi," zavrčel. "Pomůžu vám s tou vaší ohradou."

Slunce již téměř zapadlo, když se Jane s Brownem vrátili s malou antilopou. Zatímco Tibbs ji opékal, ostatní trpělivě čekali, až bude hotova. Při večeři nepadlo slovo. Té noci všichni brzy ulehli. Všichni, až na Tibbse, který první držel stráž.

Noc byla plná tajemných zvuků pralesa, jednou tichých, jindy pronikavých, zanikajících s ozvěnou a znovu se vracějících. Muži se střídali na hlídce. Ve čtyři hodiny ráno Tibbs vzbudil knížete. Třesa se zimou, Sborov přiložil do ohně. Pak vstal a upřeně zíral do noci. Tam, za mihotavým světlem plamenů, ukryt v temnotě, byl tajuplný svět, plný záhad a mystérií. Jeden ze žhavých jazyků olízl hranici a ozářil svým svitem kmen mohutného stromu a vzápětí i jeho rozsochatou korunu. Odevšad zněly hlasy obyvatel pralesa, jež naháněly strach a podněcovaly obrazotvornost. Sborov jako by ve tmě spatřil obrysy ženské postavy. Při té představě jej polil studený pot. Byl to přízrak zavražděné ženy. Kdesi zařvala šelma. Sborov se otřásl. Odvrátil tvář z lesa a snažil se myslet na něco jiného. Očima bloudil po postavách svých spících společníků. A pak jeho zrak padl na sekeru, jež ležela vedle Browna.

Kníže zaklel a stočil pohled na Jane. Byla opravdu půvabná! Proč jej odmítla? Vždy měl u žen štěstí. Čímsi je podmaňoval a byl si toho vědom. Nechápal, jak jej mohla Jane odvrhnout. Vínil z toho Browna, kterého nenáviděl.

Ano, to on ji proti němu popudil! Znovu pohlédl na sekeru. Ten muž by ho dokázal zabít! Již několikrát to naznačil. Dokud bude naživu, nebude on mít klid. A navíc mu stojí v cestě k Jane!

Počal neklidně přecházet sem a tam. Co chvíli spočinul pohledem na Američanovi a jeho zbrani. Došel k Tibbsovi, zastavil se a naslouchal. Komorník tvrdě spal. A spali i Brown a lady Jane.

Kdyby tak byl Brown mrtev! Ta myšlenka se mu neustále vracela, nedopřávajíc mu klidu. Kdyby tak byl Brown mrtev! Konečně učinil nezvratné rozhodnutí. Zamířil rovnou ke spícímu Američanovi. Pár kroků před ním poklekl na kolena.

Chvilí tak setrval, mlčky a bez hnutí. A pak se počal zvolna plížit k sekeře.

Brown se náhle otočil na bok. V knížeťi by se v tom okamžiku krve nedořezal. Pilot však jen zhluboka vydechl a znovu upadl do tvrdého spánku. Sborov uchopil sekeru. Vyřeštěným očima hleděl spícímu muži do tváře, rozhodnut v příštím zlomku vteřiny zasadit smrtící úder.

Nkimova hra

Tarzan a Waziriové dál hledali osadu Kavuru. Rozednilo se a slunce se počalo prodírat ranní mlhou. Poutníci byli skleslí, neboť osud je zavedl daleko od domova. S každým dalším dnem měli silnější pocit marnosti. Jdou vůbec správným směrem? Jen z legend, živěných obrazotvorností domorodců, bylo možno usuzovat, co vše asi potkalo Buiru, dceru náčelníka Muvira. Muži počali věřit tomu, že se ženou za pouhou chimérou. Jen odvaha a pocit sounáležitosti je vedly dál.

Byla pravda, že Tarzan potkal muže z kmene Kavuru a vysvobodil Naiku, dceru kouzelníka Gupinga. Ale ani to nerozmetalo Muvirovy pochybnosti, že to byli bílí divoši, kdo unesl jeho dceru. Proč by putovali tak daleko, aby se zmocnili právě jí, když mohli získat mnoho jiných daleko blíž?

Onoho mlhavého jitra nebyli Waziriové jedinými, kdo se cítil skličeni a zklamáni. Kdesi za nimi bloudila korunami stromů nešťastná a utmáčená malá opička. V jedné tlapce třímala kolík, na němž byl připíchnut útržek papíru. Že jí vydržel tak dlouho, bylo hotovým zázrakem, neboť něco podobného nemají opice ve zvyku.

Co však malého Nkima zaměstnávalo ještě víc, byla myšlenka, že je daleko od domova, že ztratil Tarzana a už ho nikdy neuvidí. Měl strach. Chtěl se vrátit, kudy přišel, ale pak si představil rozšklebenou tvář starého samce, kterého by dozajista potkal, a ztratil veškerou odvahu. A pak - byl tu ještě Sheeta, leopard, had Histah a zlí Gomangani. Ty všechny nechal kdesi za sebou. Co měl před sebou, nevěděl. A o čem nevěděl, toho se nebál. A tak pokračoval v cestě. Věřil, že tam, kam míří, nebudou krvežíznivé opice, divoké šelmy ani zlí lidé.

Když jej zahrálo slunce, rázem pookřál. Navíc objevil ptačí hnízdo. Vypil několik vajec a posilněn pustil se neohroženě do nových dobrodružství.

Konečně nadešla šťastná chvíle. Na stezce přímo před sebou spatřil skupinu ebenových bojovníků, vedených bílým mužem. S výkřikem nelíčené radosti vyrazil vpřed, aby byl co nejdřív na jedné z Tarzanových plecí.

"Kde se Nkima toulal?" otázal se syn divočiny. "Tarzan myslel, že ho chytil Sheeta."

"Nkima bojoval se všemi Manu v pralese," vysvětloval opičák. "Chtěli Nkima zadržet, ale Nkima škrábal, kousal a bil je holí. A pak je zahnal tam, kam Kudu, slunce, chodí spát. Tam všude byl a tohle všechno dělal. Proto byl tak dlouho pryč."

Tarzan se usmál. "Nkima je velmi statečný," pochválil svého malého chráněnce, který se mu choultl za krkem. A pak si všiml, že Nkima drží v tlapce list papíru, propíchnutý dřevěným kolíkem. Nebyl to však týž, který měl předtím. Tarzan se nemohl ubránit zvědavosti.

"Co to máš?" zeptal se. "Kde jsi k tomu přišel? To není ta věc, kterou ti dal Tarzan. Ukaž mi to!" A natáhl se po Nkimově hračce.

V té chvíli opičák zapomněl, proč se jí zmocnil. Zapomněl, že napodoboval wazirijského bojovníka, který přinesl Tarzanovi zprávu. Teď si chtěl jenom hrát. A tak když mu Tarzan chtěl papír vzít, považoval to za výzvu k nové hře. Seskočil synu divočiny z ramene a počal mávat svým pokladem nad hlavou. Tarzan na něho volal, aby se vrátil. Ale Nkima myslel jen na šprýmování. Vyšplhal na strom, štěbetal a povykoval, a nakonec vyzval Tarzana, aby ho chytil. Kdyby pán džungle věděl, co je na papíře napsáno, jistě by postupoval rozhodněji. Často právě na podobných maličkostech závisí osudy či životy lidí.

Když Nkima zjistil, že Tarzan nejví o hru zájem, ztratil i on chuť pokračovat a vrátil se mu na rameno. Leč Osud znovu zasáhl. Tentokrát přivedl opičákovi do cesty malé ptáče, zkoušející poprvé vzlétnout. Nkima si ho všiml a rázem zapomněl na vše ostatní. Sotva ptáče usedlo na větev, tiše se k němu plížil. Chňapl po něm, ale ptáče popolétlo o kus dál. Znovu a znovu Nkima opakoval svůj pokus mládě lapit. A dokud bylo na dohled, neustával. Nakonec kořist kamsi zmizela a bylo po zábavě. Ještě chvíli pokračoval Nkima v cestě týž směrem. Pak ale pohledem zavadil o útržek papíru a v ten moment si vzpomněl na Tarzana. Zároveň si uvědomil, že je zase sám. Musí se vrátit! Leč dříve než se vydal na zpáteční cestu, opět ho cosi zaujalo. Byl to lidský hlas.

Nkima byl od přírody zvědavý. A od Tarzana se naučil zkoumat vše, co bylo nové a zajímavé. Nebylo tedy divu, že se okamžitě vydal větvořím za zvukem, který ho vyrušil. Z výšky shlížel dolů na dva Tarmangani - muže a ženu. Byl rád, že je v bezpečí, neboť muž vypadal hrozně. Nkima dosud nikoho takového neviděl. Muž byl vysoký a urostlý, s divokým výrazem ve tváři, umocněným ještě jehlicí ze slonové kosti v nose, chocholem ptačích per ve vlasech a spoustou náušnic a náhrdelníků z lidských kostí. Kolem pasu měl bederní roušku z gorilí kůže a na zápěstích a kotnících byl ověšen masivními náramky. Vyzbrojen byl liánovým provazcem, dýkou a kopím.

Takového Tarmangani bylo lépe nepotkat! Naháněl hrůzu. Jeho společnice byla pravým opakem. Drobné postavy, půvabná, bez jakýchkoli ozdob. Nkima mohl sotva tušit, že tou ženou je francouzská dívka Anette a mužem bojovník z kmene Kavuru. Ale i kdyby to věděl, bylo by mu to lhostejné. Tím, co jej k oběma poutalo, byla pouhá zvědavost. A ta stále rostla. Proto postupoval tiše za nimi. Snad si v té chvíli představoval, jak se ho ti dva Tarmangani bojí. Jak na ně skočí a zažene je na útěk. On, kterého se v džungli nikdo nebál a kterému dokázalo uniknout i malé, bezbranné ptáče!

Cítil se silný a nebezpečný. I mnozí lidé se tak chovají. I oni si rádi hrají na nebojsy a siláky.

Zcela ztratil pojem o čase. Ostatně, nikdy si jej příliš neuvědomoval ani se o něj nestaral. Blížila se noc. A jen tma byla pro něho důkazem, že cosi jako čas existuje.

Muž a žena, jimž byl na stopě, vyšli z lesa na otevřené prostranství pod vysokou horou. Od lesa k hoře nebylo daleko. Někdo snadno přehlédl celou mýtinu, protkanou četnými rozsedlinami a posetou mohutnými valouny. Tekla tudy bystřina, valíc se zpod kolové palisády přilehlé osady. Muž a žena kráčeli k vesnici, Někdo za nimi nešel. Hra je hra. A každá má svá pravidla a svůj konec.

Viděl, jak se otevírá brána a muž a žena vstupují dovnitř. Tehdy si uvědomil, že se stmívá. Cítil se osamělý a dostal strach. Vzpomněl si na Tarzana a na bezpečný úkryt na jeho ramenou. Vyskočil na strom a zamířil zpátky, třímaje dosud v tlapce štěpinu s lístkem papíru.

Poslední dva

Tibbs znenadání procitl z tvrdého spánku, a když otevřel oči, spatřil Sborova, jak klečí nad Brownem s napřaženou sekerou. Výkřikl a vyskočil na nohy. Sborov na okamžik váhal, měře komorníka tázavým pohledem. A právě onen okamžik zachránil Brownovi život. Tibbsův výkřik ho probudil. Lekl se a instinktivně sebou mrštil stranou.

Sborov udeřil, ale ostří sekery o vlasek minulo cíl a zarylo se do země. Na Tibbsovo varování vstala také Jane. Sborov uchopil vražednou zbraň a dal se na útěk do pralesa. Brown se rozběhl za ním, ale Jane ho zadržela.

"Nechte ho," řekla. "Jaký by mělo smysl ho pronásledovat? Zpátky se už neodváží. Když se za ním pustíte, někde si na vás počíhá a zabije vás. Nemůžeme si dovolit takhle hazardovat!"

Brown se vrátil zpátky. "Nerad ho pouštím. Ale máte pravdu. Moh by se někde schovat a napadnout mě z týhle zatracené houštiny." Pohodil hlavou. "Ale stejně ho nerad nechávám jít. Měl by dostat, co zaslouží."

"Dostane," prorokovala Jane. "I když zůstane sám."

"Smím-li něco říci, madam, zaslouží trest," poznamenal komorník.

"Máte pravdu, Tibbsi," souhlasila Jane. "Všichni to víme. Neudělal pro nás mnoho dobrého."

"Mnoho dobrého?!" vybuchl Brown. "Neudělal nic dobrého! Jen samý potíže. Nebudu smutnej, když už ho neuvidím. Kníže!!!" Z jeho hlasu zněla ironie. "Jestli sou všichni jako von, nezasloužej nic jinýho než poslat na lidupráznej ostrov!"

Jane se usmála. "Nejsou všichni takoví, Browne," řekla. "Kněžna Sborovová vlastně ani nebyla kněžnou. Neměla víc než titul, stejně bezvýznamný jako hodnost korvetního kapitána na poušti."

Brown obnažil dvě řady bílých zubů. "V Americe sou tyhle hoši v kursu," dodal. "Americký ženský sou hloupý, protože se vo ně můžou potřhat."

Jane se dala do smíchu. "I já jsem Američanka, Browne."

Brown zčervenal. "Proboha, to sem nevěděl. Vodpusťte, lady."

"Netřeba se omlouvat. Máte pravdu. Některé Američanky jsou opravdu takové. Jde jim jen o postavení. Ale není to tak zlé, jak se zdá. I někteří Američané si kupují tituly. Často bývají stejně falešné jako ti, kdo je nosí."

"Kdysi sem čet knížku, kterou napsal nějaký francouzský hrabě, co si vzal dceru americkýho železničního magnáta. Dělal si legraci z jejich honby za prachama. A přitom nehrabal o nic míň než oni. Chlubil se, že si koupil titul za jejich peníze. A vedle toho mluvil o svém šlechtickém rodu, který sahá až bůhvíkam. Lidi jako von sou mi vodporný."

"Stále víc souhlasím se svým manželem, který hodnotí zvířata výš než některé lidi."

Brown zavrtěl hlavou. "Nemám vo lidech valný mínění," řekl. "Ale kdyby váš muž byl v naší kůži, myslím, že by se rád dostal z džungle někam, kde sou lidi, a ne zvířata."

"Neznáte mého manžela."

"Dobrá. Možná že by byl radši tady než ve starým dobrým Chicagu. Ale já teda ne."

"Bude lepší, pokusíme-li se odtud dostat," souhlasila Jane. "Nic nás tu nedrží."

"Máte úplnou pravdu, mylady, smím-li se vyjádřit," vmísil se Tibbs se svou oblíbenou replikou.

"Sem pro to tu sbalit," řekl Brown. "Možná, možná že..."

"Že co?" zeptala se Jane.

"Myslím na Anette. Ví, že není naděje ji najít, ale nějak se tý myšlenky nemůžu zbavit."

"Všichni doufáme, Browne. Ale obávám se, že je to to jediné, co můžeme udělat."

Když se znovu vydali na cestu, neušli pozornosti dvou ostrážitých očí, které je pozorovaly zpoza hustého listoví nedalekého stromu. A zvláště pak Jane byla sledována velmi bedlivě.

Brown kráčel v čele, snaže se volit tempo, aby mu Tibbs stačil. Věděl, že s Jane si starosti dělat nemusí. Obdivoval její sílu, vytrvalost a pevné nervy. Vůbec nebyla anglickou šlechticnou, jak si ji představoval. Vždy si myslel, že ženy jejího typu jsou zhýčkaná a bezmocná stvoření. Nikdy by nevěřil, že se na ni dokáže dívat jako na spolehlivého vůdce výpravy. Snad by to v jiném případě bylo neobvyklé, ale tady mu to připadalo přirozené a samozřejmé. Nepoznal dosud jediného muže, k němuž by měl takovou důvěru a úctu, jako k této štíhlé, půvabné ženě.

Za Brownem vykračoval Tibbs. Noční odpočinek mu dodal nových sil. Tělo počalo zvolna přivykat únavě. Od rána si počínal jako zkušený veterán.

"Příjemný den, mylady," poznamenal, "smím-li něco říci. Teď už snad bude vše v pořádku."

"Také doufám, Tibbsi. To nejhorší, zdá se, máme za sebou. Kdybychom věděli, kde jsme, všechno by bylo snazší."

Došli bychom k nějaké vesnici, kde žijí přátelští domorodci. Požádali bychom o průvodce. To mě nejvíc trápí.

Kdybychom alespoň něco věděli."

"Vévoda z Doninghamu říkával, že o čem nevíme, to nám neublíží, mylady," mudroval Tibbs.

"Ale také nepomůže," smála se Jane.

"Asi to bylo tím, že nikdy nebloudil po Africe," pokračoval sluha. "A neměl ani představu, jak je obrovská."

"Ne tak, aby z ní nebyla cesta ven."

"Ale sám je člověk ztracen, mylady. Třeba kníže. Určitě mu není do smíchu. Zůstal sám se svými myšlenkami."

"A to ještě s hroznými myšlenkami, Tibbsi. Mrazí mě při pomyslení, co se mu teď honí hlavou. Ale o něho strach nemám. Bojím se o ubohou Anette."

Tibbs mlčel. Také on myslel na francouzskou dívku.

Putuje korunami stromů, byl jim v patách neúnavný pronásledovatel. Tu a tam zabloudil pohledem na štíhlou postavu mladé ženy. Jako by právě kvůli ní vážil cestu.

S přibývajícím rokem rostla Tibbsova únava. Krok mu ztěžkl a počal zaostávat. Mlčel. Byl příliš unaven, aby mohl mluvit. Klopýtal a vrávoral. Svaly měl ztuhlé a necítil nohy. Toliko silou vůle se plahočil vpřed. Zdálo se mu, že se Brown nikdy nezastaví. Ten člověk je snad ze železa! Jeho nohy připomínaly stroje. Jako by k němu ani nepatřily. Moci se tak posadit! Což si Brown hodlá odpočinout až na rovníku?

Konečně Američan vyslyšel jeho přání.

"Tohle místo se zdá dobré," řekl. "Unaveně, Tibbsi?"

Angličan se svezl do porostu. "Unaven," potvrdil. "Pane Browne, v celém oxfordském slovníku není výraz pro mou únavu!"

Brown se dal do smíchu. "Taky nejsem dvakrát čipernej," přiznal. "Vsadím se, že nejvíc sil má lady. Kde vůbec je?"

Tibbs se rozhlédl po stezce. "Byla těsně za mnou. Určitě tu bude za okamžik."

"Neměla by zůstat pozadu," zlobil se Američan. Bylo zřejmé, že o ni má strach. A pak nahlas zavolal: "Hej! Lady Greystoková!"

Žádná odpověď. Oba muži zírali do džungle. Tibbs se těžce zvedl na nohy. Brown znovu zavolal. Všude kolem bylo ticho. Pilot pohlédl na Tibbse. Ve tváři měl hluboké znepokojení. Ale ne o sebe. Rozběhl se zpátky stezkou. Tibbs se ploužil za ním. Američan se několikrát zastavil a vykřikl, ale vše nadarmo. Pokračovali v pátrání, dokud je nezastihla tma. Tibbs byl velmi vyčerpán. A tentokrát i Brown byl na pokraji sil. Oba svorně klesli do trávy.

"Nemá to smysl," soudil Američan. "Je pryč. Jako Anette. Proč mě ho nenechala zabít? Měl sem to udělat!"

"Myslíte, že to byl kníže?"

"Samozřejmě že to byl ten špinavej mizera! Ale co teď s tím?! Je to moje vina. Neměl sem si nechat radit ženskou! Je skvělá, ale když de vo něco podobného, sou všechny stejné. Sou příliš útlocitné. Měl sem ho zabít hned. Mohli sme tu mít lady Greystokovou i Anette!"

"Není to vaše chyba, pane Browne," oponoval komorník. "Udělal jste, co by udělal každý muž. Slíbili jsme lady Greystokové, že neučiníme nic proti její vůli. A ona rozhodla, abyste ho nezabíjeli. Ale mohu-li vyjádřit svůj názor, ten darebák měl být opravdu dávno mrtev."

Potemnělým pralesem se rozlehl řev lva a připomněl oběma mužům, že se blíží noc a s ní i mnohá nebezpečí. Brown zavrčel.

"Kdybych aspoň věděl, kde ji hledat! A že je naživu! Snad ji ten bastard nezabil!"

"Nemyslíte si, že by to dokázal, že ne?" opáčil Tibbs. Bylo přece něco jiného zabít služku a dámu se šlechtickým titulem! Něco takového si Tibbs prostě neuměl představit. Bylo to dědictví po předcích, sloužících po staletí, i důsledek toho, že sám strávil celý život v livreji.

"Ne, nevěřím, že ji zabil. Určitě by se mu ubránila. Ale měl dobrý důvod zabít ubohou Anette. Jestli ji objevil, určitě to udělal. Kdyby se mi tak dostal do rukou! Zjeví se vydáme zpátky a budeme ho hledat. Je už asi nenajdeme, ale snad aspoň najdeme jeho. Bude to malý zadostiučinění, ale lepší než nic. Co vy na to, Tibbsi? Pomůžete mi?"

"Nikdy jsem nebyl přítelem násilí," odpověděl Tibbs. "Ale musím říci, že v tomhle případě rád učiním výjimku."

Nemyslím ale, že bychom se měli vracet. Spíš bychom měli jít dál, jak radila mylady, a požádat o pomoc někoho, kdo to tu zná."

"Asi jo," souhlasil Brown. "V týhle pustině bysme nenašli Empire State Building, natož dvě ztracené ženské."

Kdesi znovu zařval lev. Tentokrát o poznání blíž.

"Radši vylezem na strom a počkáme tam. Myslím, že spát na zemi není moc zdravý," mnil Američan.

"Otec říkával, že je to velmi nezdravé," potvrdil Tibbs. "Působí to revmatismus."

"Takže vzhůru na strom!" opakoval Brown. "Nestojím o revma."

Se lvem v patách

Nkima prožil krutou noc. Sheeta, leopard, se plížil porostem, slídě po kořisti. Nkima se přitiskl k větvi. Byla mu zima a měl hrozný strach. Konečně se rozednilo a děsivá temnota byla ta tam. Tehdy si opičák dodal odvahy a vydal se znovu na cestu za Tarzanem a jeho Wazirii. Neušel daleko, když zaslechl lidské hlasy. Srdce se mu rozbušilo a hned vyrazil oním směrem. Tolik se těšil na shledání s Tarzanem, že ani na okamžik nepochyboval, že hlasy, které slyší, patří právě jemu a jeho přátelům. A skutečně - bylo tomu tak.

S vřeštěním a pískotem seskočil ze stromu rovnou na jedno z rozložitých Tarzanových ramen. Jednou tlapkou objal svého pána kolem krku, druhou mu nastavil útržek papíru přímo před obličej. Jediný pohled stačil synu divočiny, aby zjistil, o čem se jedná. Nemohl tomu uvěřit. Nkima měl celou dobu u sebe zprávu od Jane! Rukopis o tom vypovídal zcela jasně.

Než mohl opičák cokoli udělat, vytrhl mu Tarzan papír z tlapky. I když Nkima hlasitě protestoval, musel se bez něj obejít. Waziriové vše sledovali nechápavými pohledy.

"Kde jsi k tomu přišel, Nkimo?" zeptal se syn divočiny svého malého chráněnce. "Kdo ti to dal?"

Nkima přestal láteřit a sraštil husté brvy. Jak k tomu přišel? Nedokázal si vzpomenout. Od té doby se udála spousta věcí. Jeho paměť se podobala dlouhé, prázdné chodbě. A ona událost nejasnému bodu na jejím konci.

"Něco se děje, Bwana?" zeptal se Muviro. "Nkima ti přinesl zlé zprávy?"

"Je to vzkaz od lady Greystokové. S přáteli ztroskotali v letadle. Někde bloudí bez zásob a zbraní."
Pak se Tarzan znovu obrátil ke Nkimovi. "Kdo ti to dal?" opakoval otázku. "Byl to Tarmangani?"
Nkima se zamyslel. "Nebyl to Tarmangani," oznámil.
"Gomangani?"
"Nebyl to Gomangani."
"Tak kdo to byl?"
Konečně si opičák vzpomněl. "Nikdo to Nkimovi nedal. Nkima to našel v doupěti."
"Co říká, Bwana?" ptal se Muviro.
"Říká, že to našel v doupěti," vysvětlil Tarzan. "V jeho řeči to znamená lidský příbytek, ptačí hnízdo či zvířecí noru."
Obrátil se na opičáka. "Kdo stavěl doupě, ve kterém jsi to našel?"
"Tarmangani. Gomangani taková nestavějí."
"Kde je to? Zkus si vzpomenout. Musíš mě tam zavést."
Nkima máchl tlapkou směrem na západ.
"Veď Tarzana k doupěti!" vyzval ho syn divočiny.
Nkima rázem ožil. Cítil se velmi důležitý. Seskočil na zem a zatahal svého pána za nohu.
"Pojď za Nkimou!" zavelel.
"Pokračujte dál na sever, dokud nenajdete osadu Kavuru," řekl Tarzan Muvirovi. "Budou-li se chovat nepřátelsky, počkejte na mě. Jestli naleznete Buiru, dejte mi vědět. Rozuměls?"
"Ano, Bwana."

"Půjdu teď s Nkimou hledat lady Greystokovou," uzavřel Tarzan.
Nkima vedl svého pána notnou oklikou. Příliš se toho událo, aby si pamatoval nejkratší cestu. Na jednom místě se zastavil a sdělil Tarzanovi, že tu viděl podivného Tarmangani s jeho družkou. Tarzana napadlo, že by to mohla být Jane. V té chvíli se pátrání po přístřešku zdálo zbytečné. Půjde rovnou po stopě muže a ženy!
Leč Nkima mu nedokázal vysvětlit, kterým směrem putovali. Jejich pach se dávno vytratil. Nakonec nezbylo než začít hledat v místech, kam měl původně namířeno.
Vyžadovalo nekonečnou trpělivost oživit Nkimovi paměť a přimět ho, aby se soustředil. Leč šelmy jsou většinou trpělivé a Tarzan nebyl výjimkou. Nakonec bylo jeho úsilí odměněno a oba konečně stanuli před táborem trosečníků. Tady se pán džungle přesvědčil, že Jane byla skutečně členem výpravy, a zároveň objevil cestu, jíž se trosečníci vydali na východ. Teď již nepotřeboval, aby ho Nkima vedl. S novou nadějí se pustil do neznámých končin, které pohltily jeho milovanou Jane.

Odplata málokdy přichází okamžitě. Leč kníže Sborov počal velmi záhy sklízet, co zasel. A jeho trest nebyl o nic krutější než smrt. Sborov byl zbábělec. Sotva se ocitl sám uprostřed džungle, propadl bezuzdnému strachu. Báł se šelem a báł se noci. Ale ještě víc se báł Browna. Jakkoli by se rád vrátil k ostatním, vědomí, že by ho Američan zabil, jej odsoudilo k strašlivé samotě. Nezbývalo než putovat dál a najít spřátelené domorodce. Zamířil na západ, doufaje, že dorazí k bělošským osadám Belgického Konga.

Před sebou měl ještě jednu zkoušku ohněm - cestou totiž musel projít kolem hrobu své ženy. Nelitoval její smrti - jeho strach vyvolala Tibbsova historka o zavražděné vévodkyni z Doninghamu, která se vrátila z hrobu, aby s sebou na onen svět odvedla svou služebnou. Nebylo však zbyť. Jinudy než kolem místa činu cesta nevedla. Znovu před sebou uviděl smrtící nástroj a cítil pach krve, která mu potřísnila oděv.

První noc strávil ve větvích vysokého stromu. Byl příliš vyčerpán, než aby v klidu usnul. Slyšel, jak se šelmy plíží porostem, vydávající se na lov. Slyšel zoufalý křik jejich obětí. Slyšel zvuky, které ho děsily a nedaly mu spát. Konečně se rozednilo. Vyšlo slunce a pohlédlo na zuboženou lidskou postavu, vyčerpanou hrůzou, nevyspáním a hladem - postavu, jež byla sotva stínem někdejšího knížete Alexeje Sborova, lva pařížských salónů. Jeho ruce, nohy, neoholená tvář i rozčuchané vlasy byly plné špíny a zaschlého potu. Líce měl vpadlé a pohublé. Často mluvil z cesty, ale pak vždy utíchal, aby nevzbudil pozornost šelem. Tak se trmácel celý den, bez jídla a pití, nešťastná oběť vlastní zloby, smutný protiklad bývalé pýchy a nadutosti.

Bylo pozdě odpoledne, když dorazil k místu, jehož se tolik děsil. Neustále se otáčel a třásla se mu kolena. Měl pocit, že co chvíli upadne. A pak náhle strnul. V porostu v ohybu stezky stál obrovitý lev a měřil jej zkoumavým pohledem. Sborov sebral všechny síly a zvolna vykročil. Věděl, že pokud se dá do běhu, šelma okamžitě učiní totéž. Krok za krokem postupoval vpřed, následován lvem. Šelma nespěchala. Jako by čekala na nejpříhodnější chvíli. Sborov toho o lvech mnoho nevěděl. Pokud něco znal, pak jen z historek, vyprávěných u ohně. Přemýšlel, kdy lev zaútočí. Čtěl se dát do běhu. Nebylo snadné zachovat chladnou hlavu. Rozhlížel se po stromech, kam by se mohl uchýlit. Za zátočinou ztratil lva z dohledu a rozběhl se. Vzápětí se za ním ozvalo pronikavé zavrčení. Sborov se ohlédl. Lev se řítí přímo k němu. Z jeho žlutozelených očí šlehalo zlověstné plameny. Sborov vykřikl hrůzou.

Zajatec džungle

Tarzan putoval korunami stromů podél stezky, vedoucí na východ. Nkima mu chvíli seděl na rameni, chvíli pobíhal kolem. Dokud měl svého pána na dohled, cítil se silný a udatný.

Usha, vítr, ovíval Tarzanovi tváře a jeho citlivým nozdram přinášel zprávy o tom, co se v pralese děje. Mluvil o hadu Histahovi, antilopě Wappi a leopardu Sheetovi. A také o vodě, jež byla nablízku. A tak mohl Tarzan řídit směr cesty a hledat místa k odpočinku.

Vtom Usha přivál pach Numy, lva. Vzápětí nato Tarzan zaslechl jeho pronikavý řev. A netrvalo dlouho a ucítil výpary bílého člověka. Snadno si dokázal představit, co se děje, a zvýšil rychlost. Možná že onen bílý člověk patří k výpravě, kterou doprovázela Jane. A možná bude vědět, co se jí přihodilo. Proto mu Numa nesmí ublížit! Alespoň ne do té doby,

než se od něj doví, co potřebuje!

Nebyl to pocit sounáležitosti, co vedlo syna divočiny neznámému na pomoc. Byl obyvatelem džungle, Numovým druhem. Věděl, že lev musí jíst, tak jako on sám. Neuloví-li člověka, uloví jinou živou bytost. V džungli má život všech stejnou cenu. Mezi člověkem a zvířetem tu není rozdíl.

Tarzan věděl, že lev a jeho kořist nejsou daleko. Pach Numy mu prozradil, že král zvířat je syt, a tak zřejmě pronásleduje člověka jen proto, aby ho zastrašil.

Do ticha náhle zazněl výkřik hrůzy a děsu. Tarzan se domníval, že lev nešťastníka dostihl. Nebývalou rychlostí vyrazil vpřed. Nkima spěchal za ním a měl věru co dělat, aby svému pánovi stačil.

Sborov byl přesvědčen, že lev zaútočil, leč nebylo tomu tak. Pouze si držel kořist na dohled. Divoký řev pak nebyl ničím jiným než pohrůzkou za to, že si někdo dovolil vyrušit jeho majestát z pravidelné siesty. Kníže byl polomrtvý strachy. Jeho jedinou myšlenkou bylo dostat se co nejdříve a co nejdále odtud. Proto se dal do běhu, jakkoli mu nohy těžkly únavou a hrůzou.

Teď se Numa doopravdy rozhněval. Ta bílá opice se mu pokouší uniknout! To jej přimělo k poklusu, ačkoli ještě před chvílí neměl v úmyslu víc než se projít a nabrat sil a chuti k nočnímu lovu. Rozhodl se s neznámým skoncovat, a to okamžitě. Znovu zařval a připravil se k útoku.

Nepochybuje, že je s ním konec, Sborov poklekl na kolena a otočil se k šelmě čelem. A pak se stalo něco neočekávaného a pozoruhodného. Něco, co ohromilo stejnou měrou Numu i jeho oběť. Přímě mezi ně kdosi seskočil ze stromu. Sborov nikdy podobného muže neviděl - polonahého, bronzově opáleného obra ušlechtilých rysů. Obra, který se neohroženě postavil lvu tváří v tvář, jako by šlo o domácí kočku. Lev se zastavil a měřil vetřelce zlostnými pohledy. Sborov byl cizincem fascinován. Ten muž musel mít ukrutnou sílu! Byl o něco vyšší než šest stop. Pod snědou pokožkou se dmuly mohutné svaly. Byl stejně dokonalým obrazem člověka jako lev obrazem šelmy. Ti dva si byli v lecčem podobní. Sborov náhle pocítil stejný strach z cizince jako z krále zvířat.

Muž i lev na okamžik stáli bez hnutí, hledíce jeden na druhého. Pak lev zavrčel, vztyčil oháňku a učinil krok vpřed. Také muž zavrčel. Sborova polil studený pot. Byl na smrt vyděšen. Na větvi přilehlého stromu poskakovala malá opička, častujíc Numu těmi nejhoršími nadávkami.

Bronzově opálený obr vykročil šelmě vstříc, vydávaje tlumené skřeky. Numa se zastavil a rozhlédl se. Pohodil hlavou a zavětlil. Nato se otočil a majestátním krokem odcházel, nevěnuje protivníkovi jediný pohled.

Když bylo po všem, neznámý se obrátil na Sborova.

"Kdo jste?" zeptal se. Snad kdyby v té chvíli promluvil lev, nebyl by kníže tak překvapen. Z úst neznámého zazněla angličtina, střídajíc vrčení a zvířecí skřeky!

Sborov byl natolik ohromen, že nedokázal odpovědět. Muž zopakoval otázku. Tentokrát byl jeho tón odměřený a strohý.

"Jsem kníže Alexej Sborov," představil se tázaný.

"Kde je zbytek výpravy - lady Greystoková a ostatní?"

Sborov vytřeštil oči. Jak to, že ten muž je zná? Kdo to může být?

"Nevím. Nechali mě samotného v džungli."

"Kdo vás nechal samotného?"

"Lady Greystoková, sluhové a pilot."

"Proč vás opustili?"

"Pilot jménem Brown se mě chtěl zbavit. Nechtěl, abych ho usvědčil z vraždy."

Tarzan učinil pár kroků blíž. Nezdálo se, že by v něm Sborov vzbudil přílišné sympatie.

"Koho zabil?"

"Mou ženu. Tvrdil, že je ostatním na obtíž."

"Proč vás opustil?"

"Odešel s lady Greystokovou. Zamiloval se do ní."

Tarzan se zamračil a zaťal pěsti.

"Kudy odešli?" zeptal se.

"Touhle stezkou. Mířili na východ."

"Kdy?"

"Včera, nebo den předtím. Jsem v džungli dlouho sám. Ztratil jsem pojem o čase."

"Kde jsou Tibbs a Anette?"

Sborov nevycházel z údivu. "Kdo jste? Jak to, že o nás tolik víte?"

Tarzan mlčel. Jen stál a díval se na knížete. Co má s tím člověkem společného? Vezme-li ho s sebou, zdrží se v pátrání po Jane! Ve své zprávě mu nesdělila, co se stalo. Jen vyjmenovala členy výpravy a vysvětlila, že letoun havaroval a kněžna Sborovová je mrtvá. Tarzan předpokládal, že Jane byla hostem Sborovových, kteří budou zřejmě jejími přáteli. To rozhodlo.

"Co se stalo s Anette a Tibbsem?" opakoval svoji otázku.

"Anette se ztratila někde v džungli. Její stopy najednou zmizely."

"Jak je to dlouho?"

"Den předtím, než Brown a lady Greystoková odešli."

"A Tibbs?"

"Odešel s nimi."

"Proč s sebou vzal Brown Tibbse, a vás ne?"

"Tibbs mu nepřekážel. O mně věděl, že bych chránil lady Greystokovou a jeho vydal spravedlnosti."
Tarzanovi se Sborovova výpověď příliš nezdála, leč nedal na sobě nic znát. Co z toho je pravda, nevěděl. Nakonec ho ten muž přesvědčil, že byl na cestě za jeho ženou a že dívka, kterou Nkima viděl s bílým divochem, byla Anette.
"Pojďme tedy," řekl Tarzan. "Půjdeme hledat lady Greystokovou a Browna."
"Brown mě zabije," bránil se Sborov. "Vyhrožoval mi už několikrát."
"Dokud jsem s vámi, nezabije vás."
"Vy ho neznáte!"
"Nepotřebuji ho znát," opáčil Tarzan. "Znám sebe."
"Nemám sílu jít rychleji," řekl Sborov. "Pokud to tu znáte, bude lépe, když mě necháte v některé vesnici a půjdete hledat Browna sám. Dlouho jsem nejedl. Pochybuji, že vydržím. Jsem zesláblý hladem."
"Zůstaňte tady," nařídil Tarzan. "Přinesu jídlo. A pak půjdeme za Brownem."
Sborov viděl, jak bílý obr mizí v džungli, nesa na ramenou malou opičku.
Uvězněna v temnotě
Jane v myšlenkách bloudila kdesi daleko, když kráčela stezkou za Tibbem a Brownem. Až tam, kde na pobřeží stála nevelká, zchátralá chýše. Tady se odehrála rozhodující událost jejího života. Tady poprvé potkala záhadného bílého obra, svého Tarzana z rodu Opů. Kde teď asi je? Dostal její vzkaz? Jestli ano, jistě ji už hledá! Ta myšlenka jí dodala novou sílu. Toužila se skrýt v jeho mohutné náruči, kde se cítila tak bezpečně.
Takto uvažujíc, zůstala pozadu za svými společníky. Na okamžik na ně zcela zapomněla. Byla jen ona, džungle a vzpomínky, které nikdy nevyblednou. Nebyla tu však sama. Z listoví stromů, lemujících stezku, sledovaly každý její krok pronikavé oči.
Náhle si uvědomila, že by měla pospíšet ke svým přátelům. Leč Tibbs a Brown se zdáli být již hodně daleko. Uvažovala, má-li na ně zavolat. Ale nejspíš by to už nebylo k ničemu. Chtěla za nimi, ale něco jako by bylo silnější než ona. Jako by na ni kdosi volal. Ten hlas sotva slyšela, ale nedokázala mu vzdorovat. Nevyhrožoval ani nenaháněl strach. A když ji náhle ovinula smyčka, nebyla ani překvapena, ani necítila hrůzu. Její smysly byly zcela otupeny. Nepřítomným pohledem zírala do divoké, pomalované tváře bílého bojovníka, který ji vytáhl na strom a poté odvázal. Vše vypadalo naprosto přirozeně, jakoby předurčeno Osudem.
Muž si ji přehodil přes rameno a vydal se i se svým živým břemenem na cestu, odbočiv ze stezky. Nemluvil, a také Jane mlčela. Stále jako by nebyla při smyslech. Takový stav trval asi hodinu. Postupně počala přicházet k sobě. Konečně si uvědomila, v jaké je situaci. Pochopila, že je v moci bílého divocha, jenž ji ovládl jakousi neznámou silou. Musí něco udělat! Ale co? Ten muž ji nesl s neuvěřitelnou lehkostí - bude tedy velmi silný. Pokus o útěk by sotva skončil jinak než nezdarem. Jedinou nadějí bylo použít lsti, až muž nebude ve střehu. Ale k tomu stěží dojde, dokud ji ponese. Kam ji odnáší? Jaký osud ji čeká? Má na něho promluvit? Ale v jakém jazyce? Nezbývá než se o to pokusit.
"Kdo jste?" zeptala se anglicky. "Co se mnou uděláte?"
Muž zavrčel a pak opáčil v jazyce Bantu, který Jane důvěrně znala:
"Nerozumím!"
"Já ti rozumím," řekla Jane. Okamžik radosti vystřídal beznaděj. Nebude problém se s tím člověkem domluvit!
"Řekni mi, kdo jsi a proč jsi mě unesl. Nejsem nepřitelem tvých lidí, ale jestli mi ublížíš, moji přátelé přijdou a zničí tvoji vesnici."
"Tví přátelé nikdy nepřijdou. Nikdo nikdy nepřijde do osady Kavuru. A kdyby, zemře."
"Ty jsi Kavuru? Kde leží vaše vesnice?"
"Uvidíš."
"Co se mnou uděláš?"
"Odvedu tě ke Kavandavandovi."
"Kdo je to?"
"Kavandavanda." Muž se tvářil, jako by podal uspokojivé vysvětlení. Bylo to, jako kdyby řekl: "Bůh je bůh."
"Co ode mě chce? Co se mnou udělá? Chce-li výkupné, dostane, oč požádá."
"Moc mluvíš, ženo," zavrčel Kavuru. "Buď zticha."
Jane na okamžik umlkla. Pak se znovu pokusila o rozhovor. Pozice, v níž ji muž nesl, byla velmi nepohodlná.
"Pusť mě," řekla. "Dokáži lézt po stromech stejně dobře jako ty. Není proč mě nosit. Bude pro nás pro oba pohodlnější, půjdeme-li každý po svých."
Zprvu se zdálo, že Kavuru nebere její slova na vědomí. Nakonec však vyhověl.
"Nesnaž se utéci," varoval. "Jestli se o to pokusíš, zabiji tě. Nikdo nesmí utéci Kavuru!"
Jane teď měla větší možnost si svého únosce prohlédnout. Byl to opravdový divoch. Díky pomalované tváři nebylo snadné odhadnout jeho věk. Nicméně se zdálo, že je mladý.
"Jak se jmenuješ?" zeptala se.
"Ogdli."
"Jsi náčelník, že?" snažila se mu zalichotit.
"Nejsem. Je jen jeden náčelník, a to Kavandavanda."
Pokoušela se pokračovat v hovoru, byl však skoupý na slovo.
"Buď zticha, nebo ti vyřizu jazyk," zavrčel. "Kavandavanda tvůj jazyk nepotřebuje."
A tak Jane raději udělala, co chtěl. Tón únosce zněl stroze a přesvědčivě.
Té noci, než ulehli, zajatkyňi pevně svázal. Ráno pak pokračovali znovu v cestě. Když zastavili k odpočinku, přinesl ovoce a ořechy. K večeru dorazili na kraj lesa, jenž přecházel do volné planiny. Na jejím konci se tyčila vysoká hora, k jejíž stěně přiléhala ohrada jakéhosi sídliště.

Když přišli blíž, Jane viděla, že hradba je z kamene a že tvoří dvě strany trojúhelníku, uzavřeného skaliskem. Planinou protékala říčka, vyvěrající zpod palisády, jako by v těch místech pramenila. Únosce zavolal a v příští chvíli se jedna z bran otevřela a oni vstoupili dovnitř. Ocítli se v úzké ulici, lemované nízkými kamennými příbytky, podobnými těm, jaké budovali naši předkové. Před vchody postávali bojovníci. Podobně jako Ogdli, byli to většinou mladíci, ověšení ozdobami a po zuby ozbrojení. Několik se jich shromáždilo kolem příchozích. Zvědavě si prohlíželi zajatkyň a jejího průvodce zasypali přívalem otázek.

"Měli jste s Ydenim štěstí," řekl jeden. "Chytil černou a bílou dívku za jediný úplněk."

"Černá dívka mu uprchla," upozornil druhý.

"Ale vrátil se do pralesa a přivedl bílou."

"Za černou nedostane žádné zuby."

"Ne, ale dostane jich spoustu za bílou. A také Ogdli jich bude mít celou řadu. Kavandavanda bude spokojen."

"Jak by nebyl? Jsem největší bojovník ze všech Kavuru," chvástal se Ogdli.

Urostlý chlapík naproti němu posměšně zavrčel. "Máš jen tři řady," namítl. "Já mám sedm!" A poklepal si na hrud'

Jane tyhle zvláštní počty zaujaly. Zdálo se, že počet zubů byl měřítkem společenského postavení a zároveň svědectvím o úspěšnosti při lovu žen. Do jakého podivného světa se to dostala? Ocítla se ve společnosti lidí, zcela odříznutých od ostatní civilizace. Společnosti, kde, jak se zdálo, ženy a děti nemají místo. Co to všechno znamená? Je tu snad zvykem, že nevycházejí ze svých příbytků? Nebo tu vůbec nejsou? Pokud je tomu tak, co se děje se zajatkyňmi? Ne, to nemůže být pravda. Musí tu být ženy a děti! Ale jsou-li tu ženy, proč muži pečují o ohniště? To přece u domorodců není práce pro bojovníky!

Takové a podobné myšlenky honily se Jane hlavou, když ji Ogdli vedl úzkou ulicí. Na křižovatce odbočil do aleje a zamířil k nízké kruhové stavbě, připomínající středoamerická puebla. Byla to budova bez oken, s dřevěným žebříkem vedoucím na střešinu. Za neustálého mručení vyzval Ogdli Jane, aby po něm vystoupala nahoru. Sotva se ocitli na střeše, Jane viděla, že z otvoru v ní trčí konec dalšího žebříku.

Ogdli naň ukázal prstem. "Slez dolů!" nařídil. "A zůstaň tam! Nepokoušej se utéci! Jestli to uděláš, bude to pro tebe ještě horší!"

Jane shlédla dolů otvorem. Neviděla nic - jen černou tmou. Pak vkročila na první příčku a počala sestupovat do neznáma. Nebyla zbabělá, nicméně její odvaha teď skládala zatěžkávací zkoušku. Žebřík se chvěl jako list ve větru. Neustále si připomínala, že se musí držet. Myslela na to, že nikde neviděla jedinou ženu. Jaký je asi osud zajatkyň? Žijí snad v podobných kobkách, odkud zřejmě není návratu?

Porážka

Muviro a jeho Waziriové dorazili na kraj lesa. Před nimi se rozevřela planina na úpatí osamělé hory. Jeden z bojovníků ukázal před sebe. "Je tam vesnice," řekl. "Viděl jsem ohraďu."

Muviro utvořil dlaní nad očima stříšku.

"Musí to být vesnice Kavuru. Konečně jsme ji našli. Možná nenajdeme Buiru, ale alespoň ji pomstíme. Naučíme je vyhýbat se dcerám Waziriů!"

Ostatní souhlasně zamručeli. Což nebyli známi jako udatní bojovníci? Kdo by se odvážil sáhnout na jejich práva? Kdo by směl beztrestně odvádět jejich ženy? Nikdo! Mnohé kmeny utrpěly podobnou újmu. Děly povyk za zvuku tamtám. Tančily válečné tance. Ale když mělo dojít k boji, zalezly do chýší. Ne tak Waziriové! Vždy bojovali až do konce. Vítězství, nebo smrt!

"Pojďme," zavelel Muviro a vedl své muže mýtinou k osadě Kavuru. Náhle se zastavil.

"Co je to?" uvažoval nahlas.

Ostatní nastražili uši. Slyšeli jakýsi monotónní zvuk.

"Tady!" ukázal jeden z nich vzhůru. "Je to kanoe, která létá. Viděl jsem jednu, jak letěla nad zemí Waziriů. Vydávala stejný zvuk."

Letoun se blížil. Vznášel se ve výšce asi čtyř set stop. Přelétl nad planinou, pak se obrátil a zamířil zpět. Motor zpomalil chod a stroj počal klesat v širokých spirálách. Nízko nad zemí pilot prudce sešlápl plyn, nicméně letoun dál kroužil nad mýtinou. Pilot hledal místo k přistání.

Spustiv se ještě níže, spatřil divochy s bílými chocholy na hlavách, jak vycházejí z lesa. A viděl také domorodce ve vesnici. Od svých soukmenovců se však velmi lišili. Překvapený pilot přilétl blíž, aby se přesvědčil, že se nemýlí. Jeho druh cosi napsal na útržek papíru a podal mu jej. Stálo na něm:

Co jsou zač? Vypadá to, že jde o bělochy.

Jsou to běloši, odepsal pilot.

Vzhledem k výmolům a kamení tu nebylo mnoho prostoru, kde by se dalo přistát. Snad jediné vhodné místo bylo přímo za vesnicí, či na kraji lesa. Právě tady stáli Waziriové. Jejich divoké vzezření nebudilo v pilotovi důvěru, a tak zvolil první možnost. Byla to osudová chyba.

Muviro zavelel svým bojovníkům, a ti zamířili k osadě. Vedl je k jednomu z výmolů, takže v daném okamžiku neviděli, jak letoun přistává. Když se přiblížili, spatřili dva muže, jak vystupují z pilotní kabiny. V branách osady zatím houstl zástup bílých válečníků.

Ano, byli skutečně bílí! Teď o tom nebylo pochyb. Konečně si byl Muviro neodvratně jist, že jsou to Kavuru. Křičeli a mávali oštěpy, vybíhající vstříc letcům. O Waziriích dosud nevěděli. Ale i tak by jim v oné chvíli sotva věnovali pozornost.

Muviro promluvil ke svým mužům. Ti se vzápětí rozptýlili do půlkruhu a pokračovali vpřed. Nekřičeli a nedělali hluk, jak v podobných případech činí většina domorodců. Bylo jich deset, zatímco Kavuru bylo mnohonásobně více.

Když letci zjistili, že divoši nemají přátelské úmysly, obrátili kroky zpátky k letadlu. Jeden z nich vystřelil do čela

zástupu. Minul cíl, a tak svůj pokus opakoval. Tentokrát jeden z Kavuru padl. Ostatní to však nijak neodradilo. Letcům nezbylo než zahájit palbu. Hrozilo nebezpečí, že skončí na hrotech oštěpů. Rozhlíželi se kolem, hledající spásný úkryt, ale to, co viděli, je vyděsilo ještě víc. Spatřili skupinu černochů, kteří se k nim blížili z druhé strany. Nemohli tušit, že jde o spojence. Proto jeden z mužů vytáhl z pouzdra pistoli a zacítil na Muvira. Naštěstí chybil. Náčelník Waziriů se ukryl za jeden z mohutných valounů, vyzýváje své druhy, aby učinili totéž. Dobře věděl, co znamená střelba z hromových holí! Pak zavolal na letce anglicky, sděluje jim, že Waziriové nemají nepřátelské úmysly.

Situace nahrávala skutečným protivníkům. Kavuru zaútočili na oba aviatiky, dříve než Waziriové mohli jakkoli zasáhnout. S divokým pokřikem se vrhli na vetřelce. Ač jich několik padlo po opěťovaných salvách, sevřeli letce v obklíčení. A v pasti byli i Waziriové, postupující vpřed.

Kavuru vypustili svá kopí. Jeden z letců klesl k zemi, zasažen rovnou do srdce. V té chvíli odpověděli Waziriové stejnou zbraní, jsouce již na dosah čelu nepřátelské rojnice.

Kavuru neustoupili, jen se na okamžik zastavili. A pak zasypali protivníka novým přívalem oštěpů. Tehdy padl i druhý pilot a spolu s ním též tři Waziriové. V příštím okamžiku se strhla bitka muže proti muži. Waziriů zůstalo toliko sedm. Bojovali jako lvi, ale proti přesile neměli naději.

Ustupuje zpět, zmocnili se Muviro a jeho přítel Baland pistolí a nábojů mrtvých letců. Několik výstřelů zlomilo bojovou morálku útočníků, kteří nyní jako by váhali s novým výpadem. Toho využili Waziriové k rychlému úniku. Zůstali již jen čtyři. Muviro se snažil dosáhnout vrcholu hromady žulové suti, tyčící se nad planinou. Podařilo se, leč spolu s ním masakr přežil pouze Baland.

Stáli teď na kamenném náspu a pálili po pronásledovateli. Kavuru neúnavně vysílali své oštěpy proti uprchlíkům, avšak sil i zbraní postupně ubývalo. Naproti tomu revolvery v rukou obou Waziriů dál konaly své dílo. A tak než padl soumrak, dali se Kavuru na ústup zpátky do své vesnice. Letadlu, které viděli cestou, se okázale vyhnuli. Bylo pro ně čímsi nadpozemským.

Nadešla noc a tma zahalila bojiště. Muviro s Balandem sestoupili z pahorku, který jim zachránil život. Zamířili do pralesa, aby tu vyhledali místo k přenocování. Prales byl ponurý a temný, stejně jako jejich vyhlídky do budoucna. Nevěděli, co bude dál. Byli příliš vyčerpaní, aby dokázali uvažovat.

"Kdyby tak přišel Bwana," posteskl si Baland.

"Ano," souhlasil jeho druh. "Něco takového by se nestalo."

Tarzan hledá Browna

Ranní mlha se zvolna vznášela prostorem a noc byla na odchodu. Džunglí vládlo zlověstné ticho. Náhle je přerušil řev leoparda, který probudil Browna. Protáhl se a vstal, drže se rozečkané větve, na níž strávil noc. Byl celý rozlámaný. Snad všechny svaly ho bolely. Požíval se na Tibbse, který ulehl sotva pár stop nad ním, a usmál se. Angličan ležel mezi dvěma rovnoběžnými větvemi, jako by do nich byl vklíněn násilím.

"Vypadá jako na grilu," řekl. "Ubohej Tibbsy."

Komorník otevřel oči a rozhlédl se. Na okamžik se zatvářil překvapeně a nepřítomně. Konečně spatřil Browna a rázem ožil.

"Proboha," ulevil si, potřásaje hlavou. "Zdálo se mi o hraběcí milosti."

"Dokonce ste mu nes kafe do postele, ne?"

"Víte, je to můj život. Nevím, co je vlastně lepší. Tahle nezaměstnanost, nebo služba? Všechno čisté a na svém místě. Žádná těžká práce a slušné zacházení. Není nad službu u gentlemana."

"Jako Jeho blahorodí?" opáčil Američan.

"Ne, to nebyl gentleman."

"Ale byl to kníže. To z něj nedělalo gentlemana?"

Tibbs se poškrábal na zátylku. "Mělo by, ale neudělalo. Když vidím nevychované s titulem, mám za to, že paní matinka takového člověka byla v mládí velmi lehkovážná."

Brown se usmál. "Nóbl dámy bejvaj většinou lehkovážný," potvrdil.

Zamyslel se a dodal: "Co takhle něco na zub? Myslím, že sme se postili už dost dlouho."

Znovu se vydali na cestu. Zdálo se, že celá džungle se proti nim spikla. Byli utmácení a hladoví. Nicméně snažili se jeden druhému dodat odvahy. Ale s přibývajícím časem v nich znovu počal hlodat červ beznaděje.

"Věříte v černou magii, Tibbsi?" zeptal se náhle Brown.

"Viděl jsem v životě mnoho záhadných věcí," odpověděl komorník.

"Víte, proč sem stará dáma přijela, že jo?"

"Za něčím, co navrací mládí."

"Přesně tak. Spoustu vo tom vím. Ale spoustu sem jí toho radši neřek. Kdybych to udělal, nejela by sem. A já potřeboval, aby jela. Chtěl sem ten recept. Krucinál, Tibbsi! To je něco! Ale je dobře střežené. Jen pár lidí se ho pokusilo získat. Vo žádným z nich už nikdy nikdo neslyšel."

"Teď by asi nemělo smysl ho hledat. Především musíme najít cestu z pralesa. Uděláme líp, když půjdeme po svém."

"Moc toho vo černý magii nevím, ale všechno, co se od začátku děje s touhle výpravou, je jako prokletí! Nejdřív nouzový přistání. Potom vražda starý dámy. A nakonec zmizení Anette a lady Greystokovy. Uvědomujete si, Tibbsi, že na letišti v Croydonu nás bylo šest, a zůstali sme sami dva? Jako by nás něco zlého pronásledovalo. Je to jako špatnej vtíp, Tibbsi!"

"Nevidím na tom nic vtipného," opáčil komorník. "Ale slyšel jsem, že vy Američané máte osobitý způsob humoru."

"Potíž je v tom, že Angličani neuměj anglicky," soudil Brown. "Ale nechte to bejt. Teď de vo to, kdo z nás dvou bude další na řadě."

"Nemalujte čerta na zeď," zděsil se Tibbs. "Bojím se na to jen pomyslet."

Brown se otočil na svého společníka, který se ploužil s odstupem za ním.
"Nebyla tehdy lady taky pozadu, když se jí to stalo?"

Ubíraje se stezkou na východ, Tarzan stále více cítil, že Sborov je toliko přítěží. Kníže byl na pokraji svých sil. Pohyboval se velmi pomalu. Navíc požadoval stále častější zastávky k odpočinku. Tarzan chtěl Browna a Tibbse dosáhnout co nejdříve. Domníval se, že Jane je s nimi. Myslel na pomstu. Při té představě mu nad skrání zrudla jizva - pozůstatek boje s gorilou Bolgani. Tehdy se poprvé střetl s šelmou na život a na smrt. Tehdy poprvé použil otcovy dýky. A tehdy učinil první krok k tomu stát se páнем džungle.

Tarmangani ho jen zdržoval. Ale Tarzan ho neopouštěl. Věřil, že je to Janin přítel. Rozhodl se zůstat s ním do doby, než dorazí k některému ze spřátelených kmenů, nebo alespoň najde Wazirie. Podoban šelmě, většinou rozlišoval mezi přáteli a nepřáteli instinktivně. Proto se mohl často mýlit. Netěšilo ho, že se Sborovem ztrácí čas. Ale kvůli Jane jeho společnost snášel. Ani Nkimovi nový společník nepadl do oka. Přiblížil se k němu jen málokdy - ale pokud se tak stalo, neopomněl zavrčat a vycenit zuby.

Zneklidněn zpožděním, Tarzan nakonec naložil Sborova na záda a vyšvihl se s ním do větvi. Kníže se pokusil protestovat, ale neměl dost sil se vzepít. I kdyby se vymanil z Tarzanova sevření, skončil by patrně notně pohmožděn někde na zemi. A tak jen zavřel oči a doufal, že se vše obrátí k lepšímu. Věděl, že postupují vpřed nebyvalou rychlostí. Dotečky větví jej v tom jen utvrzovaly. Navrhl Tarzanovi, aby ho pustil, ale bylo to, jako by mluvil se sfingou. Nakonec si dodal odvahy a otevřel oči. V té chvíli jeho strach ještě vzrostl. Tarzan se právě odrazil, uchopil konec lány a přehoupl se na druhý strom. Sborov pohlédl do hlubiny pod sebou a vykřikl.

"Sneďte mě dolů," prosil. "Nechte mě jít. Vždyť nás oba zabijete!"

"Když nezůstanete v klidu, budete to vy, kdo nás oba zabije," odušil syn divočiny.

"Sneďte mě dolů," opakoval kníže.

"Jste příliš pomalý," namítl Tarzan. "Nemohu se plahočit jako želva, pokud chci Browna dosáhnout. Jestli vás snesu dolů, nechám vás tu samotného. To chcete?"

Sborov mlčel. V té chvíli by byl nejraději doma v Paříži.

Tarzan se náhle zastavil, nastražil uši a zavětlil.

"Jak ti dva vypadají?" zeptal se. "Popište mi je, abych poznal Browna."

"Tibbs je malý s řídkými vlasy a vpadlým obličejem. Je to Angličan. Brown je urostlý a silný. Američan," odpověděl Sborov.

Tarzan seskočil na zem a postavil Sborova na nohy.

"Půjдете po téhle stezce," nařídil. "Já půjdu napřed."

"Necháte mě tu samotného?" lekl se kníže.

"Vrátím se pro vás," uklidnil ho Tarzan. "Za tu chvíli, co budu pryč, se vám nic nestane."

"Ale co když se objeví lev?" namítl Sborov.

"Tady lvi nejsou," řekl syn divočiny. "Ani cokoli jiného, co by vám mohlo ublížit."

"Jak to víte?"

"Vím to. Udělejte, co vám říkám."

"Ale..." Sborov chtěl znovu protestovat. Pak ale rezignoval. Byl sám.

Tarzan se zatím vyhoupl na strom a zmizel. Rychle postupoval vpřed, veden pachem, který právě zachytil. Jeho citlivé chřípí mu prozradilo, že jsou to výpary dvou bílých mužů. Snažil se objevit vůni ženy, ale marně. Pokud ti dva jsou Tibbs a Brown, pak Jane s nimi už není! Co se jí mohlo stát? Tarzan sevřel pěsti. Dová se to od Browna, dřív než ho zabije. Lidský život pro něho neznamenal víc než život kteréhokoli zvířete. Nezabíjel zlovolně, ale pokud šlo o zlého člověka, neváhal. Každého, kdo by se byl jen pokusil ublížit jeho milované Jane, čekal stejný osud. A Sborov ho přesvědčil, že Američan nemá kalé úmysly.

To, že Brown a Jane opustili výpravu společně, ho nechávalo klidným. Byl si věrností své ženy jist. Strohý výraz jeho tváře neprozrazoval sebemenší hnutí mysli. Leč tentokrát nebylo pochyb, že pán džungle myslí na pomstu.

Pach těch, jinž byl na stopě, stále sílil. Tarzan nyní zpomalil a dál postupoval zvolna a tiše. Tak tiše, jako by se proměnil ve svůj vlastní stín. Konečně zahlédl oba muže, ubírající se stezkou. Byli to oni. Nemohl se mýlit. Malý Angličan a vysoký Američan. Tibbsovi nevěnoval valnou pozornost, zato nespustil z očí urostlou postavu jeho společníka. Plížil se za nimi, tak jako lev za kořistí. Byl již téměř nad nimi. V kterémkoli okamžiku teď mohl zaútočit. Tibbs setřel pot z čela a podmračených brv.

"Proboha," ulevil si. "Není to k ničemu. Je to jako hledat jehlu v kupce sena. Nikdy ji nenajdeme. Zastavme a odpočínme si. Udělá nám to dobře."

"Vím, jak se cejtíte, ale musíme hledat dál. Musíme ji najít. Čím víc vo tom přemejšlím, tím víc se mi zdá, že to nemoh bejt Sborov, kdo unes lady Greystokovou."

"Co že jste tak změnil názor?" divil se komorník. "Měl jsem pocit, že jste si jist, že to byl on."

"Za prvé - byla ozbrojená. A za druhý - byla schopná se mu ubránit. Nepřemoh by ji."

"Ale zabil svou ubohou ženu," upozornil Tibbs.

"Udělal to v noci, když spala," vysvětlil Brown. "K tomu žádnou sílu nepotřeboval."

"Ale co Anette?"

Brown pohodil hlavou. "To nevím," přiznal. "To je mi záhadou. Jistě měl důvod ji zabít. Byla proti němu. Příliš toho věděla. A neměla zbraň. Ale jak mohly její stopy zmizet? Řek bych, že ji někam vodtáh, aby to s ní skoncoval. Ale jak to udělal?"

Zastavili, aby si odpočinuli. Tarzan se krčil na větvi a snažil se, aby mu neuniklo jediné slovo.

"Sotva by ji dokázal vytáhnout na strom a odvléci, aniž by křičela," mínil Tibbs. "A to by nás probudilo."
"Bála se vykřiknout," namítl Brown. "Strašně se ho bála."
"Lady Greystoková by se ho nebála."
"Lady Greystoková se nebojí ničeho. Je to správná ženská."
"Zcela s vámi souhlasím," přitakal Tibbs. "Lady byla pozoruhodná žena. Doufám, že ji najdeme."
"Doufám, že najdem i Anette. Nevěřím, že je mrtvá."
"Vy jste měl Anette rád, že?" zeptal se komorník.
"Moc," přiznal Američan. "A ten bastard jí řekl, že chci dostat lady Greystokovou. K čertu! Dovedete si představit, že by se do mě zabouchla anglická lady?"
"Smím-li něco říci, pane, tak ne," odvětil Tibbs upřímně.
"Ani já ne. Byla to dáma a Anette prostý děvče. První, z kterýho sem byl úplně vedle. Radši nevědět, co se s ní stalo..."
V té chvíli Tarzan seskočil mezi oba muže.
"Myslím, že to vím," řekl místo pozdravu.
Oba muži neskřývali překvapení.
"Kdo u čerta ste a kde ste se tu vzal?" zeptal se Brown, zatímco Tibbs drkotal zuby a vytřeštěnými zraky hleděl na bílého obra.
"A co že to víte?" pokračoval Američan.
"Vím, jak vaše ženy zmizely."
"Heleďte," opáčil Brown. "Kdo vážně ste? Tahle země je jako zakletá. Ženský se tu ztrácej a chlapi skáčou ze stromu jako kamzíci. Ste přítel, nebo kdo?"
"Přítel."
"To tu takhle běháte nahej?" divil se Brown. "Nemáte vohoz, nebo rozum?"
"Jsem Tarzan z rodu Opů."
"No dobrý. Sem rád, že vás poznávám, Tarzane. Já sem Napoleon. Ale řekněte - co víte o Anette a lady Greystokový? Kdo je unes? Byl to Sborov? Vy ale asi o tom parchantovi nic nevíte!"
"Vím," opáčil Tarzan. "Vím, že váš letoun havaroval. Vím, že kněžna Sborovová byla zavražděna. A myslím, že vím, co se stalo s Anette a lady Greystokovou."
Brown nevycházel z údivu. "Nevím, jak ste k tomu přišel, ale víte toho hodně. Tak co se jim stalo?"
"Unesli je Kavuru. Jste na jejich území."
"Co je to Kavuru?"
"Kmen bílých divochů. Unášejí ženy a pak je využívají k nějakým náboženským rituálům."
"Kde žijou?"
"Nevím. Hledám je od chvíle, kdy se vám stala nehoda s letadlem. Myslím, že je brzy najdu. Jejich osada leží uprostřed divočiny. Kavuru mají nějaké tajemství, které střeží jako oko v hlavě. Nikdo se nesmí k jejich osadě přiblížit."
"Jaký tajemství?" vyzvídal Brown.
"Věř, že objevili elixír života. Něco, co vrátí starým lidem mládí."
Brown hvízdal. "To je vono! To sou ty lidi, kvůli kterejm sme tady!"
"Vy jste hledali Kavuru?" divil se pán džungle.
"Stará paní chtěla na ten elixír recept," vysvětloval pilot. "A já vlastně taky. Teď, když je mrtvá, sem na to sám. Ale jak víte o havárii našeho letadla? Od koho ste to slyšel? Nikoho sme neviděli a s nikým nemluvili..." Náhle Brown zmlkl a znachověl ve tváři.
"Sborov!!!" vykřikl.
Kníže právě vycházel zpoza ohybu stezky. Ledva spatřil Browna, zastavil se. Američan vyběhl za ním, nešetře kletbami. Také Sborov se dal do běhu.
"Zastavte ho!!!" volal na Tarzana. "Slíbil jste, že mi neublíží!!!"
Tarzan skočil po Američanovi a chytil ho za ruku.
"Počkejte!!!" zavelel. "Slíbil jsem mu to!"
Brown se snažil vyprostit. "Nechte mě, vy blázne!" zavrčel. "Hleďte si svého!!!" A rozmáchl se po Tarzanovi.
Syn divočiny sklonil hlavu a rána se mu jen lehce svezla po čelisti. Usmál se, zvedl Američana nad hlavu a zatřásl jím, aby jím vzápětí mrštil do křoviska, jež lemovalo stezku.
"Zapomněl jste na Waterloo, Napoleone," řekl.
Na větvi přilehlého stromu tančil a pištěl malý Nkima. A sotva se Brown počal drápat z trní, utrl plod jakéhosi ovoce a hodil jej po něm.
Tibbs byl jako u vytržení. Bylo mu jasné, že ten bílý obr bude nad Brownovy síly. A když viděl, jak se Tarzan krok za krokem blíží ke svému protivníkovi, soudil, že Američana v příští chvíli nečeká nic jiného než smrt.
Leč Tarzan neměl v očích hněv. Znovu uchopil letce, zvedl jej do výšky a postavil na nohy.
"Nezapomínejte, že mé slovo platí," upozornil.
Brown na něho chvíli nechápavě hleděl. Pak konečně promluvil.
"Ste lepší," řekl. "Ale pořád nerozumím tomu, proč ste mě nenechal zabít toho bastarda. Zasloužil by si to."
"Vaše spory se mě netýkají," odpověděl Tarzan. "Chci najít lady Greystokovou, nic víc."
"A Anette," dodal Brown.
"Ano. A také vás odvést mezi civilizované lidi. Nepatříte do džungle. Svět je plný pošetilců, co se derou tam, kam nepatří, a působí tím ostatním samé potíže."
"Smím-li něco říci, sire, plně s vámi souhlasím," vmísil se komorník. "Já osobně budu velmi rád, až odtud budu venku."

"Nepokoušejte se už zabíjet," pokračoval pán džungle. "Čím víc vás zůstane pohromadě, tím větší máte naději na záchranu. A tři opravdu není mnoho. V noci budete muset držet stráž. A když vás bude víc, bude to snazší."

"S Jeho blahorodím sotva," namítl Brown. "Když byl posledně na stráži, chtěl mě zabít sekerou. A nebejt tady Tibbsyho, určitě by to udělal. Když říkáte, abych ho nezabíjel, nezabiju ho. Pokud mě k tomu nedonutí. Ale cestovat s ním nebudu. Na tom nikdo nic nezmění!!!"

"Dovedeme ho zpátky," navrhl Tarzan, "a promluvíme s ním. Slibuji, že nebude dělat potíže. Když jsem ho našel, byl na tom zle. Pronásledoval ho lev. Myslím, že už nebude chtít zůstat sám!"

"Dobrá," svolil Brown, jakkoli byl proti. "Přiveďte ho a uvidíme."

Tarzan několikrát zavolal Sborovovo jméno, ale nedostalo se mu odpovědi.

"Nemůže být příliš daleko," soudil Tibbs. "Určitě vás slyší, pane."

"Vrátí se," řekl Tarzan. "Z džungle bude mít větší strach než z Browna."

"Sednem si a počkáme na něj?" zeptal se pilot s nádechem ironie.

"Ne," odpověděl Tarzan. "Já půjdu hledat osadu Kavuru. Mí lidé jsou kdesi na východě. Odvedu vás k nim. Sborov nás určitě na noc dohoní. Pojdme!"

Šílenci a šelmy

Když Jane dosáhla konce žebříku, vedoucího do tmy, zachytila zvuk, prozrazující pohyb nedaleko od ní. Okamžitě zbystřila pozornost. Zdálo se jí, že slyší lidský dech. Matné světlo ozařovalo toliko prostor kolem ní. Nebude mít klid, dokud nezjistí, kdo s ní sdílí její vězení!

A pak se ozval hlas. Zněl anglicky, s důvěrným známým přízvukem.

"Ach, madam! Jste to vy? Také vás chytily?"

"Anette!!! Vy tady? Nebyl to tedy kníže, kdo vás odvedl!"

"Ne. Byl to hrozný bílý divoch. Ovládl mě nějakou zvláštní silou. Nedokázala jsem volat o pomoc. Nemohla jsem se bránit. Prostě jsem šla za ním. Vytáhl mě na strom a odvedl sem."

"Mně se stalo něco podobného, Anette," řekla Jane. "Mají nějakou neznámou hypnotickou schopnost. Nevěřila bych, že je něco takového možné. Ublížili vám, Anette?"

"Byla jsem jen hrozně vyděšená," odpověděla dívka, "protože jsem neměla tušení, co se mnou udělají."

Janiny oči záhy přivykly temnotě. Konečně se tu mohla rozhlédnout. Ocitla se v kruhové místnosti, jejíž špinavá podlaha byla pokryta suchou travou a listím. Anette seděla opřena o zeď na jakémsi slamníku. Nic víc v místnosti nebylo.

"Co myslíte, že s námi bude?" zeptala se Jane. "Řekli vám něco?"

"Nic, madam. A vám?"

"Muž, který mě přivedl, se jmenuje Ogdli. A pak mluvil o někom jménem Kavandavanda. To bude zřejmě jejich náčelník. Když jsem chtěla vědět víc, pohrozil mi, že mi vyřízne jazyk. Kavandavanda ho prý nebude potřebovat. Nerozumím tomu. Jsou to podivní lidé."

"Ach, madam, jsou hrozni! Kdyby tu tak byl pan Brown! Viděla jste ho? Je v pořádku?"

"Ano, Anette. Tělo má zdravé, ale duši nemocnou. Moc chtěl být s vámi."

"Myslím, že mě miluje, madam," řekla dívka významně.

"Určitě, Anette."

"I já ho miluji. Je hrozné, že se tohle stalo, když jsme mohli být šťastní! Už nikdy nebudeme! Už ho nikdy neuvidím!"

Cítím to, madam. Je to, jak vy říkáte, zlá předtucha. Myslím, že tu brzy zemřeme!"

"Nesmysl, Anette! Takhle nesmíte mluvit! A nesmíte na to ani myslet! Musíme se pokusit o útek!"

"Útek? A jakou máme naději, madam?"

"U vchodu jsem neviděla žádnou stráž, když mě sem přivedli," vysvětlovala Jane. "A jestli tu nikdo v noci nehlídá, dostaneme se na střechnu. Pak bude záležet na tom, jaké nás čekají překážky. Ale za pokus to stojí!"

"Jak myslíte, madam."

"Takže dnes v noci, Anette!"

"Pst, madam!!! Někdo jde!"

Ze střechny bylo slyšet kroky. Po chvíli se v otvoru objevila mužská postava.

"Vylezte nahoru!" poručila. "Obě!"

Jane povzddechla. "Zdá se, že náš plán je zmařen."

"Co se tím změní?" zeptala se Anette. "Stejně by se nezdařil!"

"Později zkusíme něco jiného," rozhodla Jane, vstupující na první příčel.

"Ani to se nepodaří," neskřývala Anette pesimismus. "Zemřeme tady. Obě dvě. A možná už dnes v noci."

Jak stoupaly vzhůru, Jane bojovníka poznala. Byl to týž, který ji unesl.

"Co se děje, Ogdli?" zeptala se. "Přišel jsi nás vysvobodit?"

"Buď zticha!" napomenul ji muž. "Mluvíš příliš mnoho. Poslal pro vás Kavandavanda. Před ním raději mlč!"

Stiskl jí ruku. Měkkou, něžnou ruku. Náhle se zastavil a pohlédl jí zblízka do očí. Celý planul vzrušením.

"Neviděl jsem tě. Nikdy jsem tě neviděl," šeptal v jakémsi vytržení.

Jane se usmála. "Podívej se na mé zuby," řekla. "Brzy budou tvoje. Budeš mít čtyři šňůry!"

"Nechci tvé zuby, ženo," zavrčel. "Očarovala jsi mě!"

Jane uvažovala rychle. Naděje v podobě tohoto muže přišla jako blesk z čistého nebe. Bude třeba ji využít. Pro sebe i pro Anette!

"Ogdli," oslovila jej, "můžeš mi pomoci a nikdo se to nedoví. Schovej nás, než nastane noc. Řekni Kavandavandovi, žeš nás nenašel a že jsme nejspíš uprchly. Po setmění přijdeš a vyvedeš nás z vesnice. A zítra nás můžeš jít hledat."

Budu na tebe čekat v pralese."

Její hlas zněl podmanivě. Pokýval hlavou, usilovně přemýšleje.

"Ne," řekl nakonec. Uchopil ji a nešetrně postrčil kupředu.

"Odvedu tě ke Kavandavandovi!" rozhodl. "Už mě víc neočaruješ!"

"Proč se mě bojíš, Ogdli?" otázala se. "Jsem jen žena."

"Proto se tě bojím. Tady žádné ženy nejsou, kromě těch, co patří Kavandavandovi. Ale i ty jsou tu jen krátce. Jsem kněz. Všichni jsme kněží. Ženy by nás mohly poskvřnit. Nemůžeme je mít. Kdybychom podlehl jejich svodům, zakoušeli bychom po smrti strašná muka. A pak - kdyby se to Kavandavanda dověděl, zemřeme. Okamžitě a v hrozných bolestech."

"Co říká, madam?" zeptala se Anette. "O čem to spolu mluvíte?"

"Říká nesmysly, Anette," odpověděla Jane. "Ale zdá se, že se do mě zamiloval. Snažila jsem se ho přesvědčit, aby nám odtud pomohl, a slíbila mu, že na něho počkám v pralese. Je to naše jediná naděje!"

"Ach, madam," lekla se dívka. "To nemyslíte vážně?!"

"Ovšemže ne. Až se dostaneme do lesa, nenajde nás."

"Co on na to?"

"Odmítá. Odvede mě ke Kavandavandovi. Abych ho prý už neočarovala."

"Naše naděje jsou ztraceny, madam," soudila dívka.

"Ještě ne. Známu muže," namítla Jane. "Ogdli se svého citu tak snadno nevzdá. Když si pomyslí, že mě ztratí, podlehne. A pak se může stát cokoli."

Kavuru vedl obě ženy přes celou osadu. Přímě proti nim se objevila těžká brána, vsazená do rozsedliny útesu. Ogdli ji otevřel a vstřčil zajatkyň do skalní chodby. Za ní viděly cosi jako rozsáhlé údolí. Když však vyšly ven, ocitly se v kaňonu, sevřeném skalisky. Protékala tudy bystřina, klestíc si cestu k vesnici. Dno kaňonu vypadalo neobvykle úrodně. Bylo poseto stromy a protkáno obilnými lány. Na nich pracovali muži pod dohledem stráží. Ogdli vedl vězeňkyně přímo k masivní budově, stojící uprostřed doliny.

Náhle Janinu pozornost upoutal jeden z nevolníků, který obdělával nevelký záhon kafru. V jedné chvíli odhodil hrubě tesanou dřevěnou motyku a udělal stojku na hlavě.

"Jsem strom," oznámil v řeči Bukenů. "Zasadili mě obráceně. Obrat' te mě, zapust' te mé kořeny do země, zalévejte mě, a vyrostu až k měsíci!"

Nejbližší dozorce k němu přistoupil a zasadil mu vší silou úder přes holeně. "Slez dolů a vrať se do práce," zavrčel.

Muž zavyl bolestí. Okamžitě se ale postavil na nohy, zvedl náradí a znovu se pustil do rytí, jako by se nic nestalo. O něco dále zahledly zajatkyň dalšího nevolníka, jak míří přímo k nim. Než mohla stráž zasáhnout, stál Jane tvář v tvář.

"Jsem vládce světa," zašeptal. "Ale neříkej jim to. Kdyby se to dověděli, zabili by mě."

Ogdli přiskočil k chlapíkovi a udeřil jej kopím do hlavy. Vzápětí odvedl dozorce nešťastníka zpátky na pole.

"Všichni jsou očarování," vysvětloval Ogdli. "Vstoupili do nich démoni a ovládli jejich mozky. Necháváme je naživu, protože zahánějí duchy. Žijíme je a staráme se o ně. Když zemřou přirozenou smrtí, démoni zemřou s nimi. Kdybychom je zabili, démoni by z nich vystoupili a vstoupili by do nás. Nikdy odtud nevyjdou."

"Všichni, co tu pracují, jsou šílení?" zeptala se Jane.

"Každý má v sobě démona, ale to mu nebrání pro nás pracovat. Kavandavanda je velmi moudrý. Ví, jak zacházet se vším a s každým."

Konečně stanuli před zavřenou bránou uprostřed ochozu. Na stráží tu stáli dva válečníci. Na Ogdliho pokyn otevřeli těžké dveře a pustili příchozí dovnitř. Ti se ocitli na otevřeném prostranství, podobném nádvoří středověkých hradů. Rostlo tu několik stromů, trsy bambusů, křoviska a býlí. Místo bylo zanedbané a pusté. Stavba sama byla zčásti z nepálených cihel a zčásti z bambusových stébel a došků.

Když vstoupili do vrat, vyskočil z přilehlého křoví leopard, vycenil zuby a pak zmizel mezi bambusy. Vzápětí se objevil druhý a třetí, a ještě několik dalších. Anette vytřeštila oči a přitiskla se ke své společnici.

"Bojím se," přiznala.

"Jsou to ošklivé šelmy," přidala se Jane. "Tohle místo nevypadá vůbec bezpečně. Možná proto tu nejsou žádní lidé."

"Jen stráž u vchodu," upozornila dívka. "Zeptejte se Ogdliho, jsou-li ta zvířata ochočená."

"Jsou velmi divoká," řekl Ogdli.

"Jak to, že se pohybují volně?" nechápala Jane.

"Přes den si nás příliš nevšímají. Jsou dobře nakrmení, a pak - nádvořím se pohybují jen ozbrojení muži. Leopard je zbabělá šelma. Pronásleduje kořist převážně v noci. Tehdy ale dobře slouží Kavandavandovi. Nikdo se nedostane z chrámu."

"Proto je chováte?" ptala se dál Jane.

"Nejen proto," odpověděl Ogdli.

Jane čekala, že bude pokračovat, leč zůstal zticha.

"A proč tedy?"

Než znovu odvětil, přeměřil ji dlouhým pohledem. V očích měl divné světlo. Potřásl hlavou. "To nemohu říci," zamumlal. "Ale brzy se samy dovíte, proč jsou tu leopardi."

Vtom do ticha zazněl srdceryvný výkřik. Vycházel nejspíš z vnitřku tvrze. Vzápětí se zpoza houští ozvalo vrčení leopardů.

"Někdo je volá," mínila Anette, chvějíc se po celém těle.

"Ano. Je to záhada."

U vchodu do budovy stáli další dva strážci. Ogdli s nimi prohodil pár slov a ti okamžitě uvolnili cestu. Když příchozí

prošli portálem a vkročili dovnitř, slyšeli řev leopardů. Ogdli je nyní vedl do Kavandavandovy svatyně. Kavandavanda! Kdo je to, nebo co je to? Jaký osud jim chystá? Takové a podobné myšlenky honily se teď zajatčím hlavou. Jane cítila, že odpověď budou znát brzy. Bála se nejhoršího. Zdálo se, že není naděje se odtud dostat. Tarzan stěží ví, kde jsou! Jistě je hledá - ale může být již pozdě. A tak jedinou záchranu představoval Ogdli. Právě jeho je třeba využít! Ale jak? Možná že je odvede ke Kavandavandovi a pak je nadobro opustí. A to bude znamenat konec!

"Ogdli," oslovila jej s něhou v hlase. "Bydlíš v chrámu, nebo ve vesnici?"

"Bydlím tam, kde Kavandavanda rozkáže," odpověděl muž. "Někdy ve vesnici, někdy v chrámu."

"A teď?"

"Ve vesnici."

Jane se zamyslela. Pokud Ogdli nezůstane ve svatyni, nebude jim nic platný!

"Žiješ tu od narození?"

"Ne."

"Jak dlouho?"

"Nepamatuji se. Možná spadlo sto dešťů, možná dvě stě. Zapomněl jsem počítat. Ale na tom nezáleží, protože tu zůstanu navždy, nebudu-li zabit. Pak budu žít věčně."

Jane naň hleděla jako u vytržení. Je snad i on šílený? Což všichni v téhle hrozné osadě ztratili rozum? Pokusila se však přistoupit na jeho hru.

"Jsi-li tu tak dlouho," řekla, "musíš být Kavandavandovým přítelem. Když ho požádáš o laskavost, jistě ti vyhoví!"

"Snad," připustil Ogdli. "Ale není snadné něco od Kavandavandy žádat."

"Zeptej se ho, smíš-li zůstat v chrámu."

"Proč?"

"Protože jsi tu můj jediný přítel a bez tebe se bojím."

Ogdli srahl obočí. "Chceš mě znovu očarovat," zavrčel.

"Ty sám podléháš, Ogdli," vydechla. "A navíc jsi očaroval ty mě. Nebuď na mě proto zlý. Ani jeden z nás za to nemůže."

Zvedla k němu oči. V koutku jednoho z nich se zaleskla slza.

"Nedívej se tak na mě!" zvolal a znovu nasadil odměřený výraz.

Položila mu ruku na rameno. "Zeptáš se ho?" zašeptala. Byl to více rozkaz než otázka.

Ogdli se otočil a pokračoval v cestě mlčky. Na Janiných rtech pohrál úsměv. Cítila, že dosáhla svého. Jak ale naložit s tímto úspěchem? Co bude dál? Nedokázala domyslet. Musí použít své ženské zbraně!

Jak procházeli chrámovými chodbami a komnatami, dívky viděly spoustu černochů - mohutných, tělnatých chlapíků, připomínajících strážce sultánova harému. Jako by přímo ztělesňovali krutost, požívačnost a lstivost. Budou to nejspíše Kavandavandovi služebníci! A jak asi vypadá Kavandavanda sám? Už brzy se to měly zajatčyně dovědět.

Kavandavanda

Mezi stíny potmělého pralesa se kradl muž. Vypadal jako šílenec. Z větve nedalekého stromu se zhoupla malá opička. Muž po ní s divokým křikem skočil. Zpoza listoví sledovaly jeho počínání dvě bdělé oči. Šílenec náhle vyrazil nazdařbůh stezkou. Klopýtal a padal. Byl velmi zesláblý. Znovu a znovu se zvedal a ploužil se dál. Větvořím okolních stromů putoval za ním jeho pronásledovatel, nespouštěje ho z očí. Stezka ůstila do nevelké mýtiny. Na jejím konci rostl osamělý strom. Pod ním si hověli tři statní lvi. Byli to mladí samci na samém vrcholu sil.

Sotva muž vkročil na planinu, jeden ze lvů vstal a zíral na vetřelce, víc zvědav než rozezlen. Muž šelmy zahlédl a s šíleným křikem jim vyrazil vstříc, mávaje rukama divoce nad hlavou.

Lvi jsou neklidná a temperamentní zvířata. Není snadné odhadnout, co v tu či onu chvíli udělají. Tihle se zvedli a sledovali mužovo počínání. Pak se první otočil a zamířil do džungle. Druzí dva jej okamžitě následovali. V té chvíli muž počal divoce křičet.

"Utekli přede mnou!!! Vědí, že bych je zabil! Bojí se mě! Bojí se mě! Mě!!!"

Jeho pronásledovatel seskočil ze stromu a vyšel mu vstříc. Byl to Ydeni, muž z kmene Kavuru. Tiše se plížil vpřed. V ruce držel svinutý liánový provazec. Náhle skočil rovnou po šílenec a strhl jej k zemi. Muž vykřikl a snažil se vyprostit, leč jeho snaha byla marná. Mohutné paže divochovy jej svíraly pevně. Pak Ydeni muže zvedl a postavil na nohy. Šílenec na něho hleděl skelnými zraky. Děs z tváře zmizel a nahradil ho divoký úsměv.

"Mám přítele!" zvolal. "Konečně mám přítele a nebudu sám. Jak se jmenuješ, příteli? Já jsem kníže Sborov. Rozumíš, kníže!!!"

Ydeni nerozuměl. Ale i kdyby tomu tak bylo, nevěnoval by jeho slovům valnou pozornost. Hledal dívky a našel pomateného muže. I tak bude Kavandavanda spokojen! Měl šílence rád.

Ydeni si prohlížel svého zajatce. Viděl, že je vychrtlý na kost, slabý a neozbrojený. Uspokojen tím, že neznámý je zcela bezbranný, utáhl mu smyčku kolem krku a vedl jej džunglí po tajné cestě, končící u bran osady Kavuru.

Vyšinutý hrůzou a nekonečným strádáním, běloch cosi blábolil, pleta krokem za svým únoscem. Tu a tam klopýtl a poroučel se k zemi. Ydeni ho vždy zvedl a pobídl dál. Nakonec jej musel podpírat, neboť muž již nebyl sám téměř schopný pohybu.

Konečně Ydeni objevil ovoce a ořechy a zastavil se. Zajatec jedl hltavě - možná poprvé po několika dnech. Když se posilnili, dali se znovu na pochod. Kavuru musel zajatci pomáhat a dokonce jej tu a tam nést, než dorazili na místo.

A zatím Tarzan vedl Browna a Tibbse hlavní stezkou, jež směřovala k témuž cíli, jen cesta po ní trvala mnohem déle.

Nkima si buď hověl na Tarzanově rameni, nebo se proháněl větvořím nad hlavami poutníků. Snad jediný byl bezstarostný a šťastný. Tarzan myslel na svou ženu, Brown na Anette a Tibbs na Londýn. Záhy je zahalila tma. Nebyla

to veselá společnost - z Tarzanových úst však nezaznělo jediné slovo hořkosti či beznaděje. Věděl, že šance vysvobodit Jane je pramalá. Pomsta byla tím jediným, co mu zůstalo.

Zatímco takto uvažoval, byla Jane vedena do hlavní komnaty chrámu, jenž byl zasvěcen Kavandavandovi, králi, kouzelníku a bohu Kavuru. Byla to prostorná místnost. Její strop podpírala řada sloupů z masivních kmenů. Povrch těchto podpěr, notně vykotlaných stářím, byl natřen jakýmsi leštídem. Po stěnách visely lidské lebky bez zubů. Jejich bílá barva ostře kontrastovala s tmavým odstínem zdí. Strnulé v posmrtném šklebu, shlížely coby symboly věčnosti dolů na nebohé smrtelníky.

Šero, jež tu panovalo, narušoval jen úzký pruh světla, který sem pronikal jediným otvorem ve stropě. Právě pod ním, na jakémsi výstupku, pokrytém leopardími kůžemi, seděla na masivním trůnu urostlá postava. Jane se na ni dívala v němém údivu. Celý výjev byl čímsi podmanivým a strhujícím. Ten muž byl velmi pohledný. Byl-li to Kavandavanda, pak se značně lišil od představ, které o něm měla. A nebylo pochyb, že je to on. Nemohl to být nikdo jiný. Každý rys v jeho tváři i způsob, jakým seděl, prozrazoval samovládcе. Byl to skutečný král - ba možná i někdo víc. Jane se nemohla zbavit představy, že takhle nějak vypadá bůh.

Seděl uprostřed sálu ve společnosti dvou leopardů. Byli připoutáni řetězy, každý na jedné straně pódia. Pod výstupkem stála stráž a také několik černých otroků, které Jane už předtím viděla v prostorách chrámu. A co bylo nejpřekvapivější - byly tu i ženy, které ležely na leopardích kožešinách. Většinou to byly černošky, ale nechybělo ani několik žen o poznání světlejší pleti - snad patřily k některému z kmenů arabských beduínů. Jedna z beduínských dívek a dvě černošky měly obzvláště půvabné tváře a postavy, ostatní však byly do králova harému sotva vybrány pro svou krásu.

Ogdli vedl zajatkyňe k výstupku. Tady poklekl a vyzval také obě ženy, aby učinily totéž. Anette poslechla, avšak Jane zůstala stát, nespouštějíc oči z muže na trůnu. Byl to mladík, oděný toliko do beduíního pásu a ozdob. Kolem krku měl množství šňůr s lidskými zuby, padajícími přes hrud' až k pasu. Doplnky tvořily náramky z kovu, dřeva a slonoviny. Ty však nepoutaly Janinu pozornost. Zaujala jí mladíkova tvář a postava. Zdálo se jí, že dosud nikdy neviděla tak hezkého muže. Měl pravidelný obličej a hustou kštici světlých vlasů. Zpod vysokého čela shlížel pár pronikavých tmavých očí, jejichž pohled prozrazoval vysokou inteligenci. Souměrný nos a dokonale vykrojený horní ret pak jen umocňovaly přitažlivost jeho vzezření. Jane nabyla dojmu, že spíš stojí tváří v tvář laskavému ochránci než krutému divochu.

Muž na ni hleděl na okamžik upřeným pohledem. Také on byl okouzlen. Nedal to však na sobě znát.

"Poklekní!" poručil náhle hlasem, jenž nesnese odporu.

"Proč bych měla pokleknout?" zeptala se Jane.

"Jsem Kavandavanda."

"To není důvod, proč by před tebou měla anglická žena klečct." Na ta slova se zvedli dva tělnatí otroci, hledíce tázavě na svého pána. "Odmítáš pokleknout?" nechápal mladík.

"Ano."

Otroci byli vzápětí u ní, ale zatím čekali na rozkaz. Kavandavanda je pokynem ruky zadržel. Rty se mu chvěly. Zda to bylo vzrušením, či hněvem, bylo těžké odhadnout.

"Chci si o tom promluvit," řekl a vyzval Ogdliho a Anette, aby vstali. "Přivedls je obě, Ogdli?" obrátil se na kněze.

"Ne," odpověděl tázaný. "Tuhle přivedl Ydeni." A ukázal na francouzskou dívku. "Já jsem přivedl tu druhou."

"Dobře jsi udělal. Nikdy jsem takovou neměl. Je mladá a krásná." Pak znovu pohlédl na Jane.

"Kdo jsi?" zeptal se. "A cos pohledávala v zemi Kavuru?"

"Jsem Jane Claytonová, lady Greystoková. Letěla jsem s přáteli z Londýna do Nairobi a naše letadlo ztroskotalo. Snažili jsme se najít cestu k pobřeží, když mě a mou přítelkyni unesli tví muži. Chci tě požádat, abys nás pustil a dal nám průvodce do nejbližší vesnice."

Kavandavanda se usmál. "Přiletěla jsi na jednom ze dvou ptáků z pekla," řekl. "Mrtvé tělo posledního z nich leží za branami vesnice. Mí lidé se ptáků z pekla bojí. Neodvažují se k nim přiblížit. Řekni, ublíží jim?"

Jane se zamyslela, než odpověděla. Možná že by strachu domorodců mohla využít.

"Ať se raději drží dál," poradila. "Přiletí ještě další, a když zjistí, že jsi ublížil mně a mým přátelům, zničí tvou osadu a zahubí tvé lidi. Nech nás odejít v pokoji, a já jim řeknu, ať vás ušetří."

"Nedoví se, že jsi tady," opáčil mladík. "Nikdo neví, co se děje v osadě Kavuru a v Kavandavandově chrámu."

"Nepustíš nás na svobodu?"

"Ne. Žádný cizinec, který vkročí do vesnice, odtud nevyjde. Ani ty odtud nevyjdeš. Přivedli mi mnoho dívek, ale žádná nebyla jako ty."

"Máš spoustu jiných. Co chceš ode mě?"

"Nevím," odpověděl, přivíraje oči. "Myslel jsem, že to vím, ale teď si nejsem jist." Pak se obrátil na Ogdliho.

"Odved' je do komnaty tří hadů," poručil. "A hlídej je. Nemohou utéci, ale dohlédni na to, aby se o to ani nepokusily."

Nechci, aby se téhle něco stalo. Medek ti ukáže cestu." A pokynul na jednoho ze zavalitých černochoů pod pódiem.

"O čem jste mluvili, madam?" ptala se Anette, když je sluha jménem Medek vedl svatyní.

Jane jí krátce vše vypověděla.

"Komnata tří hadů!" opakovala Anette. "Myslíte, že v té místnosti budou hadi?" Zachvěla se. "Bojím se hadů."

"Podívejte se na dveře místností, kolem kterých jdeme," upozornila Jane. "Tam najdete odpověď na svou otázku. Na jedné je kančí hlava. Na druhé visí dvě lidské lebky a nad třetími tři hlavy leopardů. Prostě tak označují místnosti, tak jako my je v hotelích číslujeme. Myslím, že nic jiného v tom není."

Medek je vedl nahoru jakýmsi schodištěm a pak chodbou v prvním poschodí do komnaty, nad jejímiž dveřmi visely tři hadí hlavy.

Ogdli s nimi vstoupil dovnitř. Ocitli se v místnosti s nízkým stropem a okny otočenými do dvora.

Anette se rozhlédla kolem. "Žádné hady nevidím, madam," vydechla úlevou.

"Ani cokoli jiného," dodala Jane. "Kavuru si příliš nelámou hlavu s nábytkem."

"Jsou tu dvě lavice, ale žádný stůl a žádná postel."

"Tady v rohu je lůžko," upozornila Jane

"Ale vždyť je to jen hromada špinavých kůží!" lekla se Anette.

"Ať tak či onak, je to naše postel."

"O čem to mluvíte?" vpadl jim do řeči Ogdli. "Nemyslete si, že uprchnete! Nemáte naději. Je zbytečné se na čemkoli domlouvat."

"Na ničem jsme se nedomlouvaly," ujistila jej Jane. "Nemůžeme odtud, pokud nám nepomůžeš. Byla jsem ráda, když Kavandavanda rozhodl, že nás budeš hlídat ty. Víš, že jsi jediný přítel, kterého tu máme."

"Vidělas, jak se na tebe Kavandavanda díval?" řekl náhle muž.

"A co je na tom?"

"Vím, co to znamená. Ještě nikdy se na žádnou zajatkyň tak nedíval."

A nikdy nikomu nedovolil, aby před ním stál bez pokleknutí. Myslím, žeš ho očarovala. Líbil se ti, že?"

"Ne tak jako ty, Ogdli," zašeptala Jane.

"Nemůže to udělat!" zvolal muž. "Musí dodržovat zákon jako ostatní!"

"Oč jde?" nechápala Jane.

"Jestli to udělá, tak..."

Hluk z chodby ho umlčel. Byl nejvyšší čas. Dveře se otevřely a vzápětí se v nich objevila postava krále Kavandavandy. Sotva vstoupil, Ogdli poklekl na kolena. Anette učinila totéž, Jane i tentokrát zůstala stát.

"Nepoklekneš?!" zeptal se král. "Dobrá. Možná právě proto se mi líbíš. Vy dva vstaňte! Odejděte na chodbu! Chci s ní mluvit o samotě!"

Ogdli pohlédl Kavandavandovi do očí. "Ano, nejvyšší Kavuru. Odejdu. Ale zůstanu nablízku."

Kavandavanda se tvářil rozhněvaně, ale neřikal nic. Když ostatní odešli, obrátil se k Jane.

"Sedni si," vyzval ji, ukazuje k lavici.

Díval se na ni. Pak znovu promluvil.

"Jsi velmi půvabná," řekl. "Nikdy jsem neviděl krásnější ženu. Je to škoda! Je to opravdu škoda!"

"Co je škoda?"

"Povím ti to," svolil král. "Je to poprvé, co mluvím s někým, kdo pochopí. A ty pochopíš. Musím zůstat silný! Ale když se ti dívám do očí, cítím se slabý! Ne! Ne! Nesmím chybět!"

"Nerozumím ti," přiznala Jane.

"Porozumíš," opakoval. "Podívej se na mě dobře. Kolik myslíš, že je mi let?"

"Dvacet?"

Naklonil se k ní blíž. "Nevím. Ztratil jsem všechny stopy. Možná tisíc, možná několik set. Možná jsem ještě starší. Věříš v boha?"

"Ano."

"Nevěř. Žádný není. Lidé si ho představovali, místo aby ho hledali mezi sebou. Byli svedeni z cesty falešnými proroky a šarlatány. Neměli nikoho, kdo by je vedl. Bůh by měl být vůdcem - a vůdce by měl být skutečný. Někdo, koho ostatní vidí a mohou si na něj sáhnout. Musí být smrtelný i nesmrtelný zároveň. Příroda se pokoušela celé věky vytvořit někoho takového, kdo by řídil svět, ovládal jeho síly a také myšlení a konání lidí. A takovým jsem já, Kavandavanda. Vládce Kavuru. Jsem nesmrtelný. Jsem vševědoucí. Dokáží řídit myšlení i činy lidí. Jen síly přírody mi vzdorují. Až je ovládnou, budu skutečným bohem!"

"Ano," řekla Jane, zaujata šilencovou vizí. "Pak budeš skutečným bohem. Ale pamatuj, že projevem božské povahy je milosrdenství. Buď tedy milosrdný a pusť mě a mou přítelkyni na svobodu."

"Aby sem vtrhli cizí barbaři a zničili mě? Ne!!!"

"Ale k čemu ti budu? Když mě pustíš, slibuji, že nikoho nepřivedu!"

"Posloužíš mi jako žena. Jen muž může dosáhnout božství. Ženy ho oslabují a ničí. Podívej se na mě! Podívej se na mé kněze! Myslíš, že jsme všichni mladí? Ne. Spadlo mnoho dešťů od chvíle, kdy poslední novic vstoupil do našeho svatého řádu. Jak jsme dosáhli nesmrtelnosti? Skrze ženy! Všichni žijeme bez žen. Ale náš slib byl stvrzen jejich krví. Podlehnutí ženě znamená pro Kavuru smrt."

Jane potřásla hlavou. "Stále nerozumím."

"Porozumíš," opakoval znovu. "Kdysi dávno jsem hledal tajemství věčného mládí. Je ukryto v elixíru, namíchaném z pylu a kořenů rostlin, mišního moku leopardů a hlavně žláz a krve mladých žen. Už rozumíš?"

Jane se zachvěla. "Ano," zašeptala.

"Poznáš jeho tajemství! Staneš se součástí žijícího boha! Budeš žít věčně! Budeš velebena!"

"K čemu to všechno?"

"Vím k čemu! Budeš mou součástí!" Naklonil se k ní blíž. Cítila jeho žhnoucí dech na tváři.

"A proč ne?" pokračoval. "Což nejsem bůh? Což bůh nemá, po čem touží? Kdo by mu dokázal odepřít?!"

Uchopil ji a sevřel v náručí.

Rozsudek

Byla již skoro tma, když Ydeni vedl svého zajatce tajnou stezkou k osadě Kavuru. Hlavní cestou mířil pak Tarzan k planině před vesnicí. Ledva byl na místě, zastavil se a zvedl hlavu.

"Co se děje?" zeptal se Brown.

"Madam se vrací?" zaradoval se Tibbs.

Tarzan pokrčil rameny. "Jsme blízko osady Kavuru. Ale ještě blíž jsou přátelé - Waziriové."

"Jak to víte?" divil se pilot.

Tarzan neodpověděl, jen pokynem ruky požádal o ticho. Pak několikrát zavolal a čekal. Vzápětí se ozvala stejná odpověď. Zanedlouho již všichni stáli před Muvirem a Balandem. Muviro v krátkosti vypověděl, co se přihodilo. Tarzan mlčky naslouchal. Ve výrazu jeho tváře nebyl ani smutek, ani hněv.

"Myslíte, že je nemožné dostat se do osady?" zeptal se.

"Je nás málo, Bwana," odpověděl Muviro.

"Ale jestli Buira dosud žije, je tam," připomněl Tarzan.

"A tvá sáhíba a také bílá žena, co patří tomuto muži," pokračoval Muviro.

"Máme dost důvodů jít do vesnice. A nesmíme zapomenout na mrtvé přátele. Ještě se chceš vrátit zpátky, Muviro?"

"Muviro půjde tam, kam jej Tarzan povede," ujistil černoch Velkého Bwanu.

"Obejdeme planinu a něco vymyslíme," řekl Tarzan. "Pojďme!" A vyrazil vpřed, následován ostatními.

Když došli k opačnému konci mýtiny, Tarzan se zastavil. Brown nemohl potlačit překvapení.

"Proboha!" vykřikl. "Vidíte to co já? To je letadlo!"

"Zapomněl jsem vám o tom fíci," vzpomněl si Muviro. "Přiletěli dva muži. Kavuru je zabili. Jejich těla jsou dosud u létajícího stroje."

A zatím v Kavandavandově chrámu se vládce chystal zmocnit Jane. Bezbranná, ztrácející naději, odhodlala se k poslednímu zoufalému kroku. Odtáhla se od násilníka a zvolala ze všech sil: "Ogdli!!!"

V tom okamžiku se dveře komnaty otevřely. Kavandavanda pustil Janinu ruku a vyskočil na nohy. Ogdli překročil práh a zastavil se. Oba muži si teď hleděli do očí. Ogdli se neptal, proč Jane volala. Nebylo pochyb o tom, že to věděl.

Kavandavanda byl brunátný zlostí, leč zůstal stát bez hnutí. Pak beze slova prošel kolem Ogdliho a opustil místnost.

Bojovník zamířil k Jane. "Zabije nás oba!" řekl. "Musíme odtud! Pak budeš patřit mně!"

"Ale co tvá přísaha?"

"Co je platná mrtvému?" opáčil Ogdli. "A já jsem teď skoro mrtev. Vezmu tě s sebou. Znáš tajnou chodbu pod nádvořím. Tudy chodí Kavandavanda do pralesa pro vzácné byliny. Až se setmí, vyrazíme!"

Spěchaje labirintem svého chrámu, běsný hněvem, potkal Kavandavanda Ydeniho, který právě přiváděl zajatce.

"Kdo je to?" zeptal se.

Ydeni poklekl. "Jeden, do kterého vstoupil démon. Přivedl jsem ho Kavandavandovi."

"Odved' ho!" nařídil král. "A hlídej. Podívám se na něho ráno."

Ydeni vlekl Sborova dál svatyní. Vystoupali do prvního poschodí a zastavili se před dvěma jedné z místností. Byla to komnata dvou hadů. Když Sborov vstoupil, Ydeni jej zamkl a odešel.

Ve vedlejší pokoji zatím spřádal Ogdli plán útěku. Věděl, že dokud všichni neusnou, nemůže nic dělat.

"Teď odejdu a schovám se. Kavandavanda mě nesmí najít. Až bude čas, přijdu pro tebe."

"Musíš vzít s sebou i mou přítelkyni," upozornila Jane. "Kde vůbec je?"

"V sousedním pokoji. Nechal jsem ji tam, když nás Kavandavanda poslal pryč."

"Vezmeš ji s sebou?"

"Možná," odpověděl Ogdli. Jane však cítila, že něco podobného nemá v úmyslu. Chtěla mít Anette u sebe. Nejen proto, aby ji zachránila, ale také proto, že ve dvou se jim spíše podaří utéci Ogdlimu, až je vyvede z osady.

"Nepokoušej se o útěk, až tu nebudu," varoval ji. "Kromě tajné chodby je tu jediná cesta, a ta vede přes nádvoří. A tam čeká smrt."

Na ta slova vyšel na chodbu.

V komnatě dvou hadů zatím Sborov tápal ve tmě. Došel k oknu a vyhlédl do dvora. A pak zaslechl z přilehlého pokoje tlumené hlasy. Hmatal po zdech, až narazil na dveře. Zkusil je otevřít, ale byly zamčené. Pokusil se tedy vyrazit západku.

Z vedlejší místnosti Jane slyšela šramot, a sotva se Ogdli vzdálil, přikradla se ke dveřím. Kavuru jí přece řekl, že v sousední komnatě je Anette! Musí to tedy být ona! Pokusí se k ní dostat!

Vyšla ven a zjistila, že dveře sousední místnosti jsou opatřeny závorou. Chtěla na Anette zavolat, ale pak si uvědomila, že i dívka zůstává potichu. To není samo sebou! Opatrně posunula zástrčku o několik palců. Konečně se jí podařilo otevřít. Bez váhání vstoupila.

"Anette," zašeptala.

"Anette je mrtvá," ozval se mužský hlas. "Brown ji zabil. A zabil i lady Greystokovou. Kdo jste?"

"Alexeji!!!" vykřikla Jane.

"Kdo jste?" opakoval Sborov.

"Jane. Nepoznal jste mě po hlase?"

"Ano. Ale vždyť vy jste přece mrtvá! Je Kitty s vámi? Proboha!" zvolal. "Přivedla jste ji, aby mě strašila! Odved'te ji!"

Zpoza stěny bylo slyšet kroky a vzápětí ženský hlas.

"Madam! Madam!" Byla to Anette.

"A kdo je tohle?" zděsil se Sborov. "Už vím. Anette! Přišly jste všechny, abyste mě strašily!"

"Uklidněte se, Alexeji," pravila Jane. "Kitty tu není a já a Anette jsme naživu."

Na ta slova vyšla ven a otevřela dveře Anettina pokoje. Společně se pak vrátily ke knížeti. V téže chvíli vstoupil i Medek.

"Co se tu děje?" zahřměl.

Sborov jej spatřil a lekl se. "Kitty!" zajektl. "Nepůjdu s tebou! Jdi pryč!" Medek vykročil přímo k němu. Sborov nečekal a rozběhl se k oknu, vedoucímu do dvora. Na římse se na okamžik zastavil a ohlédl se po svém pronásledovateli. Pak vykřikl a vyskočil do temné noci. Medek vyrazil k oknu, ale dál se nepustil. Zpod okenice bylo slyšet Sborovovo sténání. Pádem z prvního poschodí se musel těžce zranit. Ale jeho hlas byl vzápětí přehlušen řevem leopardů. Rozléhal se do všech stran. Zdálo se, že šelmy se zmocnily své oběti. Medek se odvrátil od okna. "Odtud nikdo neuteče," řekl a opustil komnatu.

"To je strašné, madam," zašeptala Anette.

"Ano," potvrdila Jane. "Ale netrpěl dlouho. Snad je to tak lepší - úplně se pomátl."

"Zaplatil draze," dodala Anette. "Ale myslím, že si to zasloužil."

"Ano. Ale i my zaplatíme za jeho hrabivost a marnotratnost jeho ženy. To, co hledali, je tady."

"Co je to, madam? Myslíte elixír mládí?"

"Přesně tak. Kavandavanda zná jeho tajemství, ale nikomu by ho nikdy neprozradil. Čeká nás týž osud jako každého, kdo vstoupil do osady Kavuru."

"Jaký osud?!" lekla se dívka.

"Povím vám pravdu. Jestli neuprchneme, zabijí nás a naši krev přidají do Kavandavandova elixíru."

"Pst, madam!!!" varovala náhle Anette. "Co to bylo?"

"Nevím. Něco jako výkřik."

"A potom úder, jako když někdo upadne. Slyšela jste to?"

"Ano. Někdo teď zkouší otevřít dveře."

Na ta slova kdosi vstoupil. "Ženo! Jsi tady?" otázal se. Byl to Ogdli.

"Jsem tady."

"Rychle. Nesmíme ztrácet čas."

"Ale co stráž na chodbě? Uvidí nás!"

"Neuvidí. Pojďme!"

"Pojďte, Anette. Je to naše jediná šance."

"Druhá žena je tady?"

"Ano. A půjdu-li já, půjde i ona."

"Dobrá," svolil Ogdli. "Ale rychle!"

Obě ženy následovaly muže chodbou. U stěny leželo Medkovo tělo. Mrtvé oči měl obráceny v sloup. Ogdli se usmál. "Dívá se, ale nevidí," řekl.

Pak vedl ženy labyrintem tmavých tunelů. Při sebemenším zvuku se skryli v nejbližší místnosti. Ženy měly nervy napjaté k prasknutí. Také Ogdli postupoval vpřed s rostoucím neklidem. Pochopil, do jak šíleného dobrodružství se pustil. Jako by jej na každém kroku pronásledoval duch Kavandavandovy pomsty.

Noc se nekonečně vlekla. Uprchlíci se blížili k tajné chodbě, jež vedla na svobodu. Kradli se temnotou, co chvíli se zastavující a naslouchající.

"Jsme na místě," zašeptal konečně Ogdli. "Tudy! Vchod do tunelu je z téhle místnosti. Nedělejte hluk!"

Opatrně otevřel dveře a vstoupil. Dívky jej tiše následovaly. Náhle po nich chňaply čísi ruce. A pak byly vlečeny zpět do chodby. Z místnosti sem pronikalo slabé světlo. V mělké nádobě tu hořela rákosová otep.

Anette se choulila vedle Jane, chvějíc se strachy. Byly obklopeny pětící urostlých chlapíků. Muži hleděli jeden na druhého.

"Kde je Ogdli?" zeptal se jeden. V té chvíli si Jane uvědomila, že jejich zachránce zmizel.

"Myslel jsem, žeš ho chytil," odpověděl druhý bojovník.

"Měl jsem za to, že ho mám," přidal se třetí.

"Já také," doplnil čtvrtý. "Ale byls to ty. Musel utéci tunelem. Pojďme za ním!"

"Ne," namítl první válečník. "Je příliš pozdě. Než ho dohoníme, bude v pralese."

"V noci ho nenajdeme," potvrdil druhý. "Brzy bude světlo. Pak vyrazíme."

"Uvidíme, co řekne Kavandavanda, až přivedeme ženy," dodal třetí.

A tak byly obě ženy znovu vedeny spleť chodeb, tentokrát do místnosti, přiléhající k trůnnímu sálu. U vchodu stáli dva strážníci. Když viděli zajatkyně a vyslechli, co se stalo, jeden z nich zaklepal na dveře. Ty se otevřely a na prahu stanul černý otrok, protíraje ospalé oči.

"Kdo to ruší Kavandavandu v tuto pozdní hodinu?" zeptal se.

"Řekni, že přivádíme bílé ženy. Porozumí."

Černoch zmizel za dveřmi a za chvíli se vrátil.

"Vezměte zajatkyně dovnitř. Kavandavanda vás přijme," oznámil.

Muži vedli dívky nevelkou předsíní, osvětlenou jedinou loučí, do rozlehlé komnaty. Tady je přijal Kavandavanda, hověl si na lůžku z leopardích kožesin. Svými pronikavými očima měřil Jane od hlavy k patě.

"Myslelas, že uprčneš?" otázal se s úsměvem na rtech. "Chtěla jsi utéci s Ogdlim a stát se jeho družkou! Kde je Ogdli?!" zvolal náhle, sotva si uvědomil, že ten, o kom mluví, tu není.

"Uprchl tajnou chodbou," oznámil jeden z eskorty.

"Nesmí mít Kavandavandu za blázna!!!" zavrčel velekněz. "Vím, co zamýšlí. Jen šest mužů zná tajnou chodbu. Byl jedním z nich. Zbylých pět je tady. Věděl jsem, že se odtud pokusí dostat."

Přerušil svou řeč a pohlédl na Jane. Pak se obrátil ke svým nohsledům.

"Odved'te tuhle ženu do komnaty tří hadů," ukázal na Anette. "A dohlédněte, ať neuteče. Druhá zůstane tady. Chci si s ní promluvit. Možná že do spiknutí je zatažen ještě někdo další."

Anette vrhla po Jane zoufalý pohled, když ji muži odváděli. Tentokrát Jane mlčela. Cítila, že jejich situace je beznadějná. "Sbohem, Anette," řekla nakonec.

"Ať je nám Bůh milostiv, madam," zašeptala dívka a pak se za ní dveře zavřely.

"Tak," ulevil si Kavandavanda, když všichni odešli. "Chtělaš odejít s Ogdlim a stát se jeho ženou! Porušil kvůli tobě slib!"

Usmála se. "Možná si Ogdli myslel totéž o tobě," řekla.

"Ale tys šla s ním!!!" zdůraznil Kavandavanda.

"V džungli bych mu uprchla," upozornila Jane. "Nebo ho zabila."

"Proč?" divil se nejvyšší kněz. "I tys dala slib?"

"Ano. Slib věrnosti."

Sklonil se k ní, neskrýváje vzrušení. "Ale mohla bys ho porušit! Pro lásku. A když ne pro lásku, tak pro odměnu."

"Za nic na světě."

"Já bych to dokázal. Myslel jsem, že ne, ale od chvíle, co jsem tě uviděl..." Náhle se zamyslel. "Mohu-li ho porušit já, můžeš i ty. Za odměnu, kterou dostaneš, upisují ženy svou duši. Budeš věčně mladá a krásná."

Jane i tentokrát zavrtěla hlavou. "Ne."

"Ty odmítáš Kavandavandu?!" Z jeho hlasu bylo možno vyčíst hněv a zpučnost. "Nezapomeň, že tě mohu zničit! Ale budu velkomyslný! Víš proč?"

"Ne."

"Protože tě miluji. Dosud jsem lásku nepoznal. Nikdo mě tak neokouzli. Nechám si tě navždycky. Učiním tě velekněžkou. Budeme spolu žít věčně. S mým elixírem mládí nám svět bude ležet u nohou. Staneme se bohy. Podívej!" Otočil se k vitrině, vestavěné do zdi. Byla vyzdobena zvláštní řezbou a malbou - lidskými postavami, lebkami, leopardy, hady a jakýmsi groteskními symboly. Kněz vyňal zpod bederní roušky masivní klíč a otevřel ji.

"Podívej!" opakoval. "Pojď blíž a podívej se!"

Uposlechla jeho výzvy. Ve vitrině bylo množství rozmanitých nádob a skříněk. Jednu z nich, zdobenou stejně jako vitrina, uchopil do ruky.

"Podívej se dovnitř!" vybídl Jane. Odkryl víko. Pod ním byla spousta jakýchsi tablet velikosti hrášku.

"Víš, co to je?" zeptal se.

"Nemám tušení."

"Tyhle pilulky dávají mládí a krásu. Stačí jediné slovo a jsou tvoje. Jedna tableta, užitá za úplňku, ti dá to, po čem lidé touží po staletí."

Vzal ji za ruku a snažil se ji přivínout k sobě. Pokusila se vyprostit, leč muž ji držel pevně. Rozmáchla se a vši silou jej udeřila do tváře. Něco podobného nečekal a uvolnil stisk. Jane se otočila a vyběhla z komnaty. Spěchala předsálím k chodbě. S výkřikem zuřivosti a hněvu pustil se Kavandavanda za ní. U dveří předsíně ji dostihl. Uchopil ji za vlasy, a až se ze všech sil bránila, vlekl ji zpátky do své komnaty.

"Mrtví muži létají!"

Tarzan s Brownem hovořili dlouho do noci. Promýšleli plán, jak se dostat do osady Kavuru. Nakonec Tarzan navrhl jediné možné řešení. Brown zavrtěl hlavou. "Takhle se dostanem dovnitř, když všechno bude hladce. Ale jak se dostanem ven?"

"Hlavní je dostat se dovnitř," odpověděl Tarzan. "Ven to půjde snadno. A pak - nemusíte se mnou, jestli..."

"Nepadá v úvahu," zarazil ho pilot. "Je tam Anette, a to mi stačí. Kdy vyrazíme?"

"Do rána nemůžeme dělat nic. Potřebujete si odpočinout. Zkuste se vyspat. Včas vás vzbudím."

Také Tarzan se odebral načerpat nových sil. Nedaleko od ostatních, aby měl dokonalý přehled. Ulehl do rozsochy větví pár stop nad zemí.

Spal dobře, byť jen na půl oka. Náhle se vzbudil, čímsi vyrušen. Vstal a naslouchal. Všechny smysly měl v pohotovosti, snaže se zjistit, oč jde. A pak se vydal vpřed po větvích. Konečně jeho citlivý nos zachytil pach původce záhadných zvuků. Byl to Kavuru. Spěchal a dýchal zhluboka. Tarzan se přikradl až k němu, skočil mu na záda a strhl ho do porostu. Ten muž byl urostlý a statný. Bojoval, seč mohl, aby se protivníka zbavil, leč ten byl nad jeho síly. Pán džungle neměl v úmyslu ho zabít, jen vyslechnout. Svázal chlapíkovi ruce za záda a postavil ho na nohy. Tehdy muž poznal, že jeho přemožitel není Kavuru. Vydechl úlevou.

"Kdo jsi?" zeptal se. "Proč jsi mě napadl? Neodvedeš mě zpátky do vesnice? Ne, nejsi přece Kavuru!"

Tarzan se rozhodl využít situace.

"Když mi odpovíš," řekl, "neodvedu tě tam a neublížím ti. Kdo jsi?"

"Ogdli."

"Přicházíš z vesnice?"

"Ano."

"Nechceš se tam vrátit, že ne?"

"Ne, Kavandavanda by mě zabil."

"To je Kavandavanda tak silný bojovník, že z něho máš strach?"

"Není silný, ale mocný. Je to vládce a nejvyšší kněz Kavuru."

Tarzan cítil, že od tohoto muže se dozví, co potřebuje.

"Co chce Kavandavanda udělat se dvěma bílými ženami?" pokračoval ve výslechu.

"Nejdřív je chtěl zabít," vysvětloval Ogdli. "Ale pak se rozhodl jednu si ponechat. Pokusil jsem se je vysvobodit. Vedl jsem je tajnou chodbou, ale strážé nás napadly. Dívky odvedly zpátky. Já jsem uprchl."

"Jsou dosud naživu?"

"Myslím, že ano."

"Jsou zatím v bezpečí?"

"Nikdo neví, co Kavandavanda udělá. Víím jen, že jednu si ponechá pro sebe."

"Kde je tajná chodba? Zaved' mě k ní!"

"Nemohu ti ukázat tajnou chodbu," řekl Ogdliho. "Ale i tak by ses dovnitř nedostal. Dveře se otvírají jen z jedné strany. Je snadné dostat se z vesnice, ale ne do vesnice."

Tarzan ještě chvíli zpovídal Ogdliho a pak se vrátil k Brownovi, který zatím vstal.

"Anette a lady Greystoková jsou uvězněny v chrámu Kavuru za vesnici," pravil. "Budeme-li chtít dostat se tam branou, nevyhneme se boji. Tenhle chlapík," a ukázal na Ogdliho, "mi prozradil mnoho užitečného. Doufám, že mluvil pravdu. Řekl, že jednu z žen chce vládce Kavuru pro sebe. Myslím, že jde o lady Greystokovou. Nesmíme ztrácet čas!" Pak se otočil k Muvirovi. "Hlídej toho muže, než se s Brownem vrátíme. Nebudeme-li zpátky do tmy, znamená to, že náš plán selhal. Pak se můžeš vrátit domů. Se zajatcem udělej, co chceš. Dej mi zbraně, které zůstaly po letcích. Vám nejsou k ničemu. Doufám, že zbylo nějaké střelivo. Pojďme, Browne!" A pokynul Američanovi, aby ho následoval.

Vydali se přes planinu, Tarzan v čele. Mířili k letadlu. Nebylo třeba slov. Plán byl jasný. Když dorazili na místo, Brown se protáhl do pilotní kabiny. Strávil tam několik minut a pak přešel do prostoru pro spolucestující. Tarzan zatím ohledal těla mrtvých aviatiků. Jakmile byl Brown hotov s prohlídkou obou kabin, spustil se na zem a otevřel zavazadlový prostor. Pak zavolal na Tarzana.

"Spousta munice!" řekl a podal synu divočiny krabici s náboji.

"Co benzín?" zeptal se Tarzan.

"Bude to stačit."

"Poletí to?"

"Jasný. Ale musí se zahřát. Vemem padáky?"

Tarzan přikývl. Podal Američanovi padák, který sňal z těla jednoho z letců. Druhý si ponechal pro sebe. Pak oba nasedli do letadla.

"Bůh s náma," pokřičoval se Brown a stiskl startér. Motor naskočil a vrtule se roztočila. Američan se spokojeně zazubil. Vedl letoun přes planinu. Stroj přelétl kamenný násep, míře nejkratší cestou vpřed. Nebylo to vůbec jednoduché. Když dosáhl optimální rychlosti, Brown jej nasměroval proti větru, stiskl táhlo kormidla a na okamžik otevřel škrticí ventil. Motor spokojeně předl.

"Dobrý," procedil pilot skrz zuby. Pak ubral plyn a zavolal na Tarzana. "A teď se modlete, hochu! Sme v tom!"

Tarzan se otočil a usmál se. Něco podobného bylo u něho zřídkačným jevem.

Brown přidál otáčky na plný plyn. Teď bylo třeba proklíkovat mezi balvany. V jedné chvíli se letoun lehce otlé o útes. Ocas se zvedl a trup naklonil na stranu. Přímě před letounem se hrozivě tyčil další balvan. Zdálo se nemožné tudy proletět, aniž by došlo k nárazu. Brown přitáhl řídící páku a zatajil dech. Letoun sebou trhl, ale pak se prudce zvedl a přelétl skalisko, minuv je doslova o vlásek. Ač vanul chladný ranní vítr, Brown byl notně propocený. V široké spirále teď zakroužil nad pralesem. Dole ležela osada Kavuru, přimknutá k úpatí vysoké hory. A za ní se táhl kaňon, cíl jejich cesty. Tady stál chrám velekněze Kavandavandy.

Letoun šplhal stále výš. Na kraji lesa se krčili oba Waziriové a Tibbs a bedlivě ho sledovali. A brzy jej objevili také vesničané, vyrušení hlukem motoru.

"Mrtví muži létají!" zašeptal jeden z nich v domnění, že vidí dva piloty, s nimiž se střetli před branami osady.

Tahle myšlenka ostatní Kavuru notně vyděsila. Viděli, jak letoun míří k vesnici, a jejich strach rostl.

"Vracejí se, aby se pomstili!" mnil jeden.

"Když se schováme, neuvidí nás!" poznamenal druhý. To stačilo. V příští chvíli byla hlavní ulice prázdná. Kavuru se rozutekli do svých příbytků, hnáni obavami z kruté pomsty.

Brown vedl letoun ke kaňonu. Konečně byl vidět Kavandavandův chrám. Američan uzavřel škrticí klapku motoru a zavolal na Tarzana: "Tady se nedá přistát!"

Tarzan přikývl. "Vystoupejte výš a pak dejte znamení."

Brown znovu otevřel škrticí ventil a počal s letounem opisovat široký kruh. Pozorně přitom sledoval výškoměr. Ve výšce dvou tisíc stop obletí okraj kaňonu a zamířil na návětrnou stranu. Okamžik poté vypnul motor a poklepal Tarzanovi na rameno.

"Připravte se!" řekl.

Tarzan uvolnil úchytku bezpečnostního pásu.

"Vyskočte!" zvolal Brown, sotva letoun začal klesat.

Tarzan se zhoupal na nižší křídlo a skočil. Brown ho v příští chvíli následoval.

Břemeno hřichu

Jakkoli jemného zevnějšku, byl Kavandavanda muž neobyčejné síly. Jane proti němu neměla naději. Ačkoli bojovala jako mladá tygřice, dovlekl ji zpátky do své komnaty.

"Měl bych tě zabít!" zavrčel, sotva jí mrštil na kožešinovou pohovku. "Ale neudělám to! Nechám tě naživu. Zkrotím tě! A začnu hned!"

Přistoupil k ní, pln žádostivosti. V téže chvíli se z předsálí ozvaly zoufalé hlasy. "Zachraň nás! Zachraň nás!"

Nejvyšší kněz se otočil, neskrýváje hněv.

"Kdo se opovažuje rušit Kavandavandu?" vykřikl. "Odejďte!!!"

Leč místo toho se otevřely dveře a dav se natlačil přes práh. Byli tu otroci i bojovníci. Velekněz byl rozzloben.

"Co se děje?!" zaburácel.

"Mrtví muži létají! Létají nad osadou a nad chrámem. Přiletěli se pomstít!"

"Mluvíte jako zbabělí lháři! Mrtví muži nelétají!"

"Létají!" trval na svém jeden z bojovníků. "Dva muži, které jsme včera zabili, létají nad osadou Kavuru! Pojd' ven, Kavandavando, a zažeň je!!!"

"Půjdu se na ně podívat," svolil velekněz. "Ydeni, postarej se o ženu. Ať se nepokouší utéci!"

"Mně neuteče!" dušoval se Ydeni. Popadl dívku za ruku a vlekl ji násilím za nejvyšším knězem a vyplašenými vesničany na nádvoří chrámu. Ledva vyšli ze svatyně, Jane zaslechla vrčení leteckého motoru. Pohlédla vzhůru a spatřila dvojplášník, jak krouží nad údolím.

Kavuru sledovali podivný předmět vytřeštěnými zraky. Také Jane byla rozrušena. Jen aby se pilot nepokoušel přistát tady! Věděla, že by neušel smrti. A pak viděla, jak kdosi z letadla vyskočil. Kavuru vykřikl hrůzou. Vzápětí se vrhl do prázdná i druhý pasažér.

"Už přicházejí!" zvolal jeden z bojovníků. "Zachraň nás, Kavandavando, před pomstou mrtvých!"

Nad oběma postavami se rozevřely bílé padáky.

"Roztáhli křídla," mýnil jeden z otroků. "Snesou se na nás jako supi."

Jane nespouštěla letoun z očí. Sotva jej opustil druhý letec, obrátil se přídí k zemi a počal se střemhlav řídit přímo k nim. Nebylo tomu tak náhodou.

Brown s Tarzanem chtěli nechat letadlo havarovat poblíž chrámu a využít nastavšího zmatku.

Jak se zvolna snášeli k zemi, vítr je zanesl směrem ke svatyni. Viděli, jak letoun šílenou rychlostí klesá dolů. Viděli, jak se Kavuru ukryl v útrobách chrámu jen o zlomek vteřiny před tím, než stroj dopadl na nádvoří a vzňal se. Tarzan se dotkl pevné země první a vyvlékl se z padáku. Brown dosedl vzápětí za ním. V příští chvíli se oba rozběhli ke Kavandavandově tvrzi. Nikdo se jim nepostavil do cesty. Dokonce i stráž se daly na zoufalý útěk. Když vstoupili na nádvoří, proběhlo kolem několik vyplašených leopardů. Kostra letounu, zčásti opřená o zeď chrámu, byla již v jednom plameni.

Oba muži vběhli do hlavního vchodu. Ani tady neviděli nikoho, kdo by je zadržel. Jen zdáli bylo slyšet hlasy. Veden neomylným sluchem, syn divočiny zamířil oním směrem, kličkuje labyrintem chodeb.

V korunním sále se zatím shromáždili všichni Kavuru. Nejvyšší kněz seděl na trůnu a třásl se strachy. Ženy, ona nebohá stvoření, jež svou smrtí po léta vykupovala věčné mládí svých mužských protějšků, se tísnily pod výstupkem a vytřeštěnými zraky zíraly před sebe. Jakýsi bojovník se dral k trůnu. Jeho pomalovaná tvář planula hněvem. Divoký výraz ještě umocňovala tyčinka ze slonoviny, již měl vetknutou do nosu. Byl ověšen šňůrami z lidských zubů - svědectvím o tom, že jde o zdatného lovce dívek. Když byl na místě, ukázal prstem na Kavandavandu.

"Tvé hříchy se snesly na naše hlavy!" volal. "Chtěl jsi porušit řádový slib! My, kdo jsme zabránili Ogdlimu, aby získal bílou ženu, to dobře víme! Očarovala ho. A očarovala i tebe. To ona na nás poslala mrtvé muže! Zbav se jí! Zbav se jí vlastní rukou, abychom byli spaseni!"

"Zabij ji!!!" burácel dav.

Několik bojovníků se chopilo Jane, která stála mezi ženami, a dovleklo ji k trůnu. Vyzvedli ji a mrštili jí o zem. Kavandavanda ji popadl za vlasy a přinutil pokleknout. Zpod bederní roušky vyňal dlouhou dýku. Napřáhl k smrticímu úderu, leč v téže chvíli se ode dveří ozval výstřel z pistole. Kavandavanda vykřikl a padl mrtev Jane k nohám.

Jane pohlédla ke vchodu. "Tarzane!!!" zvolala. A tehdy jej spatřili i ostatní. Viděli bílého obra a jeho společníka, jak neohroženě kráčeji komnatou. Jeden z válečníků proti nim zahrozil oštěpem, avšak než jej mohl vypustit, promluvila Brownova puška.

A pak Tarzan oslovil shromáždění.

"Přišli jsme pro své ženy," řekl. "Nechte je odejít v míru, nebo zemřete! Viděli jste, co dokází naše zbraně! Nejsme jako jiní muži! Nepokoušejte se nás rozhněvat!"

Takto promlouvaje, kráčel stále vpřed. Kavuru váhali, zda se mají s neznámými pustit do boje. Ale strach byl tentokrát silnější než oni.

Náhle Brown spatřil Anette. Rozběhl se jí vstříc, neohlížeje se vpravo ani vlevo. Kavuru vyděšeně uskočili stranou.

Objal dívku a přivinul ji k sobě, nenalézaje slov, jimiž by vyjádřil své pohnutí.

Tarzan rychle přikročil ke své ženě. "Pojďme," řekl. "Musíme odtud, než se vzpamatují."

Pak se obrátil k zástupu dívek.

"Je mezi vámi Buira, dcera Muvirova?" zeptal se.

Na ta slova vystoupila mladá černoška. "Velký Bwana!" vykřikla. "Konečně jsem zachráněna."

"Rychle!" zavelel Tarzan. "Vezmi s sebou ty, které chtějí odtud!"

Nebylo jedině, jež by chtěla zůstat. Tarzan s Brownem vyvedli dívky z trůnního sálu a všichni společně pak zamířili k hlavnímu vchodu. Neušli daleko, když jim do cesty vstoupila hustá mračna dýmu a chapadla plamenů.

"Chráp hoří!" zvolala Anette.

"Je to jasný," opáčil Brown. "Chytnul vod letadla. Musíme pryč. Zná někdo cestu ven?"

"Ano," řekla Jane. "Je tu tajná chodba, vedoucí do pralesa. Víím, kde je vchod. Pojďme tudy."

Otočila se a vedla ostatní zpátky k trůnnímu sálu. Konečně dorazili ke Kavandavandově komnatě. Obrátila se k Brownovi.

"Všichni jsme riskovali životy," pravila, "a dva z nás zemřeli v bláhové honičce za elixírem mládí. Je v téhle místnosti. Stačí pár minut a může být náš."

"Veďte mě k němu!" zvolal Brown. "Sme u cíle!"

Vstoupili do místnosti a Jane ukázala na vitrínu ve zdi.

"Tady je to," řekla. "Ale klíč má Kavandavanda."

"Přines sem svůj!" uklidnil ji Brown, aby vzápětí zámek ustřelil.

Jane namířila prstem na nevelkou krabičku. "To je ono."

Brown ji vzal k sobě a nato se oba vrátili k ostatním. Společně pak pokračovali v pátrání po vchodu do tunelu. Náhle se Jane zastavila, váhající.

"Obávám se, že jsme už moc daleko," usoudila. "Myslela jsem, že vím, kde chodba je, ale teď jsem v koncích."

Dým počal pronikat už i do těchto míst. Slyšeli praskot hořícího dřeva a křik těch, kdo zůstali v chrámu. Náhle se v chodbě objevil jeden z bojovníků, zcela oslepený kouřem. Než se vzpamatoval, Tarzan po něm skočil.

"Vyveď nás odtud!" poručil. "A budeš žít."

Muž otevřel oči. "Tarzan!!!" zvolal.

"Ydeni!" opáčil syn divočiny. "Nepoznal jsem tě."

"Chceš, abych tě vyvedl z chrámu? Ty, který jsi zabil Kavandavandu?"

"Ano."

"Když ti neukáží cestu, všichni zemřete. Bojovníci Kavuru už nemají strach. Tys mi ale zachránil život. A já teď zachráním vaše. Pojdte za mnou!"

Vstoupil do postranní chodby, na jejímž konci byla tmavá komnata. Prošel jí a otevřel dveře.

"Tudy se dostaneš na svobodu," řekl. "Jdi svou cestou, Tarzane, a nevracej se do země Kavuru!"

O tři týdny později se celá společnost sešla u krbu v obývacím pokoji Tarzanova bungalovu. Pán džungle a jeho žena se starali o hosty. Brown s Anette seděli na lví kůži před ohništěm, ruku v ruce. Tibbs si hověl v křesle stranou od ostatních. Nebyl zvyklý sedat s honorací. Zato malý Nkima bez skrupulí poskakoval po ramenou svého pána.

"Co uděláme s tím zázrakem?" zeptal se Brown.

"Dělejte s ním, co je vám libo," odpověděla Jane. "Riskoval jste život, abyste ho získal. Říkal jste, že z vás udělá boháče."

"Ne," zavrtěl hlavou Američan, "všichni riskovali. A získala ste ho vlastně vy. Nevím, co s ním."

"Už vím, co s ním uděláme. Rozdělíme ho. Pět smrtelníků bude žít věčně," navrhla Jane se smíchem.

"A budou stále krásní," dodala Anette.

"Smím-li něco říci, mylady," vmísil se Tibbs, "nedovedu si představit, že bych měl žehlit kalhoty tak dlouho. A pokud jde o krásu - Bůh uchovej! Nesehnal bych práci! Kdo kdy slyšel o krásném komorníkovi?"

"Sem pro," řekl Brown. "Každej ať s ním naloží, jak umí. Nemusí ho brát. De vo to nenechat ho žádnému drožkaři, co si hraje na knížete. Tak, a teď ho rozdělíme na pět rovnejch dílů."

"Zapomněl jste na Nkimu," smála se Jane.

"Dobrá, rozdělíme ho na šest dílů. Ten malej si ho zaslouží víc než spousta lidí!"